ARCHIBALD COCKREN

Alchimia
MAESTRUL ŞI MAREA OPERA

Despre extragerea sămânței metalelor şi prepararea elixirului medicinal potrivit practicii Artei hermetice şi Alkahest-ului filosofilor

ARCHIBALD COCKREN

Alchimia

MAESTRUL ŞI MAREA OPERA

Despre extragerea sămânței metalelor şi prepararea elixirului medicinal potrivit practicii Artei hermetice şi Alkahest-ului filosofilor

Traducere din limba engleză: Ana Precup & Ramona Ardelean

EDITURA Bucureşti RALD

TABULA SMARAGDINA (Tabla de Smarald a lui Hermes Trismegistus)

Textul de mai jos este îndeobşte considerat că figurând pe Tabula Smaragdina *şi poate fi întâlnit în manuscrise foarte vechi redactate*

În diverse limbi: se spune că a fost descoperit în Valea Hebronului, după Potop.

Cuprins

PARTEA I ISTORIA 9
Capitolul I 9
ÎNCEPUTURILE ALCHIMIEI 9
Capitolul II 12
ALCHIMIŞTII EUROPENI TIMPURII 12
Capitolul III 15
POVESTEA LUI NICHOLAS FLAMEL 15
Capitolul IV 22
BASILE VALENTIN 22
Capitolul V 25
PARACELSUS 25
Capitolul VI 30
ALCHIMIA ÎN SECOLELE XVI ŞI XVII 30
Capitolul VII 35
ALCHIMIŞTII ENGLEZI 35
Capitolul VIII 44
CONTELE DE SAINT-GERMAIN 44
PARTEA II - TEORIA 48
Capitolul I 48
ORIGINEA METALELOR 48
Capitolul II 53
SPIRITUL MERCURULUI 53
Capitolului CHINTESENȚA (I) 58
CHINTESENȚĂ (II) 61
CHINTESENȚĂ ÎN VIAȚA ZILNICĂ 64
Capitolul II 73
ALCHIMIA APLICATĂ 73
CONCLUZII 79

SECȚIUNEA II 82
SECȚIUNEA IV 87
SECȚIUNEA VI 89
SECȚIUNEA VII 89

„întâiul. - Nu spun lucruri născocite, ci ceea ce este sigur şi foarte adevărat.

Al doilea. - Ce este dedesubt e la fel cu ce este deasupra; iar ce este deasupra e la fel cu ce este dedesubt, pentru a împlini miracolul unui singur lucru.

Al treilea. - Şi după cum toate lucrurile au fost create printr-un singur cuvânt al linului, tot aşa toate lucrurile au fost create din acest Unic Lucru, prin adaptare.

Al patrulea. - Soarele îi este tată, Luna îi este mumă, Vântul l-a purtat în pântece, Pământul îi este doica.

Al cincilea. - El este Tatăl întregii perfecțiuni a lumii.

Al şaselea. - Puterea lui este fără margini de-i preschimbat în pământ.

Al şaptelea. - Separă pământia de foc, subtilul de grosier cu băgare de seamă şi cu judecată.

Al optulea. - Urcă cu cea mai mare chibzuiala de la pământ la cer şi apoi *coboară* iarăşi pe pământ şi *strânge laolaltă puterile lucrurilor superioare* şi ale celor inferioare. Astfel, vei dobândi slava întregii lumi, şi întunericul se va depărta de la tine.

Al nouălea. - Aceasta are mai multă tărie decât tăria însăşi, căci stăpâneşte orice lucru subtil, şi poate pătrunde orice solid.

Al zecelea. - Astfel a fost creată lumea.

Al unsprezecelea. - De aici purced minunile aci înfățişate.

Al doisprezecelea. - Lată pentru ce sunt numit Hermes Trismegistus, având trei părți ale filosofiei lumii întregi.

Al treisprezecelea. - Ceea ce am avut a spune despre lucrarea Soarelui este complet. “

Hermes Trismegistus (portret ideal)

Datorită legăturii foarte strânse cu Archibald Cockren din ultimii zece ani, precum şi a faptului că am învățat să am o încredere deplină în eficiență şi siguranța lui față de toate problemele cărora şi-a dedicat numeroasele sale haruri şi talente, îmi revine reală bucurie să scriu câteva cuvinte de introducere, la Alchimia - Maestrul şi Marea Opera.

Cartea lui Cockren este rezultatul muncii extraordinare pe care el a depus-o în vederea redescoperirii, în folosul umanității, a secretelor care le-au dat bătăi de cap multor oameni de ştiință din toate timpurile şi care, vreme de decenii, au fost îngropate sub un morman de îndoială şi scepticism. Faptul că acest mormânt trebuia, în cele din urmă, deschis şi că adevăratele secrete tăinuite acolo trebuiau scoase la lumină şi afirmate, reprezintă, cu siguranță, un eveniment epocal.

Nu mă consider o persoană cu o solidă pregătire ştiințifică, astfel încât mă socot privilegiat că am putut avea o legătură strânsă cu experimentele autorului - căci, nu-i aşa, a vedea înseamnă a

crede. Nu numai că am fost martorul rezultatelor la care s-a ajuns, dar spre deosebire de alții, am putut testa şi aduce astfel mărturia eficacității elixirelor obținute în urma procesului alchimic. Cineva s-ar putea hazarda să afirme că acestea nu pot da greş întrucât se ştie tot mai bine că sunt o completare valoroasă la remediile existente în prezent pentru omenire.

Nu se pune problema ca afirmațiile exprimate în această carte să fie luate ca atare. Dimpotrivă, ele sunt deschise unei cercetări cât mai ample. Dovezile există şi pot vorbi de la sine în lumina rezultatului oricărei investigații căreia i se supun.

Pentru a înțelege adevărata importanță a cercetărilor şi a descoperirilor autorului, este necesar să facem o scurtă prezentare a carierei sale, precum şi a competentelor sale din vastul domeniu al fiziologiei, care îi conferă. Dreptul de a vorbi legitim despre tratarea suferințelor omeneşti.

După o perioadă preparatorie în medicină, în 1904, lui Cockren i s-a recunoscut, la Spitalul național pentru paralizie şi epilepsie, calificarea deplină în toate tipurile de masaj, exerciții de recuperare şi tratament electrodinamic. De aici a fost transferat la Spitalul central Great Northern, unde a rămas mai mulți ani. Din 1908, a putut să-şi dedice o parte din timp practicii private, perioada în care, pentru prima dată, s-a stabilit în West Side din Londra; în timpul războiului, însă, a fost nevoit să renunțe la practică.

Anii 1915 şi 1916 au fost dedicați în totalitate exercițiilor electrodinamice, de masaj şi recuperare în cadrul Spitalului rusesc pentru ofițerii britanici din South Audley, Londra; se pare că acest spital a fost fondat şi finanțat în totalitate de nobilimea rusă care trăia la Londra. De aici a plecat, în aceeaşi calitate, la Spitalul prizonierilor de război (1917-1918). În acelaşi timp, a lucrat şi la Spitalul militar Millbank. În 1918, a fost transferat în cadrul armatei australiene, iar în 1919 a luat parte la Conferința pentru Pace organizată sub preşedința premierului australian. De atunci, adică în ultimii douăzeci de ani, Sir Archibald Cockren s-a dedicat în întregime practicii private în Cartierul de vest al Londrei.

Timp de mai bine de douăzeci de ani, a fost un cercetător pasionat de ştiință metalelor, de non-chimie şi de bacteriologie şi se va putea observa că afirmațiile din această carte poarta greutatea autorității pe care i-o conferă, fără doar şi poate, o viață închinată alinării suferinței şi tratării efective a bolilor omeneşti.

Probabil nu mulți sunt hărăziți să facă descoperiri atât de

importante, cum au fost acelea care i-au răsplătit neîntreruptă muncă şi răbdare. Într-adevăr, după cum am putut vedea, munca lui Cockren s-a desfăşurat de nenumărate ori în condiții foarte dificile, fiind presărată cu multe dezamăgiri. Fie că tot ce a realizat în interesul ştiinței şi al umanității, să-i aducă recunoaşterea pe care o merită - răsplata recunoştinței generale şi prețuirea rezultatelor obținute.

Dnbley B. Myers

PARTEA I ISTORIA

Capitolul I

ÎNCEPUTURILE ALCHIMIEI

Pentru cei mai mulți dintre noi, cuvântul „alchimie" este asociat cu imaginea unui laborator medieval, oarecum sinistru, în care un vrăjitor bătrân, înfăşurat într-o pelerină neagră, sta aplecat peste oalele de topit şi alambicurile în care urmează să prepare Piatra Filosofală şi, odată cu ea, să descopere formula elixirului vieții şi a transmutării metalelor. Dar nu se cuvine să trecem atât de uşor cu vederea ştiința însăşi sau, mai curând, arta care a câştigat de partea sa devotamentul constant al oamenilor de cultură şi interesul popoarelor de pretutindeni, de-a lungul a sute şi chiar mii de ani, căci începuturile alchimiei se pierd, într-adevăr, în negura vremurilor. O astfel de ştiință înseamnă mult mai mult decât aparențele născociri ale unor bătrâni excentrici.

Care a fost, însă, motivul ascuns în spatele eforturilor constante, al răbdării neobosite în dezlegarea misterelor, al tenacității țelului în fata persecuției şi a ridicolului de-a lungul nenumăratelor secole, motiv care l-a determinat pe alchimist să-şi urmeze neabătut drumul său bine stabilit? Cu siguranță ceva mult mai important decât vanitoasa dorința de a transforma metalele de bază în aur, sau de a prepara un medicament care să-i prelungească scurtă viața pământească.

Pentru cei dedicați alchimiei, aceste lucruri contau prea puțin, iar din relatările vieților lor, aflăm că, aproape fără excepție, ei erau interesați de lucrurile spirituale, nicidecum de cele materiale, trecătoare. Aceşti oameni erau, mai curând, inspirați de o viziune - de viziunea omului perfect, a omului eliberat de boala şi de limitele facultăților sale mentale şi fizice, stând asemeni unui zeu în deplinătatea acelei puteri care, chiar în clipa aceasta, rezidă în stare latentă în straturile profunde ale conştiinței umane. Este vorba de viziunea omului făcut după chipul şi asemănarea unicei Vieți Divine în toată Perfecțiunea, Frumusețea şi Armonia să.

Pentru a înțelege şi prețui viziunea acestor adepți, e necesar să prezentăm, până la un punct, istoria acestui „cult". Vom face, aşadar, un pas în trecut pentru a arunca o privire asupra acestor

oameni, asupra muncii şi idealurilor lor şi, cel mai important, asupra foloaselor pe care munca lor de o viaţă le-ar putea aduce celor care astăzi caută cunoaştere deplină şi orizonturi mai largi.

Astfel de referinţe găsim în miturile şi legendele din China. Următorul citat, dintr-o carte scrisă de Edward Ch. Werner, fost membru al Biroului de Istoriografie al guvernului chinez, provine din vechile scripturi chineze:

„Chang Tao-Ling, primul patriarh taoist, s-a născut în anul 35 d. Ch., în timpul domniei împăratului Kuang Wu Ti din dinastia Han. Locul naşterii sale este desemnat diferit că T'ien-mu Shan, «Ochiul Muntelui Ceresc», în Lin-an-Hsien din provincia Chekiang şi Feng-yang Eu în Anhui. S-a dedicat în totalitate studiului şi meditaţiei, refuzând toate ofertele de a intra în serviciul Statului.

A preferat să stea în munţii din China de Vest unde s-a adâncit în studiul alchimiei şi în cultivarea înaltelor virtuţi: puritatea şi purificarea minţii. În mod misterios, a primit un tratat mistic atribuit lui Lao Tzu, ale cărui indicii urmându-le, a reuşit să găsească Elixirul Vieţii".

Aceste indicii demonstrează că alchimia a fost studiată în China odată cu începutul erei creştine, însă originile ei trebuie căutate într-o perioadă mult mai îndepărtată din istoria Chinei.

Din China trecem acum în anticul Egipt, acolo unde alchimia - sau ştiinţa ce avea să fie cunoscută în Occident sub acest nume - s-a născut. Marele iniţiat egiptean (Thot), numit de către greci Hermes Trismegistus, *este considerat a fi părintele acestei arte. Despre el se ştie că ar fi trăit până în jurul anului 1900 î. Ch., fiind deosebit de apreciat pentru înţelepciunea şi iscusinţă să neîntrecuta în operaţiile de descifrare a tainelor naturii. Dintre lucrările care i-au fost atribuite, doar câteva fragmente au scăpat de mână distrugătoare a împăratului Diocleţian, în secolul al III-lea d. Ch., şi anume:* Definiţiile lui Asclepios *şi* Divinul Poimandres. *Dacă ar fi să judecăm după aceste fragmente (ambele păstrate în latină de*

Fianus şi traduse în engleza de dr. Everald), ar părea să fie o pierdere inestimabilă pentru omenire faptul că niciuna dintre aceste lucrări nu a supravieţuit în întregime.

Renumită Tabula Smaragdina *(„Tabla de Smarald")* [1]*atribuită lui Hermes am prezentat-o la începutul cărţii pentru că, deşi este dificil să dovedim originea sa, ea reprezintă un exemplu grăitor de vocabular hermetic. În legătură cu originea acestui tratat au circulat*

---

[1] ***Vezi Hermes Mercurius Trismegistus,* Corpus Hermeticum, *trad. rom. Dan Dumbrăveanu, Editura Herald, Bucureşti, 2000. 12***

mai multe istorisiri. Una dintre ele spune că bucata originală de smarald, pe care au fost inscripționate preceptele cu caractere feniciene, a fost găsită de Alexandru cel Mare în mormântul lui Hermes. În ediția Berne (1545) a cărții Summa Perfectionis, *versiunea latină apare sub titlul:*

„Tablele de Smarald ale lui Hermes cel de Trei-ori-Mare cu privire la chimie, traducător necunoscut. Cuvintele

Secretelor lui Hermes scrise pe Tabla de Smarald, găsită între mâinile lui într-o peşteră întunecată, în care trupul său a fost găsit îngropat".

O versiune arabă a aceluiaşi text a fost descoperită într-o lucrare atribuită lui Jabir, scrisă probabil în secolul al IX-lea. Acesta trebuie să fie unul dintre cele mai vechi fragmente de alchimie cunoscute şi nu am nicio îndoială că este un fragment de învățătura hermetică, deoarece corespunde cu învățătura din Poimandres *şi cu* Fragmente dintr-o Credință Uitată, *având strânse legături cu*

Învățătura lui Hermes cel-de-trei-ori-mare. Acest text vorbeşte, de asemenea, despre unitatea materiei şi despre adevărul conform căruia toate formele provin dintr-o singură rădăcină, Eterul, învățătură ce corespunde teoriei ştiințifice actuale. Aceasta tablă, în strânsă legătură cu Tractatus Aureus *(„Tratatul de Aur") pe care l-am aşezat la sfârşitul cărții, merită să fie citite, mai ales din perspectiva încercării mele de a elucida simbolismul alchimic general. Din păcate, aceasta ar fi cam tot ce ne-a mai rămas din arta sacră egipteană.*

Secolul al III-lea d. Ch. Pare să fi fost perioada în care alchimia a fost intens practicată, dar tot în această epocă, în anul 296, Dioclețian a descoperit şi a ars toate cărțile egiptene despre alchimie şi despre celelalte ştiințe oculte, distrugând, astfel, toate dovezile ce demonstrau progresul făcut până atunci.

În secolul al IV-lea, Zosimus Panopolitul a scris tratatul său despre „Arta Divină de a face aur şi argint", iar în secolul al V-lea, Morienus, un sihastru din Roma, şi-a părăsit oraşul natal şi a pornit în căutarea înțeleptului Adfar, un adept solitar, a cărui faima se răspândise în Alexandria. L-a găsit şi, după ce i-a câştigat încrederea, a devenit discipolul său. După moartea învățătorului sau, Morenius s-a întâlnit cu împăratul Calid şi există în acest sens o lucrare foarte interesantă, sub numele de Morienus, *care prezintă un dialog între el şi împărat. Tot în acelaşi secol, un alt magician care a practicat alchimia a fost Cedrenus.*

Următorul nume important este cel al lui Geber, *care a trăit în jurul anului 750 d. Ch. Numele adevărat al lui Geber era Abu Mussah Djfar-Al Sofi, sau înțeleptul. Născut la Houran, în Mesopotamia, el a fost considerat de către adepți ca fiind cel mai însemnat alchimist după Hermes. Din cele cinci sute de tratate, presupuse că ar fi fost scrise de el, ne-au rămas doar trei:* Esența Pietrei Filosofale Perfecte, Cercetarea Perfecțiunii *şi* Testamentul *său. Tot lui îi datorăm menționarea pentru prima dată a sublimatului coroziv, a oxidului roşu de mercur, şi a nitratului de argint. Geber a reuşit, într-adevăr, cu mare îndemânare să îşi ascundă descoperirea, iar din stilul său misterios de a scrie a derivat cuvântul „geber" sau „vorbire nedesluşită" („gibberish"); însă cei care l-au înțeles cu adevărat pe Geber, adepții lui, declară unanim că el a fost cel care a rostit adevărul cu o mare acuitate şi precizie, chiar dacă sub o formă ascunsă, deghizată.*

Rhasis, un alt alchimist arab, a deveni celebru pentru demonstrațiile sale practice privind arta transmutării metalelor de bază în aur.

În secolul al X-lea, menționăm pe Al Farabi, socotit omul cel mai învățat pentru vârsta sa, şi pe marele alchimist Avicenna, pe numele său adevărat Ibn Sarma. Născut la Buhara, în 980 d. Ch., Avicenna a fost ultimul mare filosof arab.

Capitolul II

ALCHIMIŞTII EUROPENI TIMPURII

În perioada primelor cruciade, alchimia s-a mutat în Spania, unde a fost introdusă de mauri. În secolul al XH-lea, Artephius a scris Arta de a Prelungi Viața Omului, *şi se spune despre el că ar fi trăit o sută de ani. Chiar el a afirmat:*

„Eu, Artephius, învățând artă din cartea lui. Hermes, am fost cândva, precum ceilalți, invidios, dar ajungând acum la o sută de ani (o sută de ani care au trecut de la naşterea mea, numai prin bunăvoința lui Dumnezeu şi prin folosirea acestei Chintesențe minunate), am văzut, de-a lungul acestei vieți îndelungate, că oamenii nu au putut să perfecționeze această ştiință din pricina obscurității cuvintelor filosofilor, astfel încât mişcat de milă şi de un gând bun, am reuşit, în ultimele mele zile de viață, să public cu toată sinceritatea şi în adevăr toate acestea, pentru că oamenii să

ştie totul despre această carte. Am înlăturat doar un singur lucru, pe care nu este drept să îl scriu, întrucât el nu poate fi dezvăluit cu adevărat decât de Dumnezeu sau de maestru. Cu toate acestea, acest lucru poate fi învățat din această carte, dacă nu eşti prea îngust la minte şi ai ceva experiență".

Din literatura secolului al XIII-lea, o lucrare datând din 1272, numită Tesero *i-a fost atribuită lui Alphonso, regele Castiliei. În 1282, William de Loris a scris* Le Roman de la Roşe *(Romanul Trandafirului), ajutat de Jean de Meung, care a mai scris* Protestid Naturii față de Alchimistul Rătăcitor *şi* Răspunsul Alchimistului dat Naturii. *Petru d'Apona, născut lângă Padova în 1250, a scris mai multe cărți despre „magie", fiind acuzat de Inchiziție că avea cele şapte spirite închise separat într-un vas de cristal şi care îl învățau cele şapte arte şi ştiințe liberale. A murit torturat pe roata.*

Printre alte nume sonore apărute în această perioadă, îl găsim şi pe cel al lui Arnold de Villeneuve sau Villanova, a cărui cea mai vestită lucrare se găseşte în antologia Theatrum Chemicum. *A studiat medicina la Paris, dar a fost, de asemenea, teolog şi alchimist. Ca şi în cazul prietenului său, Petru d'Apona, se credea despre el că obținuse toate cunoştințele de la diavol şi a fost acuzat de mulți de practici magice. Cu toate că nu a căzut în mâinile Inchiziției, cărțile sale au fost condamnate să fie arse în Tarragona, din cauza conținutului lor eretic. Villanova susținea că operele de credință şi milostenie erau mult mai prețuite în ochii lui Dumnezeu decât ritualul de sacrificiu!*

Autoritatea lui Albertus Magnus (1234-1314) este fără îndoială demnă de respect, deoarece a renunțat la toate avantajele materiale pentru a-şi devota cea mai mare parte din îndelungata sa viață studiului filosofiei în izolarea unei sihăstrii.

Când Albertus a murit, faima lui a trecut asupra „discipolului său sfânt", Aquinas care, în Thesanrus Alchimae *vorbeşte deschis către prietenul său, starețul Reginald, despre succesul lui Albertus şi al său în arta transmutării.*

Raymond Lully (Raymondus Lullus) este unul din alchimiştii despre a cărui viață există atâtea dovezi contradictorii, încât este aproape sigur că numele sau a fost folosit ca o mască de un al doilea adept din aceeaşi perioadă sau din perioada imediat următoare. S-a născut, probabil, la Maiorca în jurul anului 1235, iar după o tinerețe puțin mai libertina a fost determinat, aparent de finalul nefericit al unei poveşti de dragoste, să-şi întoarcă gândurile

spre religie. A fost atât de copleşit de dorință arzătoare de a răspândi evanghelia printre adepții lui Mohamed, încât s-a dedicat ani întregi studierii scrierilor islamice numai pentru a putea combate învățăturile musulmane. A călătorit foarte mult, nu numai în Europa, dar şi în Africa şi Asia, unde, nu de puține ori, zelul său religios era să-l coste viața. Se spune că spre bătrânețe l-a cunoscut pe Arnold de Villanova, familiarizându-se cu Ştiința Universală; studierea alchimiei şi descoperirea Pietrei Filosofale au făcut ca renumele sau de creştin zelos să sporească şi mai mult.

Potrivit unei alte povestiri, faima sa a ajuns, în cele din urmă, la urechile lui John Cremer, la acea vreme stareț la mănăstirea Westminster, care, după treizeci de ani de studiere a alchimiei, nu reuşise să atingă scopul suprem, Piatra Filosofală. Aşa încât, Cremei l-a căutat pe Lully în Italia, iar după ce i-a câştigat încrederea, l-a convins să vină în Anglia, unde i-a fost prezentat lui

Edward al II-lea. Fiind un fervent susținător al creştinătății, Lully a fost de acord să transforme metalele de bază în aur, cu condiția ca Edward să folosească aceşti bani în scopul cruciadelor. Pentru a-şi îndeplini misiunea, i s-a oferit o cameră în Turn şi se estimează că ar fi transformat aur în valoare de 50. 000 de lire. Dar, după puțin timp, se pare că Edward a devenit avar, iar pentru a-l obliga în continuare pe Lully să facă această muncă de transmutare, l-a făcut prizonierul său. Totuşi, cu ajutorul lui Cremer, Lully a reuşit să evadeze din Turn şi să se reîntoarcă pe continent. Dovezile existente atestă că el ar fi trăit până la 150 de ani şi că a fost, în cele din urmă, omorât de sarazini în Asia. La acea vârstă era renumit pentru faptul că putea să alerge şi să sară ca un tânăr.

Numărul foarte mare de scrieri atribuite lui Lully (în jur de 486 de tratate pe diferite subiecte, de la gramatică şi retorică până la medicină şi teologie) pare să sugereze că numele de Lully era doar un pseudonim.

În acea perioadă, ştiința a ajuns să capete o faimă proastă, deoarece pretenția alchimiştilor de a transforma metalele a oferit multiple posibilități oricărui escroc, care era suficient de credibil şi fără scrupule, să exploateze încrederea sau lăcomia semenilor săi, şi s-a demonstrat că au existat o mulțime de şarlatani şi de victime. Negustorii bogați şi cei lacomi de câştig au fost împinşi să se încreadă în pretinşii alchimişti ai aurului, argintului şi pietrelor prețioase de dorința de a le multiplica - însă, n-au făcut decât să le piardă. Ca urmare, parlamentul Angliei şi Bulele papale au

promulgat decrete prin care interziceau creştinilor să mai practice alchimia, în caz contrar fiind pedepsiți cu moartea - deşi despre Papa Ioan al XXII-lea se spune că ar fi practicat el însuşi alchimia şi că ar fi îmbogățit vistieria publică prin astfel de mijloace.

În secolul al XIV-lea, au trăit cei doi Isaac Hollandus, tata şi fiu, adepți danezi care au scris tratatele De Triplici Ordinari Exiliris et Lapidis Theoria *şi* Mineralia Opera Sue de Lapide Philosophico. *Explicațiile furnizate de ei privind modul de transformare a metalelor sunt cele mai amănunțite oferite vreodată, dar tocmai din cauza acestei claritați ele au fost privite cu neîncredere. De pildă, John Read, profesor de chimie, în lucrarea sa* Preludiu la chimie, o schiță a alchimiei, *discreditează scrierile celor doi Hollandus, deoarece claritatea detaliilor furnizate de ei l-a făcut, în mod paradoxal, să-i suspecteze că fiind atinşi de orbire. Dar cât de orbi sunt câteodată chiar experții noştri!*

Capitolul III

POVESTEA LUI NICHOLAS FLAMEL

Din toată istoria alchimiei, cu siguranță că cea mai interesantă poveste este cea a lui Nicholas Flamei (1330- 1418), cel mai renumit adept din Franța. Ca urmare, redau mai jos propriile sale cuvinte privind descoperirea ce s-a dovedit a fi momentul de răscruce al vieții sale:

„Eu, Nicholas Flamei, copist, locuind în Paris în anul 1399, pe strada Notary, lângă St. James de Boucherie, deşi nu am învățat prea multă latină din cauza sărăciei părinților mei - care, totuşi, erau socotiți oameni cinstiți şi buni, chiar de către cei care îi invidiau cel mai mult - am învățat, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, cărțile filosofilor şi am dobândit o oarecare cunoaştere a lor, chiar şi a celor mai ascunse secrete (înfățişate acolo), deşi nu am intenționat asta. Din cauza aceasta, nu va trece niciun moment din viața mea în care, amintindu-mi de acest bine nemărginit, să nu aduc mulțumiri bunului şi marelui Dumnezeu.

După moartea părinților mei, eu, Nicholas Flamei, mi-am câştigat existența prin arta scrisului şi a celor înrudite cu scrisul, iar într-o vreme a căzut în mâinile mele o carte aurită, foarte veche şi mare, care a costat numai doi florini. Nu era făcută din hârtie sau pergament, cum sunt făcute celelalte cărți, ci, după părerea mea,

din scoarță de copaci tineri; ferecătura era din bronz, coperta era bine legată şi inscripționata peste tot cu nişte litere ciudate, pe care le-am socotit a fi litere greceşti sau ceva de genul ăsta. Ce ştiam, era că nu le puteam citi; iar cât priveşte ce era scris într-însa, ea era imprimată, aşa cum am presupus, cu peniță de fier sau gravată în coajă de copac; minunat făcută, cu litere latine frumoase şi ciudat colorată.

Cartea cuprindea trei părți a câte şapte pagini, numerotate în capul fiecărei foi, pe fiecare a şaptea pagină fiind pictate imagini şi figuri în loc de litere. Pe prima pagină din cele şapte era desenată o fecioară înghițită de şerpi; pe a doua, o Cruce pe care era răstignit un şarpe; pe ultima, un deşert udat de multe fântâni frumoase, din care ieşeau o mulțime de şerpi ce se îndreptau în toate direcțiile. Pe prima pagină scrisă, erau inscripționate cu litere mari de aur următoarele cuvinte: „Abraharn Evreul, Prinț, Preot, Levita-tor, Astrolog şi Filosof, către poporul evreu împrăştiat prin Franța din mânia lui Dumnezeu, dorind sănătate în numele Dumnezeului lui Israelului".

Urmau, apoi, multe blesteme şi grozăvii, cuvântul Maranatha fiind repetat de multe ori împotriva acelora care, fără să fie preoți sau scribi (deci oameni pricepuți), totuşi se uitau înăuntru. Cel care mi-a vândut această carte trebuie să-i fi cunoscut valoarea la fel de puțin ca şi mine.

Bănuiala mea este că a fost furată de la nenorociții de evrei sau găsită ascunsă pe undeva prin vechile lor locuințe. Pe cea de-a doua pagină, aşa numitul Abraham îşi consolă poporul, rugându-se pentru ei să evite viciile şi idolatria mai mult decât orice şi să aştepte venirea lui Mesia, care va îi birui pe toți regii pământeni iar apoi va domni cu cei asemeni lui în glorie eternă. Cu siguranță că acest Abraham era un om de o mare înțelepciune, în pagina a treia şi în restul păgânilor scrise, el descria cât se poate de limpede procesul transmutării metalelor, pentru a-şi ajuta poporul captiv să plătească tribut împăraților romani, dar şi pentru alte motive pe care, însă, nu le voi dezvălui. A pictat vasele pe margine, a descoperit culorile şi toate celelalte lucruri, dar cu privire la Primul Agent nu a rostit niciun cuvânt, spunându-le doar că îl prezentase şi îl slăvise cu mare grijă în paginile a patra şi a cincea. Dar iscusința lui a fost atât de mare, că nimeni nu ar fi putut dezlega desenele dacă nu era foarte avansat în kabbala evreiască şi bine inițiat în cartea filosofilor.

Paginile a patra şi a cincea erau, de asemenea, nescrise şi împodobite cu figuri minunat desenate. Pe a patra pagina era desenat un tânăr cu picioarele înaripate, ținând în mână un băț, înconjurat de doi şerpi, cu care atingea coiful ce îi acoperea capul. Cred că îl întruchipa pe zeul grec Mercur. Spre el venea, alergând şi zburând cu aripile deschise, un om foarte bătrân, având o clepsidră deasupra capului şi o coasă în mâini, reprezentând imaginea morții, cu care ar fi tăiat capul lui Mercur. Pe cealaltă parte a paginii era desenată o floare frumoasă pe vârful unui munte foarte înalt, unde bătea vântul Nordului. Planta avea o tulpină albastră, flori albe şi roşii, frunze ce străluceau precum aurul, iar în jurul ei dragonii şi grifonii Nordului îşi făceau cuiburile şi sălaşurile.

Pe pagină a cincea, în mijlocul unei grădini frumoase, era o tufă de trandafiri înflorită, care creştea cu greutate în umbra unui stejar. La rădăcini, ieşea un izvor cu apa cristalină, care curgea în adâncuri, trecând mai întâi prin mâinile unei mulțimi mari de oameni, care săpau în pământ în căutarea acesteia, cu excepția unui singur om, care era atent la greutatea ei. Pe partea cealaltă, apărea un rege ținând în mână un paloş, care le poruncea oştenilor să ucidă sute de copii, în prezența mamele care cereau îndurare la picioarele criminalilor. Şiroaiele de sânge erau strânse de alți osteni într-un vas mare, unde se scăldau soarele şi lună. Acum, văzând că istoria părea să arate uciderea copiilor de către Irod şi că învățasem partea importantă a Artei din acesta carte, am pus în cimitirul lor aceste simboluri hieroglifice ale Ştiinței Sacre. V-am descris până aici conținutul primelor cinci pagini, dar nu voi spune nimic despre ce stătea scris cu litere latine frumoase şi inteligibile în celelalte pagini, că Dumnezeu să nu mi se arate pentru o ticăloşie mai mare decât a celui care ar fi dorit ca toată omenirea să aibă un singur cap pentru a-l putea tăia dintr-o lovitură. Având în mâini această carte prețioasă, nu am făcut altceva decât să o studiez zi şi noapte până când am obținut o înțelegere corectă a tuturor acestor procese, neştiind însă nimic despre ce însemnau toate astea. Aşadar, nu am putut găsi niciun început şi rezultatul a fost că am devenit foarte trist şi deprimat. Soția mea, Peronelle, cu care m-am căsătorit de curând şi pe care o iubesc la fel ca pe mine însumi, a fost foarte uimită şi îngrijorată, încercând din greu să mă consoleze şi dorind cu ardoare să ştie dacă îmi poate fi de folos. Nu am fost niciodată unul dintre aceia care să-şi țină gura şi nu numai că i-am spus totul, dar i-am arătat chiar cartea, față de care a avut aceeaşi

afecțiune ca şi mine, plăcându-i foarte mult frumoasă-i copertă, picturile şi inscripțiile din care a înțeles la fel de puțin ca şi mine. Nu găseam însă nicio consolare în faptul că vorbeam cu ea despre toate acestea şi mă întrebam ce puteam face pentru a le descoperi înțelesul.

În cele din urmă, am încercat să pictez cât am putut de bine figurile de pe paginile patru şi cinci şi le-am pus în camera de studiu, unde le-am arătat multor erudiți din Paris; dar nici aceştia nu au putut să le descifreze. Am mers atât de departe, încât le-am spus că fuseseră descoperite într-o carte despre Piatra Filosofală, dar cei mai mulți dintre ei au râs de mine şi de vorbele mele. Excepție a făcut, însă, unul pe nume Anselm, licențiat în medicină şi un student sârguincios într-ale Artei. Dorea cu ardoare să-mi vadă cartea şi ar fi făcut orice ca să se vâre şi el în toate astea, dar eu am insistat să-i spun că nu o aveam, deşi îi povestisem amănunțit despre procesul descris în ea.

El a. spus că primele figuri reprezentau timpul care devorează toate lucrurile, iar cele şase pagini scrise arătau că era nevoie de şase ani pentru a perfectă Piatră, după care orice (proces de) fierbere trebuia să înceteze. Când am subliniat că, potrivit cărții, figurile erau menite să predea Materia Primă, el a răspuns că cei şase ani de fierbere erau ca un factor secundar, şi că în ce priveşte prima figură, ea reprezenta o apă albă şi grea, care era, cu siguranță, mercur (argint viu). Rădăcinile acestei substanțe nu puteau fi tăiate, însemnând că aceasta nu putea fi fixată şi lipsită, astfel, de volatilitate, excepție făcând fierberea îndelungată în sângele pur al copiilor. Mercurul, unindu-se cu aurul şi argintul în acest sânge, se va schimba împreună cu ele, mai întâi într-o plantă, că acea frumoasă floare de pe reversul paginii a patra, iar apoi, prin corupere, în şerpi; aceşti şerpi, fiind uscați şi mistuiți de foc, vor deveni Pulberea Aurului din care este formată Piatră.

Această explicație m-a aruncat într-un labirint de procese false, pentru o perioadă de 21 de ani, înțelegându-se că în tot acest răstimp nu am făcut vreun experiment cu sânge de copil, lucru pe care îl socoteam îngrozitor. Mai mult decât atât, am descoperit în cartea mea că ceea ce filosofii numeau sânge, era spiritul mineral din metale, mai exact din aur, argint şi mercur, la amestecul cărora am tins întotdeauna. Dată fiind interpretarea inițiatului, mai mult subtilă decât adevărată, procesele mele nu au prezentat niciodată semnele corespunzătoare date în acea carte, astfel încât trebuia

mereu să o iau de la capăt. Dar în cele din urmă, pierzându-mi orice speranță de a mai înțelege figurile, am făcut un jurământ în fața lui Dumnezeu şi a Sf. Ioan că voi căuta dezlegarea lor la un preot evreu care aparținea de o sinagogă spaniolă.

Drept urmare, cu consimțământul lui Peronelle şi luând cu mine o copie a figurilor, mi-am luat hainele negre şi toiagul de pelerin, aşa cum mă vedeți înfățişat pe partea exterioară a arcadei din aşa-zisa curte a bisericii, unde am agățat figurile hieroglife, împreună cu o procesiune reprezentată pe ambele părți ale zidului, de asemenea, şi culorile succesive ale Pietrei care apar şi dispar în carte, precum şi următoarea inscripție în franceză: „O procesiune îl mulțumeşte pe Dumnezeu doar când este făcută cu devotament. "Acestea sunt primele cuvinte, sau echivalentul lor, dintr-un tratat despre culorile Pietrei, cuvinte rostite de regele Hercule, numit Iris, care încep astfel: „Operis Processio Multul Naturae Placet. "Le citez în folosul erudiților, care vor înțelege aluzia, îmbrăcat în straie de pelerin, am pornit la drum, ajungând la Mountjoy şi, în cele din urmă, la mănăstirea Sf. Ioan, destinația mea finală, unde mi-am îndeplinit jurământul cu mare devotament. La întoarcere, am întâlnit, în oraşul Leon, un negustor bolognez şi lui îi datorez întâlnirea cu Maestrul Candies, un doctor foarte învățat, care era evreu după naştere, dar între timp devenise creştin. Când i-am arătat copiile figurilor, a fost înmărmurit de mirare şi de bucurie, întrebând cu mare ardoare dacă îi puteam da informații despre cartea din care au fost luate. Vorbea în latină, iar eu îi răspundeam la fel, spunând că dacă cineva putea descifra enigma, atunci existau şanse mari ca să aflăm de unde provenea. A pornit imediat să descifreze începutul.

Se pare că el auzise multe despre această lucrare, dar că despre ceva definitiv pierdut. Mi-am reluat călătoria în *tovărăşia lui, plecând din Leon spre Oviedo şi de acolo spre portul Sareson, de unde m-am îmbarcat pentru Franța, unde am ajuns la timpul potrivit, după o călătorie fructuoasă. În dramul nostru spre Paris, însoțitorul meu interpretase cât se poate de adevărat majoritatea figurilor mele, descoperind mari secrete chiar şi în puncte şi spini. Dar, din nefericire, când am ajuns în Orleans, acest învățat s-a îmbolnăvit, revenindu-i din nou vărsatul de care suferise pe mare. Îi era tot timpul frică să nu-l părăsesc şi, cu toate că eram mereu în preajma lui, el continuă să mă strige. Spre marele meu regret, a murit în a şaptea zi, şi am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să fie*

îngropat în curtea bisericii Sfintei Cruci din Orleans. Acolo este şi acum şi fie ca Dumnezeu să-i aibă sufletul în pază, pentru că a avut un sfârşit creştinesc bun. Cel care ar vrea să vadă sosirea mea acasă şi bucuria lui Peronelle, ne-ar putea privi cum suntem pictați pe uşă capelei St. Jaques de la Boucherie din apropierea casei mele. Stăm în genunchi, eu la picioarele Sf. Iacov de Spania, iar ea la picioarele Sf. Ioan, la care se ruga adesea. Prin voia lui Dumnezeu şi cu ajutorul Sfintei şi Binecuvântatei Fecioare, dar şi al Sfinților pe care tocmai i-am pomenit, am obținut ceea ce doream, cunoşteam Materia Primă, dar, deocamdată, nu şi pregătirea ei inițială, lucrul cel mai dificil din lume. În cele din urmă, am obținut şi acest lucru, după nenumărate greşeli de-a lungul a trei ani în care nu am făcut altceva decât să studiez şi să muncesc, aşa cum o să mă vedeți reprezentat în afară bolții de la Capelă Sf. Iacov şi a Sf. Ioan, rugându-mă tot timpul la Dumnezeu cu rozariul în mână, adâncit în carte, cugetând la cuvintele filosofilor şi încercând mai multe operații sugerate de studiul lor.

Adevărul (dovada) succesului meu mi-a fost dezvăluit prin mirosul puternic, iar după ce am realizat cu mare uşurință minunea, nu mai puteam da greş nici dacă vroiam, pentru că ştiam agenții primari, prepararea lor, precum şi etapele, pe care le urmasem cu fidelitate. Prima dată, operația de proiecție s-a făcut peste Mercur, din care am transformat cam o jumătate de livra în argint pur, mai bun decât cel din mână, aşa cum am demonstrat atât eu cât şi ceilalți prin mai multe probe. Toate acestea s-au întâmplat într-o zi de luni, a şaptea zi din ianuarie, 1392, doar Peronelle fiind de față. Apoi, continuând să urmăresc cuvânt cu cuvânt indicațiile din carte, cam pe la cinci după amiază, în cea de-a douăzeci şi cincea zi din Aprilie, am făcut operația de proiecție a pietrei Roşii peste aceeaşi cantitate de Mercur, tot în casa mea, şi cu nimeni altcineva de față decât cu Peronelle. Aceasta s-a transformat în timp util în aceeaşi cantitate, dar din aur pur, mult mai bun decât cel obişnuit, mai moale şi mai maleabil.

Nu vă spun decât adevărul. Am făcut acest lucru de trei ori, cu ajutorul lui Peronelle, pentru că ea m-a ajutat în toate operațiile şi a înțeles subiectul la fel de bine ca mine. Sunt sigur că ar fi putut face asta şi singură dacă ar fi vrut, şi că ar fi avut acelaşi rezultat. Prima ocazie mi-a dat tot ce aveam nevoie, dar a fost o mare satisfacție să contemplu minunile Naturii din acele vase, iar pentru a avea dovada că am realizat cele trei transformări, nu trebuie

decât să vă uitați la boltă şi la cele trei cuptoare pictate pe ea, de care ne-am folosit în operațiile noastre.

Mult timp aş fi fost neliniştit dacă Peronelle nu şi-ar fi putut ascunde fericirea, şi ar fi spus câteva vorbe neamurilor ei despre marea noastră comoara. Am judecat bucuria ei după a mea, dar marea bucurie că şi marea supărare, pot dăuna precauției. Dar marele Dumnezeu, în bunătatea Sa, nu numai că m-a binecuvântat cu Piatră, dar mi-a dăruit şi o soție castă şi supusă, înzestrată cu minte şi decenta în purtări, fiind capabilă să păstreze un secret mai mult decât majoritatea femeilor. Mai presus de toate, era foarte devotată şi, deoarece nu mai aşteptăm copii, amândoi având o vârstă înaintată, ea, a început, la fel ca mine, să se gândească numai la Dumnezeu şi să-şi ocupe timpul cu opere de caritate, înainte să scriu acest comentariu, spre sfârşitul anului 1413, după moartea credinciosului meu însoțitor, pe care am să-l plâng toată viața mea, Peronelle şi cu mine înființasem deja şi înzestrasem patruzeci de spitale, construisem trei capele, oferisem pentru şapte biserici daruri bogate şi sume de bani şi, de asemenea, refăcusem mai multe cimitire".

Nicholas Flamei a murit în 1415, la vârsta de 160 de ani. Casa sa, datând din 1407, mai există încă în clădirea de pe strada Montmorency nr. 51, din Paris, iar în Museul Cluny există placă inscripționata de pe mormântul său din vechea Biserica a St. Jacques de Boucherie, acum demolată. Placa, unică de altfel, avea o formă interesantă, oarecum în zig-zag. Pierdută pentru mulți ani, după ce biserica St. Jacques de Boucherie fusese demolată, în 1717, a fost găsită în cele din urmă într-o prăvălie de pe strada Arias, al cărui proprietar, zarzavagiu şi botanist, folosise spatele plăcii din marmură netedă ca suport pe care îşi tăia ierburile.

Placa măsura 58 x 45 cm şi avea o grosime de 4 cm. În partea de sus este o reprezentare sculptată a lui Isus, Sf. Petru şi Sf. Pavel, iar inscripția atestă că Nicholas Flamei, fost scrib, a lăsat anumite sume de bani şi proprietăți pentru scopuri religioase şi caritabile, inclusiv danii pentru biserici şi spitale din Paris.

Am redat în întregime povestea acestor experiențe ale lui Flamei, pentru că nu mi se pare lipsită de interes, în ciuda faptului că anumite autorități în materie s-au îndoit de veridicitatea ei. Convingerea mea este că această poveste este una adevărată, că opera evreului Abraham, la care se referă Flamei, reprezintă în mod evident o scriere alegorică a întregului proces şi că imaginile ce-i

corespund sunt, pentru cine e familiarizat cu limbajul alchimic, reprezentative pentru diferite etape ale lucrării. Unii scriitori şi critici au ajuns să ridiculizeze aceste alegorii, afirmând că sunt producțiile vizionarilor religioşi, dar cred că astfel, nu fac decât să-şi demonstreze propria ignoranță față de întregul proces. Una din cele mai însemnate dovezi care atestă adevărul acestei povestiri este, după părerea mea, momentul în care Flamei se referă la obținerea Materiei Prima.

Aminteşte de acest lucru astfel:

„Adevărul (dovada) succesului meu mi-a fost dezvăluit prin mirosul puternic", iar acest adevăr l-am probat şi eu în laborator; mirosul este inconfundabil, iar gazul atât de volatil încât inunda toată casa. În capitolele prezentei cărți dedicate teoriei şi practicii voi face referiri mai ample la acest aspect.

Capitolul IV

BASILE VALENTIN

Informațiile pe care le avem despre viața lui Basile Valentin, călugărul benedictin care, pentru realizările sale în sfera chimiei a fost numit „Părintele chimiei moderne", constituie un ansamblu de dovezi contradictorii. Informațiile despre viața sa sunt foarte multe şi variate, iar istoricilor le este cu neputință să stabilească identitatea lui exactă sau măcar secolul în care a trăit. În general, se crede că s-a născut în anul 1394 şi că s-a alăturat Frăției Benedictine, devenind în cele din urmă preot al stăreției Sf. Petru din Erfurt, lângă Strasbourg, chiar dacă şi aceste fapte nu pot fi dovedite.

Indiferent de identitatea sa, Basile Valentin a fost fără îndoială un mare chimist şi descoperitorul multor preparate chimice de mare importanță. Printre acestea se număra prepararea acidului clorhidric din sare marină şi ulei de vitriol (acid sulfuric), extragerea cuprului din piritele acestuia (sulful) mai întâi prin transformarea lui în sulfat de cupru, iar apoi prin introducerea unei bare de fier în apă în care a fost dizolvat acest produs; metoda de producere a sulfoeterului prin distilarea amestecului din alcool 32 de vin şi ulei de vitriol; metoda de obținere a coniacului prin distilarea vinului şi a berii, corectând distilarea cu carbonat de potasiu.

În scrierile sale, a redat multe fapte importante, iar dacă Basile Valentin este sau nu numele corect al autorului are puțină

importanță, deoarece nu afectează cu nimic valoarea lucrărilor sale ori calibrul experimentelor sale practice. Din scrierile sale reiese că a fost, într-adevăr, călugăr, având o minte şi o capacitate de înțelegere superioare majorității gânditorilor din acea perioadă. Intenția ultimă şi scopul studiilor sale era, neîndoielnic, acela de a demonstra că sănătatea perfectă a corpului omenesc este realizabilă şi că perfecțiunea substanțelor metalice este, de asemenea, posibilă. Avea credință că medicul trebuie să țină neîncetat seama de chemarea îndatoririi sale sacre, arătându-se consternat de ignoranța facultății de medicină din acea perioadă, ai cărei membri continuau să aibă o purtare infatuată, arătând foarte puțin interes pentru soarta pacienților după ce le prescriau o grămadă de leacuri.

Următorul citat din Carul triumfal al antimoniului, *opera cea mai importantă a lui Basile Valentin, provine din versiunea latină publicată la Amsterdam în 1685, tradusă în limba engleză şi publicată de Kames Elliott '& Co., în 1893, şi este lămuritor în privința atitudinii lui față de corpul medical din vremea să; iată câteva extrase:*

„... acest gen de medic nu e în stare să-şi pregătească nici măcar propriile sale doctorii (oricare ar fi ele), de aceea trebuie să lase această muncă pe seama altuia. Nici măcar nu cunoaşte culorile remediilor pe care le prescrie. Nu are nici cea mai mică idee dacă sunt albe sau negre, roşii sau gri, albastre sau galbene ori dacă medicamentul este cald, rece, uscat sau umed. Ştie doar atât - că a găsit numele acelui medicament în cărțile sale şi că, umflându-se în pene cu vechimea cunoştințele sale, susține că are dreptul unei posesii anterioare.

Sunt din nou ispitit să-mi vărs năduful asupra acestor doctori prosti, a căror conştiință este pecetluită cu fierul înroşit, care nu se interesează deloc de pacienții lor şi care vor fi chemați să dea socoteală în ziua Judecății pentru ignoranță lor criminală. Apoi îl vor privi pe El, cel pe care l-au străpuns neglijând bunăstarea aproapelui lor, în timp ce-şi băgau banii în buzunar şi vor vedea, în cele din urmă, că ar fi trebuit să lucreze zi şi noapte pentru a deveni cu adevărat iscusiți în vindecarea bolilor. Dar ei s-au complăcut, lăsând totul la voia întâmplării, recomandând primul medicament pe care l-au găsit în cărțile lor, lăsând pacientul şi boala să se lupte cum ştiu mai bine. Nu se deranjează nici măcar să întrebe cum au fost preparate medicamentele prescrise. Laboratorul, cuptorul,

pastilele lor sunt la farmacist, la care merg foarte rar sau niciodată. Ei scriu pe o foaie de hârtie, sub cuvântul magic „Rețeta", numele anumitor medicamente, după care asistentul farmacistului îşi ia mojarul şi banii de la sărmanul pacient, chiar dacă în el se poate să mai fi rămas un dram de sănătate. O, Doamne, schimba aceste timpuri pline de răutate! Doboară aceşti copaci, dacă nu cresc din

Răi! Alungă aceşti giganți aroganți, ca să nu urce munte după munte şi să încerce să zguduie cerul! Ocroteşte-i pe cei puțini care încearcă să descopere secretele creației Tale! Îi voi ruga pe toți frații din mănăstire să mi se alăture în această rugă aprinsă, zi şi noapte, că Dumnezeu să lumineze ignoranta acestor falşi doctori, ca să înțeleagă virtuțile pe care El le-a pus în lucrurile create, astfel încât să învețe că nu pot deveni buni şi folositori decât prin operațiunea de preparare, care îndepărtează toate impuritățile dăunătoare şi otrăvitoare. Am credința că Dumnezeu va răspunde rugăciunii noastre şi că măcar câțiva dintre frații mei vor mai trăi să vadă schimbarea binecuvântată ce se va petrece atunci pe pământ, când valul gros al ignoranței va fi luat de pe ochii celor care ni se împotrivesc, iar mințile lor se vor lumina pentru a descoperi bucată de argint pierdută. Fie ca Dumnezeu, cârmuitorul destinelor oamenilor, în bunătatea şi mila Sa, să înfăptuiască toate acestea".

Scrierile lui Valentin despre perfecționarea corpurilor metalice, ca şi referirile sale la Artă Spagirica, Marele Maestru, Medicina Universală, Tincturile de transmutat metalele şi alte secrete ale artei alchimistului, apar sub o formă extrem de cețoasă şi de vagă, nu numai pentru cititorii de rând, dar şi pentru chimiştii învățați, contemporani cu el sau de mai târziu. În toate scrierile sale, cheia importanta într-un proces de laborator este aparent omisă. Dar, de fapt, aceasta cheie se găseşte invariabil într-o altă parte a scrierilor sale, probabil în mijlocul unuia dintre cele mai misterioase discursuri teologice pe care obişnuia 36 să le insereze printre indicațiile sale practice, aşa încât numai printr-un studiu intensiv puteai descoperi acest mister.

Cea mai cunoscută operă a sa e Currus Triumphalis Antimonii *(„Carul Triumfal al Antimoniului"). A fost tradusă în germană, franceză şi engleză şi i-a adus reputația de chimist mai mult decât orice altă lucrare. Cea mai bună ediție este, fără discuție, cea publicată la Amsterdam, în 1671, cu un comentariu de Theodorus Kerckringius. În prefața, Kerckringius afirma că în afara faptului că i-a studiat lucrările, a ajuns să vorbească şi cu Valentin însuşi,*

despre care spune că ar fi:

„prințul tuturor chimiştilor/cel mai învățat, mai drept şi mai lucid dintre toți scriitorii alchimişti. El îi spune studentului grijuliu tot ce se poate şti despre alchimie, lucru asupra căruia pot depune mărturie. “

Dacă examinăm cu atenție această carte, este evident că Valentin a investigat foarte amănunțit proprietățile antimoniului, iar descoperirile experimentelor făcute cu acest metal au fost aduse la lumina de descoperirile recente ale chimiştilor din zilele noastre.

Printre alte lucrări ale sale se numără şi Medicină Metalelor, Despre lucrurile naturale şi cele supranaturale, *Despre prima tinctura, rădăcină şi spirit al metalelor,* Cele douăsprezece chei, *precum şi* Ultima dorință şi testamentul *Se spune despre ultima sa lucrare că a fost ascunsă ani de zile în Marele Altar al bisericii care aparținea stăreției. O astfel de poveste este destul de posibilă, întrucât se ştie că alchimiştii, atât înainte cât şi după această perioadă, considerând că scrierile lor nu erau în concordanță cu perioada în care erau scrise, îşi îngropau sau ascundeau scrierile pentru a putea fi descoperite ori pentru a se beneficia de ele, aşa cum sperau neîndoielnic, într-o perioadă mai luminată şi mai merituoasă. De cele mai multe ori, astfel de manuscrise nu erau descoperite decât după mai multe generații de la moartea autorului.*

Ținând seama de celelalte realizări extraordinare ale sale în calitate de chimist de înaltă valoare, nu pare lipsit de logică să credem că Metodă Universală a Medicinei lui Valentine ar putea avea un succes pe măsură celorlalte descoperiri mai prozaice ale sale.

Capitolul V

PARACELSUS

Aurolus Philippus Theophrastus Bomtjastus von Hohenheim, rămas în istorie sub numele de Paracelsus, s-a născut în anul 1493. A fost fiul unui medic cu renume, care a fost descris drept un Mare Maestru al Ordinului Teutonic, şi de la el a primit Paracelsus primele instrucțiuni.

La vârsta de 16 ani a intrat la Universitatea din Basel, unde s-a înscris singur la cursurile de alchimie, chirurgie şi medicină. Cu

ştiința alchimiei era deja familiarizat, întrucât studiase înainte lucrările lui Isaac Hollandus, ale cărui opere sădiseră în el ambiția de a vindeca bolile cu ajutorul medicinei superioare materialului existent la acea vreme. Pe lângă interesul viu arătat alchimiei, lui Paracelsus i se datorează şi introducerea opiumului şi a mercurului în medicină, iar din lucrările sale, reiese că avea cunoştințe avansate despre ştiință şi principiile magnetismului. Acestea sunt doar câteva realizări care l-au determinat pe Manly Hali să spună despre el că este:

„precursorul farmacologiei chimice şi terapiei precum şi cel mai original erudit al medicinei din secolul al XVI-lea".

Cel care l-a inițiat pe Paracelsus în ştiința alchimiei a fost starețul Trithemius, unul din cei mai renumiți maeştri în magie, alchimie şi astrologie, şi instructorul ilustrului Henry Cornelius Agrippa. În anul 1516, Paracelsus continua să facă cercetări în mineralogie, medicină, chirurgie şi chimie sub îndrumarea lui Sigismund Fugger, un medic bogat din oraş, dar a fost nevoit să părăsească Baselul după ce a avut probleme cu autoritățile pentru cercetările pe care la făcea asupra necromației. A început o viață de nomad, câştigându-şi existența din preziceri astrologice şi practici oculte de diverse tipuri.

În peregrinările sale, ajunge în Germania, Franța, Ungaria, Olanda, Danemarca, Suedia şi Rusia. Se spune că în Rusia a fost luat prizonier de tătari şi adus în fața Marelui Han, la curtea căruia a devenit mare favorit, în sfârşit, presupunând că această poveste este adevărată, Paracelsus l-a însoțit pe fiul Hanului într-o misiune din China până la Constantinopol, oraşul în care un adept arab i-a împărtăşit secretul suprem: dizolvantul universal, Alkahestul. Paracelsus şi-a dobândit cunoştințele nu de la pedagogii cei mai cotați, ci de la dervişii din Constantinopol, de la vrăjitoare, țigani şi vraci care invocau spiritele şi captau în roua razele corpurilor celeste; despre el se spune că a lecuit boli incurabile, că a redat orbilor vederea, că a vindecat lepră, că ar fi reînviat chiar morții, şi că amintirea sa putea îndepărta plăgile.

În cele din urmă, Paracelsus a revenit în Europa, mergând de-a lungul Dunării în Italia unde a devenit chirurg în armată. Se pare că aici au început vindecările sale miraculoase. În 1526, la vârsta de 32 de ani, el s-a reîntors în Germania, preluând de la universitatea la care fusese în tinerețe catedra de fizică, medicina şi chirurgie. Era o poziție destul de importantă, care i-a fost oferită la

insistențele lui Erasmus şi Ecolampidus. Probabil datorită temperamentului sau din acea perioadă i s-a acordat titlul de „Liither al medicilor", deoarece în cursurile sale nu s-a ferit să denunțe ca fiind învechite sistemele lui Galen şi ale şcolii sale, ale căror precepte erau socotite de autoritățile vremii atât de imuabile şi de inviolabile, încât cea mai mică deviație de la ele era considerată o adevărată erezie. Că insultă supremă, Paracelsus a ars lucrările acestor maeştrii cu sulf şi silitra într-un vas de alamă.

Acest comportament arogant, împreună cu ideile lui originale, i-au adus nenumărați duşmani. Faptul că vindecările pe care le făcea cu medicamentele lui minerale se situau la polul opus celor ale facultății de medicină, au înfuriat autoritățile pe motivul ştirbirii prestigiului prin învățăturile unui „eretic" şi „uzurpator". Astfel, Paracelsus nu şi-a mai putut păstra catedra de la Basel şi a fost din nou nevoit să părăsească oraşul şi să reînceapă o viață de nomad.

În timpul celui de al doilea exil, îl regăsim în 1526 la Colmar, iar în 1530 la Nurenburg, încă o dată în conflict cu medicii, care l-au denunțat ca impostor, cu toate că reuşise din nou să-şi combată adversarii prin tratarea cu succes a mai multor cazuri grave de elefantiazis, tratament urmat în următorii 10 ani de o serie de vindecări socotite uimitoare pentru acea perioadă.

Iată ce spune Franz Hartmann în lucrarea sa Paracelsus: [2]

„A plecat spre Maehren, Kaernthen, Krain şi Ungaria, iar în cele din urmă spre Salzburg, unde a fost invitat de prințul palatin, ducele Ernst de Ba varia, care era un mare iubitor al Artei secrete. Dar nu i-a fost sortit să se bucure prea mult timp de odihnă pe care o merită din plin... "

A murit în 1541 după o scurtă perioadă de boală, într-o cămăruță de la Hanul Calului Alb, în apropierea cheiului şi a fost îngropat în cimitirul Sfântul Sebastian. Un scriitor bănuieşte că evenimentul a fost provocat de o încăierare cu nişte asasini plătiți de facultatea de medicină ortodoxă, dar nu există nicio dovadă pentru această versiune.

Niciunul dintre biografii săi nu pare să fi găsit ceva remarcabil în faptul că la vârsta de şaisprezece ani Paracelsus era deja familiarizat cu literatura alchimică. Chiar admițând maturizarea precoce a unui om în acea perioadă, cu siguranță că trebuie să fi fost un fenomen în privința înzestrării intelectuale.

---

[2] ***Vezi Franz Hartmann, Paracelsus (Viața şi Opera), trad. rom. Ilie Iliescu, Editura Herald, Bucureşti, 2004.***

Neîndoielnic este faptul că puțini dintre contemporanii săi puteau înțelege învățăturile sale, iar iritarea şi arogantă să permanentă în fata prostiei şi încăpățânării lor nu e deloc surprinzătoare. Cu toate că avea atât de mulți duşmani printre colegii săi medici, a avut şi discipoli, iar pentru el nu putea exista o mulțumire mai mare. Era venerat de aceştia ca Monarhul lor nobil şi drag, Hermesul german, Filosoful Trismegistus, Dragul profesor şi rege, Theopharastus de binecuvântată amintire şi Flacăra nemuritoare.

Paracelsus a lăsat o operă vastă ce acoperă domenii precum medicina, alchimia, filosofia, magia, ştiințele naturii. Au fost inventariate că autentice 106 tratate, ceea ce demonstrează spiritul enciclopedic al acestui om socotit „mintea cea mai cuprinzătoare a epocii sale".

F. Hartmann spune că Paracelsus considera alchimia că o artă în care Vulcan (focul Naturii - lumina astrală) este artistul activ. Prin această artă, purul este despărțit de impur şi lucrurile sunt făcute să se dezvolte din materia primordială. Alchimia perfecționează ceea ce Natura a lăsat neperfecționat şi purifica toate lucrurile prin puterea spiritului conținut în ele.)

„Toate lucrurile sunt alcătuite din trei substanțe şi toate lucrurile îşi au numărul lor, greutatea lor şi măsura lor. Sănătatea există câtă vreme cele

E F F I G I E S P H I L I P P I
THEOPHRĂSTI AB HO
HENHEIM i. iiTATIS $UM *XLY1L*
Fi IILIPPUS
THEOPHRAST UŞ BOMBAST
*HOHinâj£₃MENSt 5: SV i VOR vN. cx ranxᵃyrisnobllium ARPIKAS- Coafor crarcrani £Î ceai E REMITĂ**
PHILOSOPHUS
PARADOXtJS.
MYSTERIARCHA
AfcTHJM MAGISTI'R.
MEDICINALUL? PROFESSOR,.
TRISMEGISTVS.
Ți£RMANU S.

Trei substanțe (care alcătuiesc un lucru) îşi păstrează proporția normală sub aspect cantitativ şi calitativ; boala apare când aceasta proporție se schimbă şi devine anormală. Aceste trei substanțe se

numesc sulf, mercur şi sare[3]*, şi ele sunt acționate de un al patrulea principiu:* viața. *Aceste trei substanță nu pot fi văzute cu ochii fizici, dar un medic adevărat ar trebui totuşi să le perceapă şi să fie capabil să le separe unele de altele.*

Tot ce poate fi perceput de simțuri poate fi văzut de oricine, dar un medic ar trebui să vadă lucruri pe care nu oricine le poate percepe. Există medici „naturali" şi medici „artificiali". Primii pot vedea lucruri pe care ceilalți nu le pot vedea, şi care, din cauza neputinței lor de a le percepe, le contesta existența. Aceştia din urmă văd doar partea exterioară a lucrurilor, în timp ce medicii adevărați văd interiorul lor. Omul interior este realitatea esențială, în timp ce omul exterior este doar o simplă apariție, şi de aceea adevăratul medic vede omul real, iar falsul medic vede doar o iluzie.

Cele trei substanțe sunt ținute la un loc, în anumite forme, de către puterea vitală. Dacă luați cele trei substanțe invizibile şi le adăugați puterea vitală, veți obține trei substanțe invizibile într-o formă vizibilă. Cele trei constituie formă, şi ele se separă numai după ce puterea vitală le părăseşte. Ele sunt ascunse de viață şi adunate laolaltă tot de viață. Calitățile lor combinate constituie calitățile formei şi numai când viața le părăseşte calitățile lor separate devin manifeste. Dacă cele trei substanțe sunt unite în proporții corecte, sănătatea există în formă; dar dacă sunt despărțite, una din ele va intra în putrefacție şi celelalte vor arde.

Omul nu vede acțiunea acestor trei substanțe câtă vreme viața le ține laolaltă, dar poate percepe calitățile lor în timpul distrugerii formei lor. Focul invizibil se afla în sulf, elementul solubil în sare, elementul volatil în mercur. Focul arde, mercurul face fum, sarea rămâne în cenuşă; dar atât timp cât forma este vie, nu există nici foc, nici fum, nici cenuşă".

Există sute de feluri diferite de sare, de sulf şi de mercur, atât în univers cât şi în sistemul uman, şi în ele se afla cele mai mari mistere. Toate lucrurile sunt ascunse în ele, în acelaşi fel în care o pară este ascunsă în păr şi strugurii într-o vița de vie. Observatorul superficial vede doar ceea ce se înfățişează simțurilor sale, însă vederea interioară descoperă lucrurile viitoare. Un grădinar ştie că vița de vie nu va produce pere, şi nici părul struguri. Ignorantul vorbeşte despre cald şi rece, despre uscăciune şi umezeala, despre dulce şi acru, despre amar şi astringent, fără să ştie cauză care

---

[3] Nu e vorba, bineînțeles, de substanțele chimice cunoscute de noi sub aceste nume.

produce asemenea calități, dar înțeleptul recunoaşte în ele elementele stelelor.

(Paracelsus, Purugramim, LII)

Îi rămânem îndatorați lui Arthur E. Waite, care a tradus operele hermetice şi alchimice ale lui Paracelsus, punându-ne astfel la dispoziție o parte din moştenirea lăsată de marele alchimist german.

Capitolul VI

ALCHIMIA ÎN SECOLELE XVI ŞI XVII

Primul care a predat chimia corpului uman şi care a declarat, aşa cum a făcut-o Paracelsus, că adevărata menire a chimiei este prepararea medicamentelor pentru tratarea bolilor, a fost Jean Baptistă von Helmont, un discipol al lui Paracelsus, întâlnit câteodată şi sub numele de Descartes al Medicinii.

În tratatul De Natură Vitae Eternae *acesta scria:*

„Am văzut şi am atins Piatra Filosofală de mai multe ori. Culoarea ei semăna cu cea a prafului de şofran, dar era grea şi strălucitoare precum sticla zdrobită. O dată am luat şi eu o pătrime dintr-un grăunte - numesc un grăunte acea parte care înmulțita cu 600 face o uncie. Am proiectat aceasta a patra parte dintr-un grăunte peste opt uncii de mercur încălzit într-un creuzet. Rezultatul a fost de opt uncii, fără unsprezece grame, din aurul cel mai pur".

La treizeci de ani, van Helmont s-a retras la un castel vechi din Belgia, aproape de Bruxelles şi a rămas acolo fără să fie cunoscut de vecinii din jur până când a murit, la vârsta de şaizeci şi şapte de ani. Nu a afirmat niciodată că ar fi preparat într-adevăr Piatra Filosofală, dar este neîndoielnic că a învățat asta de la alchimiştii cu care s-a întâlnit în timpul anilor de cercetare.

Van Helmont povesteşte, de asemenea, despre un gentleman irlandez pe nume Butler, un prizonier din castelul Vilford din Flandra, care, în timpul detenției sale, a făcut vindecări miraculoase cu ajutorul medicinei hermetice. Vestea că a vindecat un călugăr breton, un alt prizonier care suferea de o formă acută de erizipel, prin administrarea unei cantități de lapte în care a pus doar o picătură din Piatra Filosofală, l-a adus în mare grabă pe van Helmont, însoțit de mai mulți nobili, la castel, pentru a investiga cazul. În prezența lor, Butler a vindecat de „migrene" o bătrână prin

picurarea Pietrei în ulei de măsline cu care i-a uns apoi capul. Mai era acolo şi o stareță care avea degetele paralizate şi brațul umflat de optsprezece ani. Aceste boli au fost îndepărtate prin aşezarea Pietrei pe limbă de opt ori.

În Viața filosofilor alchimişti, *publicată în 1815, se spune că înaintea evenimentelor de la Vilford, Butler a atras atenția prin transmutațiile sale făcute la Londra, în timpul domniei lui Iacob I. Se spune că a acumulat toate aceste cunoştințe din Arabia. Când ambarcațiunea cu care călătorea a fost capturată de pirații din Africa, Butler a fost luat prizonier şi vândut ca sclav în Arabia. Stăpânul lui arab era un alchimist care cunoştea procesele corecte. Butler a asistat la unele operații de-ale sale, iar mai târziu, când a reuşit să scape din captivitate, a luat cu, el o mare cantitate de Praf Roşu.*

Denys Zacharias, în memoriile sale, ne oferă o poveste interesantă despre modul cum a procurat Piatra Filosofală. La vârsta de douăzeci de ani, a plecat spre Bordeaux pentru a urma studiile universitare, iar de acolo la Toulouse pentru un curs de ştiință dreptului. În oraşul său a cunoscut câțiva studenți care dețineau câteva cărți de alchimie. Se pare că în acea perioadă printre studenții din Paris şi în alte oraşe din Franța era o adevărată mânie pentru experimentele alchimice, iar această mânie a aprins şi imaginația lui Zacharia. A abandonat studiile juridice şi a început experimentele în alchimie. La moartea părinților, după ce şi-a cheltuit toți banii pe noua lui dragoste, s-a întors acasă şi din averea lor a obținut alți bani pentru a-şi continua cercetările.

Timp de zece ani, potrivit spuselor sale, după tot felul de experimente şi întâlniri cu nenumărați oameni care ştiau metode de vânzare, s-a apucat să studieze cu atenție scrierile filosofilor despre acest subiect şi afirma că cele care i-au oferit cheia secretului au fost Testamentul *lui Raymond Lully,* Codicilul *şi* Epistola *adresată regelui Robert. Din studierea acestor cărți şi a* Marelui Rozariu *al lui Arnold de Villeneuve, el şi-a format o viziune total diferită de cele de până atunci. După alte cinsprezece luni de trudă, Zacharia scria:*

„Privesc cu entuziasm evoluția celor trei culori diferite care stau mărturie pentru Munca Adevărată. Este perioada Paştelui; am făcut o proiecție a Prafului meu divin pe mercur şi în mai puțin de o oră s-a transformat în aur pur. Numai Dumnezeu ştie cât am fost de bucuros şi cât de mult îi mulțumesc pentru marea Lui milostivire şi bunăvoință şi mă rog că Duhul Sfânt să mă lumineze şi mai mult ca

să pot folosi ce am obținut numai pentru slavă şi onoarea Să".

Într-una dintre scrierile sale intitulată Opusculum Chemicum, *îşi spune propria poveste şi afirma că Artă este un dar primit numai de la Dumnezeu. De asemenea, metodele şi posibilitățile transmutării metalelor ca şi Tinctura că Medicament sunt date tot de la Dumnezeu.*

Mai există şi dovada lui John Frederick Helvetius, atestata în 1666. El a afirmat că este un adept, dar că a primit pulberea transmutării de la un altul. Helvetius „în 27 decembrie 1666, înainte de amiază, la casa mea a venit un om care îmi era complet străin, dar cu o expresie sinceră, serioasă şi autoritară, îmbrăcat în veşminte simple ca cele ale unui memnonit. Avea înălțime medie, o fața lungă şi uşor ciupită de vărsat, părul negru şi drept, cu barbă rasă, cu vârsta între 43 şi 44 de ani şi originar din nordul Olandei, din câte am putut Să-mi dau seama. După ce ne-am salutat m-a întrebat dacă ar putea discuta cu mine. A fost ideea lui să vorbim despre Arta Pirotehnică, deoarece citise unul din tratatele mele îndreptate împotriva Pulberii Simpatetice a lui Sir Kenelm Digby, în care îmi afirmasem suspiciunea că Marele Mister al înțelepților putea fi până la urmă o mare capcană. De aceea a profitat de ocazie şi m-a întrebat dacă, într-adevăr, nu credeam că un Mister atât de Mare ar putea exista în natura lucrurilor, prin care un doctor să poată vindeca orice pacient ale cărui semne vitale nu erau iremediabil distruse. Răspunsul meu a fost că orice doctor şi-ar dori un astfel de Medicament şi că nimeni nu poate şti câte secrete sunt ascunse în Natură, dar că în ce mă priveşte, cu toate că citisem mult despre adevărul acestei Arte, nu am avut niciodată norocul să întâlnesc un Maestru al Ştiinței Alchimice.

L-am întrebat mai departe dacă era la rândul său medic, dat fiind că ştia foarte multe despre Medicină Universală, dar mi-a infirmat modest bănuială, prezentându-se ca un topitor de alamă, care a fost întotdeauna foarte interesat de extragerea medicamentelor din metale cu ajutorul focului. După ce am mai vorbit, artistul Elais pentru că acesta era numele său - mi s-a adresat astfel: «Văzând că ați citit atât de mult din scrierile alchimiştilor care vorbeau despre Piatra, substanța, culoarea şi efectele ei minunate, dați-mi voie să vă întreb dacă nu cumva ați preparat-o chiar dumneavoastră».

La răspunsul meu negativ, a scos din geantă o cutie din fildeş lucrată cu mare măiestrie, în care erau trei bucăți mări dintr-o

substanță ce semăna cu sticlă său sulful pal şi mi-a spus că avea acolo o Ține tura suficientă pentru a produce douăzeci de tone de aur.

După ce am ținut cincisprezece minute comoara în mâini ascultând despre efectele ei curative, am fost nevoit să o dau înapoi, însă cu un anumit sentiment de împotrivire. După ce i-am mulțumit pentru amabilitate, l-am întrebat de ce Tinctura aceasta nu avea culoarea rubinie despre care ştiam că este caracteristica Pietrei Filosofale. Mi-a răspuns că nu avea nicio importanță culoarea şi că substanța era suficient de matură pentru toate scopurile practice.

M-a refuzat destul de brusc atunci când l-am rugat să-mi dea şi mie un pic din această substanță, deşi nu era mai mare decât o sămânță de coriandru, spunând pe un ton mai blând ca nu putea să facă asta nici chiar dacă i-aş fi dat toată averea; nu atât pentru valoarea ei inestimabilă, cât pentru un alt motiv pe care nu se cuvenea să-l divulge. Dacă, într-adevăr, focul nu putea fi distrus decât cu foc, mai degrabă ar arunca substanța în flăcări.

Apoi, după o scurtă discuție, m-a întrebat dacă nu puteam merge într-o cameră din spatele casei unde să nu fim observați. După ce l-am condus în salon, m-a rugat să fac o monedă de aur, iar în acest timp a scos din buzunarul de la piept o batistă din mătase verde în care erau înfăşurate cinci medalii al căror aur era infinit superior celui din care erau făcute monedele mele. Copleşit de admirație, l-am întrebat pe oaspetele meu cum a dobândit aceste cunoştințe care erau cele mai minunate din toată lumea, iar el mi-a răspuns că a fost un dar pe care i l-a oferit un prieten ce a stat câteva zile în casa lui şi care l-a mai învățat cum să preschimbe pietrele şi cristalele obişnuite în pietre mai prețioase decât rubinul, hrizolitul şi safirul.

«M-a mai învățat - a spus artistul - şi cum să prepar oxidul de fier, un tratament infailibil al dizenteriei, precum şi licoarea metalică, un remediu eficient împotriva hidropiziei şi alte medicamente».

Dar la aceste lucruri nu am dat prea mare atenție pentru că eu, Helvetius, eram nerăbdător să aflu despre Marele Secret al tuturor. Artistul a spus mai departe ca maestrul său l-a pus să-i aducă un pahar plin cu apă caldă în care a adăugat puțină pulbere albă şi apoi o uncie de argint care s-a topit înăuntru precum gheața. «Din

acest pahar a golit jumătate, iar cealaltă jumătate mi-a dat-o mie. Avea un gust asemănător cu cel al laptelui proaspăt, iar efectul era o stare dintre cele mai plăcute». Mi-am întrebat oaspetele dacă poțiunea nu era un preparat al Pietrei Filosofale, dar mi-a răspuns că nu trebuie să fiu curios. A spus imediat că la comanda maestrului său, a tăiat o bucată din; ceva de apă din plumb şi a topit-o într-un vas, după care maestrul a luat puțin praf de sulf pe vârful unui cuțit dintr-o cutie mică, l-a aruncat peste plumbul topit şi, după ce a ținut conținutul câtva timp la foc iute a turnat o cantitate mare de aur lichid peste podeaua din cărămidă a bucătăriei.

«Maestrul m-a rugat să iau o şaisprezecime din acest aur şi să-l păstrez pentru mine, iar restul să-l împart la săraci, ceea ce am şi făcut acordând mare încredere Bisericii din Sparrendaur. La sfârşit, înainte de a-şi lua rămas bun, prietenul meu m-a învățat această Artă Divină». După ce oaspetele meu neobişnuit şi-a încheiat povestea, l-am rugat cu stăruință să-mi acorde o dovadă a acestor fapte prin efectuarea unei transmutări chiar în fața mea. Mi-a răspuns că nu poate face acest lucru acum, dar că se va întoarce după trei săptămâni şi, dacă va avea libertatea să o facă, îmi va arăta ceva care îmi va deschide ochii. S-a întors exact în ziua promisă şi m-a invitat la o plimbare, în timpul căreia am vorbit în amănunt despre secretele Naturii focului, cu toate că am observat că însoțitorul meu era extrem de rezervat în privința Marelui Secret.

Însă, când l-am rugat să-mi încredințeze şi mie o bucățică din Piatră sa prețioasa, nu mai mare decât o sămânță de răpită, mi-a dat-o că pe un dar domnesc. Când mi-am exprimat îndoială că nu era suficient nici cât să vopseşti mai mult de patru grame de plumb, mi l-a cerut imediat înapoi. M-am supus, sperând că îmi va da o bucată mai mare, dar în loc de asta, l-a împărțit cu degetul mare, a aruncat jumătate în foc şi mi-a dat restul spunând: «Este suficient pentru tine» ".

Povestea spune în continuare că dimineață, Helvetius a pregătit şase drahme de plumb, le-a topit într-un creuzet şi a adăugat Tinctura. S-a auzit un sunet şuierător şi uşor efervescent şi după cincisprezece minute Helvetius a descoperit că plumbul se transformase în cel mai fin aur, care după ce s-a răcit, scânteia şi strălucea la fel ca aurul. Aurarul la care s-a dus i-a spus că este cel mai pur aur pe care îl văzuse vreodată şi s-a oferit să-l cumpere la cincizeci de monede uncia. Printre alții, a venit şi Maestrul

Monetăriei pentru a examina aurul şi a cerut să i se pună la dispoziție o cantitate mică pentru examinare. După ce a fost supus testelor cu apă tare şi antimoniu a fost declarat aur pur de cea mai bună calitate. Într-o altă parte a scrierilor sale, Helvetius afirm ă că Artistul i-a lăsat în inima convingerea profundă că: „prin metale şi din metale purificate de metale foarte rafinate şi spiritualizate, pot fi preparate Aurul Viu şi Mercurul Filosofilor, care aduc la perfecțiune atât metalele cât şi corpurile umane".

Mercurul filosofilor
(reprezentare simbolică)

În tratatul lui Helvetius există şi o mărturie privitoare la Kuffle, *precum povestea trecerii lui la credința în alchimie ca rezultat al unui experiment pe care l-a efectuat el însuşi, cu toate că nu există niciun indiciu referitor la sursa de unde a obținut praful pentru proiecție.*

Mai există apoi o povestire a unui argintar pe nume Gril, care, în anul 1664, la Haga, a transformat o livră de plumb jumătate în aur, jumătate în argint folosind o tinctura primită de la un anume John Casper Knoettner. Aceasta proiecție a fost făcută de față cu mulți martori şi Helvetius însuşi a examinat metalele prețioase obținute în urma acestei operații.

În 1710, Sigmund Richter şi-a publicat Prepararea perfectă şi adevărată a Pietrei Filosofale *sub auspiciile rozacrucienilor. Un alt reprezentant al ordinului Roză Cruce a fost misteriosul Lascaris, un descendent al casei regale Lascaris, o veche familie bizantină care a răspândit cunoaşterea artei hermetice în Germania în secolul al XVIII-lea. Se pare că a făcut transmutații în diferite părți din Germania, iar apoi a dispărut ca din senin şi, astfel, din istorie.*

Capitolul VII

ALCHIMIŞTII ENGLEZI

Primul alchimist cunoscut în Anglia a fost Roger Bacon, un învățat cu realizări uimitoare, care s-a născut în Somersetshire, în anul 1214. A avut un progres extraordinar chiar din timpul studiilor din copilărie, iar când a atins vârsta necesară, s-a alăturat Ordinului franciscan. De la Oxford, a plecat la Paris unde a studiat medicina şi matematică. După ce a revenit în Anglia, a urmat singur cursurile de filosofie şi limbi şi a avut un succes atât de mare încât

a scris gramatica limbilor latină, greacă şi ebraică.

Deşi Bacon este descris ca fiind mai degrabă medic, şi nu chimist, lui îi datorăm multe descoperiri ştiinţifice. A fost aproape singurul astronom al timpului său iar în această calitate a refăcut calendarul Iulian care, deşi i-a fost prezentat lui Papa Clement al IV-lea, în 1267, nu a fost pus în practică decât de următorul Papa. Tot lui îi datorăm şi analiza fizică a sticlelor şi lentilelor convexe, invenţia ochelarilor şi a lentilelor acromatice, iar dacă nu lui îi datorăm realizarea practică a telescopului, atunci îi datorăm fără îndoială partea teoretică. Ca student la chimie, a acordat atenţie rolului chimic jucat de aer în procesul de ardere şi, după ce a studiat cu atenţie proprietăţile nitratului de potasiu, a predat purificarea lui prin dizolvarea în apă şi cristalizare.

În vederea obţinerii unui remediu eficient pentru tratarea maladiilor ce făceau ravagii în epoca, Bacon a efectuat cercetări de laborator şi a scris un Tratat despre Tinctura de Antimoniu.

„Stibiul, aşa cum spun filosofii, este compus din nobilul mineral Sulf şi a fost cinstit că plumb negru al înţelepţilor. Arabii, în limba lor, l-au numit Asinat vel Asinat,. *Alchimiştii îl numesc Antimoniu. Totuşi, se va ajunge la considerarea înaltelor Secrete dacă cercetăm şi recunoaştem felul în care Soarele este exaltat, aşa cum Magii au descoperit că acest mineral a fost atribuit de Dumnezeu constelaţiei Berbecului, care este primul semn ceresc de la care Soarele îşi ia exaltarea sau înălţarea.*

Deşi aceste lucruri sunt desconsiderate de oamenii obişnuiţi, oamenii inteligenţi ar trebui să ştie şi să fie mult mai atenţi că exact la acest stadiu infinitatea secretelor poate fi, cu un mare avantaj, parţial contemplata şi parţial explorată. Mulţi, dar aceştia sunt ignoranţi şi neinteligenţi, sunt de părere că dacă ar avea doar Stibiu, vor ajunge la el prin Calcinare, alţii prin Sublimare, unii prin Reverberare şi Extracţie[1], obţinând marele Secret, Uleiul şi Perfectum Medicinam ale acestuia. Dar vă spun eu că, aici, în acest loc, nimic nu va fi de ajutor, nici Calcinarea, nici Sublimarea, nici Reverberarea sau Extracţia, pentru că după aceea să se treacă sau să se realizeze în mod avantajos o Extracţie perfectă de virtute metalică ce transforma ceea ce este inferior în superior. Un asemenea lucru va fi cu neputinţă de înfăptuit".

Poţiunea rezultată în urma unui laborios proces alchimic (descris în amănunţime în tratatul respectiv) urma să fie aplicată după o

rețetă secretă pentru a vindeca boli precum: podagra, ciumă, lepră, apoplexia, epilepsia.

Din anumite scrisori ale sale, aflăm că Bacon a anticipat majoritatea realizărilor din ştiința modernă. A afirmat că corăbiile puteau fi construite astfel încât să poată naviga fără vele şi, sub cârma unui singur om, să poată merge prin apă cu o viteză la care atunci nici nu se visă. A mai prezis că este la fel de posibil să se construiască maşini care „pot fi puse în mişcare cu o rapiditate uimitoare, independente de cai sau alte animale" şi aparate zburătoare care ar putea să zboare prin aer cu aripi artificiale.

[1] În AnexA 1 *este redat „Arborele alchimic al lui Hermes", ale cărui paisprezece ramuri simbolizează operațiile pe care le comporta procesul alchimic în întregul său.*

Nu este deloc surprinzător că în atmosfera de superstiții şi de ignoranța ce domnea în Europa Evului Mediu, realizările lui Bacon erau atribuite comunicării cu diavolul, astfel că faima lui s-a răspândit în vestul Europei nu că savant, ci ca un mare magician! Marile sale servicii aduse umanității au fost primite cu dezaprobare, nicidecum cu recunoştință, iar pentru Biserica învățăturile sale păreau mai degrabă să fie periculoase, în consecință, Biserica a devenit cel mai aprig adversar al său, până şi călugării din ordinul său refuzând să aibă în bibliotecile lor lucrările sale. Persecuția lui a culminat în 1279 când a fost încarcerat şi obligat să se căiască pentru eforturile puse în slujba artei şi a ştiinței.

Printre scrierile sale există două sau trei lucrări despre alchimie din care reiese foarte clar nu numai că Bacon a studiat şi practicat această ştiință, dar şi că a atins scopul final, Piatra Filosofală. Neîndoielnic că în timpul vieții, persecuțiile l-au făcut să practice în mare secret arta hermetică şi să considere dezvăluirea unor astfel de lucruri ca fiind nepotrivită pentru neinițiați:

„Adevărul nu trebuie dezvăluit oricărui om de nimic, căci ar deveni cel mai josnic lucru, pe când în mâna filosofului, devine cel mai prețios

Sir George Ripley, preot la catedrala Bridlington, din Yorkshire, a acordat alchimiei un rol mai important decât mulți alți contemporani de-ai săi prin faptul că a considerat-o a fi o manifestare spirituală, nu doar una fizică. Susținea că alchimia se ocupă de modul în care spiritul nostru se întoarce la Dumnezeu, care ni l-a dat. În 1471 a scris Compoziția alchimiei *cu o epistolă dedicată lui Edward al IV-lea. Despre acest preot din Bridlington se*

mai spune că a asigurat fonduri pentru Cavalerii Sfântului Ioan cu ajutorul Pietrei Filosofale.

În secolul al XVI-lea, Pierce, supranumit „călugărul negru", a scris despre Elixir următoarele:

„Ia pământul Pământului, Mama Pământului,

Apa Pământului, Focul Pământului şi Apa Lemnului. Acestea trebuie să stea împreună iar apoi separat. Aurul alchimic este făcut din trei suflete pure, limpezi precum cristalul. Corpul, sufletul şi spiritul cresc în Piatră, unde nu există stricăciune: aceasta se aruncă peste Mercur şi se va transforma în cel mai valoros aur".

Printre alte lucrări din secolul al XVI-lea se numără şi cele ale lui Thomas Charnock, Breviarul de filosofic *(împreună cu addendum-ul la el) şi* Enigma, *ambele datând din 1572. A mai scris şi un memorandum în care afirmă că a obținut pulberea transmutată când avea părul alb.*

Tot în secolul al XVI-lea a trăit şi Edward Kelly, născut în 1555. Se spune că a fost un aventurier, având reputația de a-şi fi pierdut urechile la Lancaster sub acuzația de a fi produs acte de proprietate false. Indiferent dacă această acuzație e adevărată sau nu, important este că Dr. Dee, un învățat din epoca elisabetană, s-a arătat foarte interesat de viziunile lui Kelly, cu toate că era greu de stabilit dacă ultimul era cu adevărat un clarvăzător, dat fiind că viața lui a fost un amalgam extraordinar de bine şi de rău.

Kelly nu pare, totuşi, să fi intrat în posesia Tincturii Roşii sau Albe, pentru că Elias Ashmole a publicat la finalul antologiei „Theatrum Chemicum Britannicum" un tratat intitulat Lucrările lui Sir Kelly *în care scrie:*

„Se spune că Dr. John Dee şi Sir Edward Kelly au fost neobişnuit de norocoşi încât să găsească o cantitate foarte mare de Elixir printre ruinele abației Galstonbury, licoare care era atât de mare în virtute (fiind peste 272, 330) încât au pierdut mult din ea în încercarea de a face proiecția, înainte de a descoperi adevărată

Înălțime a Medicamentului".

Cât de adevărat este, rămâne o problemă discutabilă, dar sigur este faptul că în anul 1583 contele palatin al Siradiei, prințul Poloniei, Adalbert Alask, în timp ce se afla în vizită la curtea reginei Elisabeta, a cerut să se întâlnească cu dr. Dee pentru a discuta despre experimentele sale; a devenit atât de interesat de practicile alchimice încât a fost însoțit de dr. Dee şi de Kelly, împreună cu familiile lor, pe drumul său de

Întoarcere la Cracovia. Prințul i-a condus de la Cracovia la Praga, anticipând că vor obține favorurile împăratului Rudolf al II-lea, dar încercarea lor de a intra în contact cu Rudolf nu a avut succes. În acea perioadă, la Praga toată lumea era interesată de alchimie, dar în 1586, printr-un decret al Papei Sixtus al V-lea, Dee şi Kelly au fost nevoiți să fugă din oraş.

În cele din urmă, au găsit pace şi belşug la castelul Trebona din Bohemia, în calitate de oaspeți ai contelui Rosenberg, guvernatorul acelui ținut. În această perioadă, Kelly a proiectat a şaisprezecea parte dintr-o uncie şi o pătrime de mercur şi a produs aproape o uncie din cel mai bun aur, care a fost apoi distribuit din creuzet.

În februarie 1588, după o ruptură între ei, cei doi s-a topit înăuntru precum gheața. «Din acest pahar a golit jumătate, iar cealaltă jumătate mi-a dat-o au despărțit, Dee plecând spre Anglia, iar Kelly spre Praga, unde Rosenberg l-a convins pe împărat să anuleze decretul papal. Prin introducerea făcută de Rosenberg, Kelly a fost primit şi onorat de Rudolf, care credea despre el că deține Marele Secret al alchimiei. De la acesta a primit, pe lângă pământ şi libertatea oraşului, poziția de consilier de stat precum şi un titlu nobiliar, de atunci înainte fiind cunoscut că Sir Edward Kelly.

Aceste onoruri sunt o dovadă că Kelly a reuşit să-i demonstreze împăratului cunoştințele sale despre transmutație, dar cum, pulberea pentru proiecție se micşorase, iar la comanda împăratului de a o produce în cantități mari, Kelly nu s-a supus, fie că nu putea, fie că nu vroia să o facă, el a fost vârât în închisoare, la castelul Purglitz, în apropiere de Praga, unde a rămas până în 1591, când a fost grațiat. A fost încarcerat şi a doua oară, iar în 1595, potrivit cronicilor, când încerca să evadeze din închisoare, a căzut de la o înălțime destul de mare, murind la vârsta de patruzeci de ani.

În secolul al XVII-lea a trăit Eugenius Philalethes sau Thomas Vaughan. Vaughan este originar din Țara Galilor, iar scrierile sale au fost socotite a fi ilustrarea secretului spiritual pur al ştiinței alchimiei. Dar, indiferent de interpretările care au fost făcute pe marginea lucrării sale, Vaughan s-a străduit cu siguranță să arate că alchimia era demonstrabila la toate nivelurile: fizic, mental şi spiritual. Lucrarea sa, Lumen de Lumine, *este un discurs alchimic ce tratează subiectul în fazele tocmai menționate. Medicamentul lui este o substanță spirituală în măsura în care este Chintesența sau Viața Divină care se manifestă în toate formele, atât de ordin* fizic

cât şi spiritual. Aurul lui este aurul filosofic al lumii fizice, dar şi înțelepciunea spiritului. Piatra lui este piatra de încercare care transmuta orice, fiind, deopotrivă spirituală şi fizică, iar afirmația că Leacul nu poate sta decât într-un vas de sticlă, semnifica atât un recipient de sticlă tangibil cât şi corpul purificat al adeptului.

Thomas Vaughan a fost un Mag al Ordinului Rosicrucian, înțelegând că ştiința alchimiei trebuie să se manifeste la toate nivelurile conştiinței.

Eirenaeus Philalethes trebuie şi el menționat, mai ales datorită numeroaselor sale scrieri. S-a discutat mult dacă acest nume nu este cumva al unui alt adept ori doar un alt pseudonim al lui Vaughan. Arthur Waite a încercat să demonstreze că ar fi vorba de două persoane diferite. Din punctul meu de vedere, ambele nume aparțin lui Thomas Vaughan, dar, cu toate că problema identității acestor autori poate constitui un material de dezbatere interesant, rămâne un amănunt nesemnificativ din perspectiva adoptată în această carte.

În prefața la tratatul Intrarea deschisă, *cuprins în „Collectanea Chymica" publicată de William Cooper în 1684, Eirenaeus Philalethes scria:*

Ro: Vaughan. Feuln:

Muntele magic al lui Philaletes

„Eu, un adept anonim, un iubitor al învățăturii şi un filosof, am hotărât să scriu acest tratat despre secretele vindecătoare, chimice şi fizice în anul mântuirii lumii 1645, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, pentru a-mi plăti datoria de Fiu al Artei şi pentru a apărea celorlalți adepți ca frate şi egal. De aceea prezic acum că puțini vor fi cei luminați de aceste fapte ale mele. Acestea nu sunt închipuiri, ci experimente adevărate pe care le-am făcut şi le ştiu, aşa cum va crede fiecare adept după aceste rânduri, într-adevăr, am lăsat de multe ori până din mână, dorind să mă abțin de la scris, vrând mai degrabă să ascund adevărul sub masca invidiei, dar Dumnezeu m-a forțat să scriu, iar Lui nu I-am putut rezista, cel care cunoaşte inima şi a Cărui glorie este în veci. Cred că mulți se vor bucura de Marele Secret, deoarece am scris cu multă credință, nelăsând, după voia mea, nimic de care să se îndoiască un tânăr începător. Ştiu deja mulți care împărtăşesc acelaşi lucru cu mine şi sunt convins că voi fi cunoscut în timpul imediat următor. Fie că voința cea mai sfântă a lui Dumnezeu să se înfăptuiască. Mă socotesc nedemn să vorbesc despre aceste lucruri, dar în astfel de lucruri cad în adorație pentru El, Care pe toate le cunoaşte, Care le-a creat până în acest punct şi creându-le, le păstrează".

Apoi Philalethes vorbeşte despre transmutarea metalelor în argint şi aur şi despre faptul că medicamentele administrate unor muribunzi au avut efecte miraculoase asupra lor, vindecându-i. Cu o altă ocazie, el scrie „Odată, pe când mă aflam într-o țară străină, aş fi putut vinde argint pur care valora 600 de lire, dar, cu toate că eram îmbrăcat asemenea negustorilor, mi-au spus. că aşa-zisul metal era făcut prin Artă. Când i-am întrebat de ce, mi-au răspuns: «Ştim cum arată argintul care vine din Anglia, Spania şi alte țări, dar acesta nu seamănă cu niciunul». Când am auzit acestea, m-am retras imediat, lăsând în urma mea tot argintul şi prețul lui şi nu m-am mai întors niciodată".

Mai departe, spune din nou:

„Am făcut Piatra: nu o am în urma unui furt, ci este un dar de la Dumnezeu. Eu am făcut-o şi o pot folosi zi de zi după cum mi-e voia, modelând-o de multe ori cu propria mea mâna. Scriu numai ceea ce cunosc".

În ultimul capitol din Intrarea Deschisă, *găsim mesajul său pentru cei care au atins acest țel:*

„Cel care, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, a ajuns să

cunoască perfect această Artă, nu ştiu ce şi-ar putea dori pe această lume decât să nu fie prins în capcană de oamenii răi, pentru că astfel să-l servească sincer pe Dumnezeu. Dar ar fi o vanitate că din dorința de glorie să cauți aplauze vulgare. Aceste fleacuri nu îi impresionează pe cei care dețin această Artă, nu, mai degrabă le disprețuiesc.

Aşadar, cel pe care Dumnezeu l-a binecuvântat cu acest talent are această mulțumire, în primul rând, chiar dacă ar trăi o sută de ani şi ar da din Piatră la o sută de oameni, nu ar face-o pentru că ar mări Piatra centru plăcerea lui, atât în greutate cât şi în virtute, aşa încât dacă un om ar face-o, ar putea transforma în aur şi argint perfect toate metalele impure existente pe acest pământ.

În al doilea rând, prin această Artă ar putea face pietre prețioase şi comori atât de bune şi de valoroase cum nu există altele în Natură. În al treilea şi ultimul rând, pentru că are un Medicament Universal, atât pentru a prelungi viața cât şi pentru vindeca toate bolile, astfel încât un adevărat cunoscător poate vindeca cu uşurință toți oamenii bolnavi din lume, pentru ca medicamentul lui este îndeajuns. Acum către Regele, Eternul, Nemuritorul şi Atotputernicul - fie veşnic lăudat pentru aceste daruri nespuse şi comori neprețuite! Fie că oricine se bucura de harul Lui să o facă întru gloria lui Dumnezeu şi pentru binele semenilor săi, altfel să fie pedepsit de Dumnezeu, Creatorul lui - care l-a binecuvântat cu un aşa har - şi fie că în ziua Judecății de Apoi să se facă vinovat de nesocotința şi pedepsit ca atare".

Cele mai importante scrieri ale sale sunt: Ripley Renăscut, O intrare deschisă în palatul închis al regelui, Esența alchimiei *(în versuri),* Fons Chemicae Veritatis Metallorum Metamorphosis, Brevis Manuductio ad Rubinem Coelestum, *şi alte câteva reunite în antologia „Museum Hermiticum" şi în colecția Manget. Mai există o poveste despre o transmutare înainte de Gustavus Adolphus în 1620, al cărui aur a fost bătut în medalii ce purtau pe o parte efigia regelui, iar pe cealaltă parte pe Mercur şi Venus; în sfârşit, există şi o alta din Berlin, înainte de regele Prusiei.*

Sir Isaac Newton, renumitul om de ştiință şi matematician al secolului al XVII-lea, deşi nu a fost cunoscut că alchimist, a făcut fără îndoială experiențe în această ramură specială a ştiinței. Dacă se urmăreşte cu atenție biografia lui Newton (scrisă de J. Sullivan) din perspectiva cunoştințelor alchimice, cred că este destul de uşor să ne dăm seama de teoriile experimentale la care lucra. Sir Arthur

Eddington, recenzând această carte biografică, spunea:

„Ştiință de care Newton pare să fi fost în mod clar interesat şi căreia i-a dedicat o mare parte din viață este chimia. A citit foarte mult şi a făcut numeroase experimente, însă toate fără niciun rezultat, după câte ştim".

Cronicarul lui scria:

„Foarte rar mergea la culcare înainte de două sau trei noaptea, câteodată chiar cinci sau şase dimineața. Dormea patru sau cinci ore, în special primăvara sau toamna, când obişnuia să stea şase săptămâni în laborator cu focul rareori aprins ziua sau noaptea. Ce făcea acolo, nu am putut afla niciodată".

Cred că răspunsul ar putea fi acela că experimentele lui Newton priveau nici mai mult, nici mai puțin decât alchimia.

În acelaşi secol, Alexander Seton, un scoțian, a suferit chinuri de neînchipuit pentru că ştia arta transformării. După ce a practicat la el în țară, a plecat peste graniță, unde a făcut demonstrații ale transformării în fața oamenilor cu o bună reputație şi integritate din Olanda, Hamburg, Italia, Basel, Strasbourg, Cologne şi Munchen. În cele din urmă, i s-a cerut să apară în fața tânărului Elector al Saxoniei, la curtea căruia s-a dus, oarecum, cu inima strânsă. Electorul, după ce i s-a topit înăuntru precum gheața. «Din acest pahar a golit jumătate, iar cealaltă jumătate mi-a dat-o au adus dovezi despre autenticitatea proiecțiilor sale, l-a tratat cu respect, convins că Seton deținea secretul bogăției nelimitate. Dar Seton a refuzat să-l inițieze pe Elector în secretul său, aşa că a fost trimis la închisoarea din Dresda.

Pentru că temniță nu l-a făcut deloc să se răzgândească, a fost supus torturii. A fost străpuns, chinuit, bătut, înroşit cu foc şi plumb topit, dar tot nu a spus nimic. În cele din urmă, a fost lăsat în carceră până când iscusitul Sendivogius l-a ajutat să evadeze. Nu a dezvăluit secretul nici chiar prietenului său, decât cu puțin înainte de moartea sa, la doi ani după ce a evadat, când i-a dat lui Sedivogius pulberea transformării.

Capitolul VIII

CONTELE DE SAINT-GERMAIN

Este interesant de remarcat faptul că numele contelui de St. Germain nu a fost menționat în istoria alchimiei. Deşi a fost, fără

îndoială, un expert al Artei, multe povestiri despre acest om remarcabil par să nu atribuie realizărilor sale în acest domeniu special un rol semnificativ.

St. Germain a fost o personalitate impresionantă. Se spune ar fi fost fiul prințului Racozy de Transilvania, însă dincolo de această presupunere, ceea ce se ştie sigur, este faptul că a aparținut unei familii nobile, şi că a fost un om de mare cultura şi rafinament. Viața lui, atât cât se ştie, merită a fi citită, dar această chestiune nu are legătură cu subiectul cărții noastre care prezintă numai interesul sau în arta alchimiei. Pentru cititorii care sunt interesați de chestiuni legate de dietă, ar putea fi un punct de atracție faptul că majoritatea biografilor săi au observat obiceiurile lui în ceea ce priveşte hrană. El spunea că secretul longevității sale s-a datorat dietei combinate cu extraordinarul său elixir. Să ne aducem aminte că dovezile referitoare la diferitele apariții ale lui St. Germain în Europa se întind pe o perioadă de 110 ani, timp în care înfățişarea să pare să fi rămas neschimbată. Arata întotdeauna că un bărbat bine întreținut, de vârstă mijlocie. De exemplu, contesa d'Adhemar, în Souvenirs de Mărie Antoinette, *oferă o descriere excelentă a contelui, la care Frederick cel Mare s-a referit că la „bărbatul care niciodată nu moare", iar Cooper Oakley, în monografia* Contele de St. Germain, Secretul Regilor, *spune că el a fost cunoscut sub diferite nume între anii 1710 şi 1822.*

Aventurierul italian Casanova de Seingalt admite fără plăcere că St. Germain era un maestru al artelor magice şi un chimist priceput. Când i-a mărturisit contelui că suferă de o boală acută, acesta l-a invitat pe Casanova să rămână pentru tratament, spunând că îi va pregăti cincisprezece pastile, care în trei zile îl vor repune pe picioare. Despre elixirul lui St. Germain, Casanova spunea:

„Apoi mi-a arătat substanța să, pe care o numea Eter. Era un lichid alb pe care îl păstra într-o fiolă închisă ermetic. Mi-a spus că acest lichid [1]era spiritul universal al Naturii; dacă dopul de ceară era câtuşi de puțin înțepat, întreg conținutul ar fi dispărut. Implorându-l să facă acest experiment, mi-a dat fiola, acul şi cu mâna mea am înțepat dopul de ceară când, ce să vezi, sticluța se şi golise".

Casanova povesteşte mai departe o împrejurare în care St. Germain a transformat o monedă de bronz de douăsprezece centime într-o monedă din aur pur. Mai există o dovadă că

renumitul conte deținea praful alchimic cu ajutorul căruia putea transforma metalele de bază în aur. Chiar a făcut acest lucru cel puțin cu două ocazii, aşa cum se afirmă în scrierile contemporane.

Marchizul de Valbelle, făcându-i o vizită în laborator lui St. Germain, l-a găsit pe alchimist ocupat cu alambicurile sale. Acesta i-a cerut marchizului o monedă de şase franci şi, după ce a turnat peste ea o substanță neagră, a expus-o la căldura unei flăcări mici sau a cuptorului. Marchizul de Valbelle a văzut cum moneda şi-a schimbat culoarea până când a devenit roşu aprins. La câteva minute, după ce s-a mai răcit puțin, iscusitul alchimist a scos-o din vasul de răcit şi i-a înapoiat-o marchizului. Moneda nu mai era din argint, ci din cel mai fin aur.

Transformarea se încheiase. Contesa d'Adhemar a deținut aceasta monedă până în 1766, când i-a fost furată din seif.

Un alt autor spune că St. Germain şi-a datorat cunoştințele despre chimia ocultă călătoriei întreprinse în Asia. În 1755, el a mers în Orient pentru a doua oară şi, scriindu-i contelui von Lamberg, spunea:

„Datorez cunoştințele mele despre topirea bijuteriilor celei de a două călătorii pe care am efectuat-o în India".

Sunt prea multe cazuri autentice de transformare a metalelor pentru a-l putea considera pe St. Germain un şarlatan, atunci când făcea operații de transmutare.

Contele Saint Germain Medalia Leopold Hoffman, aflată încă în posesia acelei familii, este exemplul cel mai grăitor descoperit vreodată despre transmutarea metalelor. Două treimi din această medalie au fost transformate în aur de călugărul Wenzel- Seiler, *părăsind starea de argint, care era starea sa originară. În aceste circumstanțe, fraudă era imposibilă pentru că nu există decât o singură copie a medaliei.*

Pentru aceste întâmplări din viața lui St. Germain rămân îndatorat materialului introductiv şi comentariului la Cea mai sfântă trinozofie *(partea referitoare la contele de Saint Germain) a lui Manly Hali.* Cea mai sfântă trinozofie *sau „Cea mai sfântă înțelepciune întreită" este o lucrare alcătuită din douăsprezece capitole. Este 6 descriere a procesului de Inițiere şi în acelaşi timp un tratat alchimic, care nu va ieşi la iveală decât la o citire mai atentă. Voi reda un citat din Capitolul XII:*

„Sala în care tocmai intrasem era perfect rotundă şi semăna cu interiorul unui glob făcut dintr-o materie transparenta dură,

asemenea cristalelor, aşa încât lumina pătrundea înăuntru din toate părțile. Partea inferioară stătea pe un bazin mare plin cu nisip roşu. O căldură blândă şi egală domnea în acest spațiu circular. Îmi roteam cu uimire privirile în acest glob de cristal, când un nou fenomen mi-a atras admirația. Din podeaua sălii, ieşea un abur blând, umed şi galben ca şofranul. M-a învăluit, m-a ridicat uşor şi în treizeci şi şase de zile m-a ridicat până la partea superioară a globului. Apoi aburul s-a subțiat. Puțin câte puțin, am început să cobor şi, în final, m-am trezit din nou pe podea. Roba mea îşi schimbase culoarea. Când am intrat în sală era verde, dar acum se schimbase într-un roşu aprins".

Aceasta este imaginea pelicanului în baia sa de nisip, procesul sublimării conținutului şi schimbarea culorii ce au loc într-unui dintre procesele de laborator pentru prepararea Pietrei Filosofale. Nu există nicio îndoială că aceasta preparare este un proces fizic desfăşurat în laborator cu apă, retorte, baie de nisip şi cuptoare. Cât despre afirmația că alchimia ar fi doar o ştiință pur psihică (mediumică) şi spirituală, aceasta nu are niciun temei.

Pentru că o ştiință să se numească ştiință, este nevoie ca ea să se manifeste la toate nivelurile conştiinței, adeverind astfel axiomă „ce este dedesubt e la fel cu ce este deasupra". Alchimia poate face proba acestui test, deoarece din punct de vedere fizic, psihic şi spiritual este ştiința care se manifestă în toate formele şi pe tot parcursul vieții. Diferitele mărturii din trecut ar trebui,

Într-o oarecare măsură, să fie dovezi ale afirmației că alchimia este o ştiință fizică ce are la baza cunoaşterea proprietăților metalelor. Numai descrierea contelui Saint Germain făcută de Casanova este o dovadă că cel puțin în ultima parte a secolului al XVIII-lea se practică metoda de preparare a Pietrei fizice, capabilă să transforme metale şi să vindece boli.

Ştiința modernă nu cunoaşte nicio substanță care poate transforma plumbul sau mercurul în ceva asemănător aurului solid, prin simplă adăugare a unui gram de praf roşu şi, ca urmare, nu poate decât să râdă de afirmațiile alchimiştilor, considerându-le produsul unei imaginații prea bogate, sau de scrierile lor pe care la considera „bolboroseli" sau „vorbe nedesluşite". Dar nu trebuie uitat faptul ca „afirmațiile" au fost confirmate de martori imparțiali şi ca „bolboroselile" tratatelor hermetice par să fie în mai mare măsură inteligibile omului de rând decât frazeologia chimică modernă.

PARTEA II - TEORIA

Capitolul I

ORIGINEA METALELOR

În această secțiune voi prezenta câteva învățături alchimice împreună cu propria mea interpretare a teoriei alchimice. Voi încerca să clarific câțiva termeni specifici în care alchimistul îşi exprimă gândurile şi, totodată, voi încerca să demonstrez adevărul ştiințific care există în intuițiile alchimice - un adevăr la fel de relevant şi de inteligibil ca al oricărei alte teorii ştiințifice actuale.

În loc să considere diversele domenii ale realității că pe nişte subiecte distincte şi separate, alchimia a susținut mereu unitatea tuturor formelor de Viață şi Manifestare. A încercat, astfel, să coreleze chimia, ocultismul, religia, astrologia, magia şi mitologia şi să le prezinte ca părți ale unei Singure Manifestări. A încercat, de asemenea, să arate că aşa cum sănătatea şi bunăstarea corpului sunt necesare adevăratei religii, în aceeaşi măsură în care adevărata religie e necesară pentru a avea un corp sănătos şi echilibrat, tot la fel de necesar pentru ambele este şi esoterismul, deoarece elucidează aspectele nevăzute ale omului. Prin adevărata religie se înțelege Legea Vieții şi a Trăirii (Caii) Autentice, şi nicidecum învățăturile dogmatice ale vreunei biserici sau secte; iar prin esoterism se înțelege manifestarea Puterilor subtile care lucrează prin şi cu ajutorul Omului, pentru atingerea perfecțiunii ultime.

Faptul că toate lucrurile provin dintr-un Singur Lucru prin Voința unei Singure Ființe - ceea ce înseamnă că toate Manifestările provin dintr-o singură sursă - este principiul care stă la baza teoriei ştiinței alchimice. Tratatul Hermetic a exprimat aceasta în felul următor:

„Şi după cum toate lucrurile au fost create printr-un singur cuvânt al Unului, tot aşa toate lucrurile au fost create din acest Unic Lucru, prin adaptare".

Cu alte cuvinte, Unul în Manifestare devine multiplu. Din acest Unu, din această Sămânță, pe care alchimiştii au numit-o Alkahest, s-au născut trei: Mercurul, Sulful şi Sărea, iar din acestea trei s-au născut apoi altele. Trebuie spus că aceşti termeni sunt folosiți de

alchimist în acelaşi mod în care chimistul modern întrebuinţează termenii săi, şi care, la fel ca cei ai alchimistului pot fi consideraţi mai mult sau mai puţin abstracţi pentru înţelegerea omului de rând. Aceşti termeni reprezintă, de fapt, nişte simboluri, şi prin urmare Mercurul alchimistului nu trebuie confundat cu mercurul metalic, cu care nu seamănă nici prin conţinut, nici prin forma, la fel cum Sulful nu are neapărat calităţile sulfului aşa cum îl ştim noi.

Însă pentru un cercetător al alchimiei, cele două substanţe, împreună cu sărurile lor, formează ideea de Spirit, Suflet şi Corp. Aşa cum spunea şi Paracelsus:

„Dar oricum, nu este Mercurul obişnuit şi Sulful obişnuit care sunt materia metalelor, ci Mercurul şi Sulful Filosofilor care sunt intrinseci metalelor perfecte şi formelor lor".

Va fi, probabil, de ajutor dacă vom menţiona aici câţiva termeni folosiţi în alchimie. [4]Astfel, Spiritul Mercurului este rând pe rând denumit, fie Chintesenţa Filosofiei, Azoth, Apa Vieţii (sau Apă Paradisului),. Fie Mercurul Filosofilor sau Vultur, datorită volatilităţii sale extraordinare, fiindcă dacă recipientul în care se afla nu este bine închis, el se volatilizează şi se pierde.

Aşa cum am arătat într-un paragraf anterior, atunci când acest Spirit al Mercurului sau Sămânţa a Metalelor se divide, mai apar două, Mercurul Alb şi Sulful, a căror tinctura uleioasă, respectiv, aurul roşu al Soarelui, i-a adus şi numele de Leul Roşu, Soarele, conform astrologiei, aflându-se în constelaţia Leul. Cele două calităţi, Albul şi Roşul, sunt asociate principiilor femininului şi masculinului, negativului şi pozitivului, Mamei (Luna) şi Tatălui (Soarele) sau Reginei (Luna) şi Regelui (Soarele). Această idee a prezenţei elementelor contrare, a femininului şi a masculinului, a negativului şi a pozitivului, este foarte veche, fiind metaforic ilustrată şi de următorul citat chinezesc, tradus de Edward Chalmers Werner:

„Mu Kung sau Tung Wang Kung, Zeul Nemuritorilor, mai era numit şi I Chung Ming şi Yu Huang Chun, sau Prinţul Yu Huang. Vaporul primordial a fost întâi îngheţat, rămânând inactiv un timp, pentru ca apoi să dea naştere fiinţelor vii, începând cu Mu Kung, substanţa cea mai pură a Aerului de Est şi, totodată, suveranul principiului activ masculin (yang) *şi al tuturor ţinuturilor din Est. Palatul său se găseşte în alburiul cerurilor, unde norii cei violeţi formează cupolă, iar cei albaştri zidurile. Hsien Tung, „Tinereţea*

---

[4] ***Vezi şi* Anexa *2 cu indexul termenilor alchimici..***

Veşnică" şi Yu Nu, „Fecioara de Jad", sunt servitorii săi. El îi ține la sine pe toți nemuritorii, bărbat şi femeie.

*Hsi Wang Mu a fost creată din chintesența pură a Aerului de Vest, în ținutul legendar Shin Chou. Uneori i se mai spune şi Mama de Aur a Broaştei Țestoase. Aşa cum Mu Kung, creat din Aerul de Est, este principiul activ al aerului masculin şi suveranul Aerului de Est, tot aşa Hsi Wang Mu, creată din Aerul de Vest, este principiul pasiv său feminin (*yin) *şi suverana Aerului de Vest. Cele două principii, împletindu-se, dau naştere Cerului şi Pământului, şi tuturor ființelor din univers, precum şi tuturor celor ce subzistă".* [1]

În continuare, vom arăta cum metalele au fost considerate manifestarea influențelor planetare, fiind

[1] *Pentru detalii privind alchimia chineză, vezi Lu K'uan Yu (Charles Luk)* Alchimie şi Nemurire (Secretele Cultivării Naturii Esențiale şi Vieții Veşnice) *trad. Rom. Mircea Iacobini, Editura Herald, Bucureşti, 2005. 78*

ELEMENTE

PLANETE

Aurul
corespunde
Soarelui

Argintul

Lunei

Mercurul
corespunde lui
Mercur

Cositorul

Jupiter

Fierul

Marte

Cuprul

Venus

Plumbul

Saturn

Potrivit acestei străvechi învățături, metalul se formează ca rezultat al unor vibrații stelare sau unde de energie, purtând în consecință caracteristicile planetei

Aurul *este manifestarea metalului perfect, aşa cum Soarele este manifestarea Vieții pe această planetă;* Argintul *reprezintă aspectul negativ al Soarelui, fiind în analogie cu Lună şi cu culoarea albă;*

Mercurul, *asemenea planetei Mercur, are o natură extrem de volatilă, suprafața să aflându-se într-o mişcare neîntreruptă;* Fierul *este asociat cu Marte, planeta energiei şi a forței;*

Cuprul *este asociat cu Venus - planeta armoniei, a frumuseții şi a dragostei ~, fiind apropiat | de culoarea aurului;*

Plumbul *se afla în analogie cu Saturn - planetă rece a încercărilor şi a experimentelor -, fiind cunoscut în învățăturile kabbalistice drept rădăcină a metalelor;* Cositorul *se afla în analogie cu Jupiter, planeta bunăvoinței, a opulentei, şi a excesului;*

Toate aceste metale se afla într-un continuu proces evolutiv, fiind dispuse ierarhic. Astfel, aurul, metalul perfect, reprezintă capul, apogeul perfecțiunii, toate celelalte metale tinzând să devină, în cele din urmă, aur; aşadar, alchimistul nu face altceva prin artă

Aur sa, decât ceea ce face natura însăşi în decursul timpului. În cursul evoluției naturii, ce are ca scop propria sa perfecțiune, nu speciile se transformă, cum spune şi călugărul Bacon, ci conținutul lor. Alchimistul susține că acest conținut al metalelor, adică această umiditate radicală din care sunt uniform alcătuite, poate fi sublimata prin Artă, putând fi deplasată de la nivelul formelor inferioare şi eliberată, apoi, grație unui ferment sau atracții superioare.

Pentru alchimişti, metalele au fost mereu considerate asemenea unor fiinţe vii, având fiecare în conţinutul lor Mercur, Sulf şi Sare, doar proporţia celor trei principii fiind diferită.

În acest sens vorbeşte şi un citat din Basile Valentin, unul dintre cei mai iluştri alchimişti ai secolului al XV-lea:

„Aşadar, metalul lui Marte (Fierul) are cea mai scăzută cantitate de Mercur, dar una ridicată de Sulf şi Sare.

Cititorul trebuie să ştie mai mult despre generarea cuprului şi să observe că el este produs de mult Sulf, dar că Mercurul şi Sărea sunt în cantităţi egale...

Dintre toate metalele, Aurul deţine superioritatea deoarece în acest metal operaţia siderală şi elementară a asimilat şi a rafinat Mercurul în cel mai perfect mod, până la maturitatea necesară. Bunul Jupiter (Cositorul) se afla, printre metale, la mijloc sau chiar mai jos, nefiind nici prea fierbinte, nici prea rece, nici prea cald, nici prea umed, neavând Mercur sau Sare în exces, şi având cel mai puţin Sulf.

Vă spun că Saturn este format din puţin Sulf, puţină Sare, şi mult Mercur nesublimat, iar acest Mercur este ca o spumă ce pluteşte pe deasupra Apei, spre deosebire de Mercurul ce se găseşte (sublimat) în Soare (Aur) ".

Următoarele citate vor ilustra ceea ce intenţionez să afirm cu privire la relaţiile de proporţionare dintre cele trei substanţe.

Revenind mai întâi la subiectul legat de originea metalelor, redau mai jos un citat din tratatul Speculum *de Arnaud de Villeneuve:*

„Există în natura o anumită esenţa subtilă care, fiind descoperită şi adusă prin artă la perfecţiune, poate transforma din sine însăşi, şi proporţional, toate corpurile imperfecte pe care le atinge".

Aşadar, materia primă, *miezul tuturor metalelor şi substanţelor este ceva în sine, fix, modificat de diversitatea de poziţie, temperatura etc. Aceasta „Esenţă" a fost întotdeauna recunoscută de alchimişti ca fiind Originea Metalelor.*

Pentru a ilustra ceea ce vreau să spun referitor la Originea Speciilor, voi cita următorul paragraf din lucrarea Eter şi realitate *a lui Sir Oliver Lodge (Edit. Hodder & Stoughton):*

„Materia există nu numai în formele organice ale solidelor, lichidelor şi gazoaselor sau în formele de dezintegrare ale

electronilor şi protonilor, ci şi în moleculele complexe, cunoscute sub numele de protoplasma, şi care dintr-un motiv sau altul sunt considerate motorul vieții. Anumite forme ale materiei sunt însuflețite sau animate, această proprietate a animării fiind un mare mister, deoarece noi nu ştim ce este Viața, ci vedem numai cum se manifestă. Observăm că poate intra în relație cu materia, că are o natură şi o identitate proprii, şi că poate crea materia astfel încât să corespundă acelei identități sau să reprezinte identitatea.

Viața se manifestă printr-o varietate de forme şi fiecare formă este caracterizată de o anumită înfățişare. Astfel, din sămânța unui stejar se naşte stejarul, din cea a unui ulm, ia naştere ulmul. «Fiecărei semințe propriul său corp». O manifestare a vieții poate lua forma unui boboc, a unui peşte, sau a unui patruped. Formele de viața sunt nenumărate, ele fiind studiate de marea ştiința a biologiei.

Luați orice părticică de materie... Priviți orice obiect solid; poate fi o vază, o bijuterie sau o statuie; ce anume ține laolaltă atomii în acea configurație specifică? Dacă atomii nu ar fi legați, ei s-ar mişca haotic, că atomii unui gaz; dar ei sunt legați, cristalizați aşa cum îi vedeți, prin forța coeziunii. Chiar şi într-un lichid, ei sunt ținuți împreună într-un corp cu o mărime definită, deşi lichidul nu are formă definită, ci numai mărime. Gazul nu are nici formă, nici mărime, în timp ce solidul le are pe amândouă. Forma cea mai definită şi mai perfectă se afla în legea cristalului; ea poate avea un caracter definit şi într-o plantă sau un animal - dar nu aşa definit ca într-un cristal, deşi corpul unui animal sau al unei plante au natura lor proprie, până în cel mai mic detaliu. Toate aceste caracteristici se transmit de la o generație la alta, într-o formă uşor modificată, şi într-un ritm lent, prin îndelungatul proces al Evoluției".

Am redat în întregime acest citat al lui Sir Oliver Lodge, pentru că în expresia „fiecărei semințe propriul său corp", se afla concentrată întreaga doctrina a alchimiei, care a recunoscut un sâmbure metalic propriu tuturor metalelor.

Capitolul II

SPIRITUL MERCURULUI

În capitolul anterior s-a vorbit despre Mercur, Sulf şi Sare ca aflându-se în analogie cu Spiritul, Sufletul şi Corpul. Ceea ce

urmăresc, de fapt, să spun este că Spiritul Metalului (Pietrei) este Spiritul Mercurului (o esență volatilă care, în starea sa gazoasă, este Eter), că Sulful este Sufletul sau Sângele, şi că Sarea este Cenuşa sau Corpul.

Îl voi cita din nou pe Basile Valentin, părintele chimiei moderne, cu un fragment din lucrarea Despre Spiritul Mercurului:

„Deşi am un stil anume de a scrie, ce multora le poate părea straniu, dând naştere în mințile lor, la gânduri şi fantezii ciudate, am totuşi un motiv întemeiat să o fac; deoarece nu vorbesc decât din propria-mi experiență, nu din experiențele sau vorbele altora, şi deoarece tăinuiesc în minte ştiință, ceea-ce-se-Vede fiind mereu înaintea a ceea-ce-se-Aude, iar înțelepciunea fiind lăudată înaintea Prostiei.

De aceea, spun acum că toate lucrurile vizibile, tangibile sunt făcute din Spiritul Mercurului, care e mai presus de toate lucrurile pământeşti din întreaga lume, toate lucrurile avându-şi izvorul şi Roadele numai în el; numai înlăuntrul său poate săvârşi Artistul ceea ce doreşte să săvârşească; este, totodată, începutul operației Metalelor şi al transformării în Esență spirituală, ce este doar Aer, zburând în sus şi în jos, fără aripi; ce este un vânt în mişcare care, fiind izgonit din sălaşul său de Vulcan, este condus în Haosul sau, în care intră din nou şi se dizolvă în Elemente, fiind apoi ridicat şi atras magnetic, din dragoste, de Stelele Siderale, în locul de unde a purces înainte şi unde a fost creat, deoarece din acel loc purced toate şi acolo se întorc toate.

Dacă, însă, acest Spirit al Mercurului este captat în ceva corporal, el se dizolvă într-o Esență, devenind o apă pură, limpede şi transparentă, spirituală, imaterială, veşnică, şi fără niciun amestec de Apă pământească; această apă spirituală este prima Rădăcină Mercurială a Mineralelor şi Metalelor; este acea apă Cerească despre care s-a scris atât de mult; prin acest Spirit al Mercurului, dacă este nevoie, toate Metalele pot fi sfărâmate, desfăcute, dizolvate şi transformate în prima lor Materie, care este lipsită de Coroziune; el reînnoieşte Omul sau Fiară întocmai ca Vulturii; el arde tot răul, conducând la o Viață îndelungată.

Acest Spirit al Mercurului este Stăpânul, Cheia Principală a Cheii mele Secundare, despre care am scris la început; de aceea, îl voi chema aşa: Vino, cel Binecuvântat de Domnul, fii miruit şi împrospătat cu apă, şi îmbălsămează-ți Corpurile ca să nu mai poată putrezi sau mirosi; această Apă Cerească este începutul,

Untdelemnul, care nu arde pentru că este făcut din Sulf spiritual; Balsamul de Sare este corporal şi se uneşte cu Apă prin Untdelemn, dar despre acestea voi vorbi în amănunt mai târziu. Şi pot spune mai departe ce este Esența, Materia şi Forma Spiritului Mercurului. Spun, astfel, că Esența sa este sfântă, Materia sa este spirituală, iar Forma sa este pământească; acestea trebuie/însă, desluşite într-un mod de nedesluşit, ele fiind, într-adevăr, Expresii pline de înțelesuri. De aceea, mulți vor crede că Propunerile mele sunt vane, Efuziuni stranii, dând naştere la imaginații bogate; e adevărat că ele sunt stranii şi că numai oamenii stranii pot pricepe aceste Vorbe, ele nefiind scrise pentru țărani, despre cum ar trebui să-şi ungă roțile de la căruță, şi nici pentru cei care nu cunosc Artă, deşi ei nu vor fi niciodată aşa de învățați pe cât se vor crede că sunt; învățați îi numesc numai pe aceia care, alături de Cuvântul lui Dumnezeu, învață să cunoască adevărata măsură a lucrurilor pământeşti, care trebuie cântărite, judecate de înțelegere, şi întemeiate pe o Cunoaştere adevărată, astfel încât să se poată distinge Lumina de întuneric, şi binele de rău.

Nu este necesar să ştiți ce presupune începutul acestui Spirit al Mercurului, "deoarece nu vă este de niciun ajutor sau avantaj; băgați de seamă doar la aceea că începutul lui este supranatural, provenind din Celest, Sideral şi Elementar, de la începutul primei Creații, şi că mai târziu, el poate intra într-o Substanță Pământească. Şi pentru că acestea ce vi le-am spus vă sunt necesare, lăsați Celestul în grija Sufletului, şi percepeți-l prin Credință; lăsați, de asemenea, Sideralul în el însuşi, deoarece aceste impresii Siderale sunt de nevăzut şi de neatins; lăsați, de asemenea, Elementarul în grija Elementelor, care au adus deja înainte Spiritul perfect în lume prin Hrană; şi pentru că omul nu poate crea Elementele, ci numai Creatorul, rămâneți aşadar lângă Spiritul vostru creat, care este în acelaşi timp cu formă şi fără formă, tangibil şi intangibil, şi care se manifestă, totuşi, vizibil.

Acum că ştiți câte ceva despre Materia primă din care izvorăsc toate Metalele şi Mineralele, ar mai fi de adăugat un singur lucru, şi anume că această materie care se uneşte cu Sulful, *în următoarea Etapă, şi care intră în Coagulare cu Sarea, în prima Etapă, poate forma, o singură Esența şi un Medicament perfect pentru toate Metalele, nu numai pentru a da naştere Pământului la început, că în Lumea mare ci, de asemenea, pentru că datorită acestei Esențe subtile are loc transmutarea şi schimbarea, împreună cu creşterea*

în Lumea mică; să nu vă pară ciudat, văzând că Cel mai Mare a permis aceasta, iar Natura a acceptat.

Mulți nu vor crede acestea, considerându-le imposibile, disprețuind şi defăimând, astfel, aceste Mistere, pe care neînțelegându-le deloc, vor rămâne ignoranți şi orbi până la iluminai ea ce va veni, şi care nu va fi fără Voia lui Dumnezeu. Dar oamenii înțelepți şi la locul lor, care au trudit cu adevărat şi cu sudoarea Frunților lor, vor fi singurii mei martori, care vor confirma Adevărul, care vor crede cu adevărat şi care vor împărtăşi adevărul spuselor mele, la fel cum Raiul şi Iadul sunt orânduite dinainte şi făgăduite ca Răsplată a binelui şi a răului pentru cei Aleşi şi pentru cei Desfrânați. Scriu acum nu doar cu mâinile mele, ci mai ales cu Mintea mea, cu Voința mea şi cu inima, care mă constrâng să o fac. Cei care sunt foarte orgolioşi şi se socotesc învățați şi atotştiutori, urăsc, invidiază, profanează, defăimează şi persecuta acest Mister până în miezul său cel mai intim, care îşi are începutul în Centru; dar ştiu cu siguranță, însă, că va veni o vreme când, după ce eu voi fi în mormânt, şi Măduva îmi va fi putrezită, iar Oasele-mi vor fi uscate, câțiva îmi vor împărtăşi din toată inima vorbele, şi că dacă Dumnezeu ar binevoi, ei bucuroşi m-ar trezi din morți; dar pentru că aceasta nu e cu putință, le las Scrierile mele, pentru că Speranță şi Credința lor să aibă Pecetea Certitudinii şi a Adevărului, şi să fie mărturie a Voinței mele ultime, şi a Testamentului pe care am hotărât să-l dau săracilor şi tuturor Iubitorilor de Mistere.

*Deşi nu se cădea să scriu atât de mult, nu m-am putut înfrâna, totuşi, chiar dacă aceasta a fost în dauna Sufletului meu, dar am făcut-o numai pentru a conduce o Scânteie de Lumină printr-un Nor, astfel că Ziua să se vadă, iar Noaptea neagră, deasă şi tristă, împreună cu Vremea ploioasă să fie alungate. **

Acum, aşa cum Archaeus *acționează mai departe, prin Spiritul Mercurului, în sânul Pământului sau a Venelor Pământului, luați aminte la acest Sfat, ' că după ce Sămânța spirituală s-a format prin influența Stelelor din cer, şi după ce a fost hrănită de Elemente, ea este o Sământă ce se preface pe sine într-o Apă* Mercurială, *tot aşa cum la început, Lumea mare s-a creat din nimic, fiindcă atunci când Spiritul a acționat asupra Apei, Căldura Celestă a dat Viața Creaturilor din apele reci şi de pe pământ; dacă în Lumea mare era Puterea lui Dumnezeu şi Lucrarea Luminilor Celeste, în lumea mică este tot Puterea lui Dumnezeu, care acționează pe pământ prin suflarea Să Divină şi Sfântă. Mai mult decât atât, Cel Atotputernic a*

dat şi a poruncit mijloacele prin care să se săvârşească toate acestea, astfel încât o Fiinţă să aibă puterea de a lucra în cealaltă, şi de a ajuta pe cealaltă, intru desăvârşirea Lucrării Domnului; şi astfel, prin această influenţa divină, a luat naştere pământul, prin Luminile Cerului care l-au luminat, şi prin Căldura interioară care l-a încălzit, pentru a asimila ceea ce era prea rece pentru Pământ, datorită umidităţii sale, dând, astfel, fiecărei Creaturi o formă specifică în funcţie de natură sa. Astfel, Vaporii sulfuroşi subtili se pun în mişcare prin Stelele Cerului, ei nefiind vapori obişnuiţi, ci un fel de Vapor clar şi pur, diferit de toate celelalte, şi care se uneşte pe sine cu Substanţa Mercurială; *datorită proprietăţii căldurii, în decursul timpului, Umiditatea sulfuroasă se usucă, iar când proprietatea sufletului intra în acţiune, cea care menţine Corpul şi Balsamul, şi care operează şi mai întâi asupra Pământului printr-o influentă spirituală şi siderala, din el sunt generate, atunci, Metalele, pentru că îndeplineşte Amestecul celor trei Principii, Corpul fiind format aşa cum trebuie, el reprezentând partea cea mai mare dintre toate cele trei.*

Dacă, însă, Spiritul Mercurului *este creat ca mai sus şi revărsat asupra Animalelor, el devine o Substanţă Animală; dacă este revărsat asupra Vegetalelor, el devine o lucrare vegetală; dar dacă, datorită naturii sale însufleţite, se revărsă peste Minerale, el se transformă în Minerale şi Metale, fiecare dintre acestea păstrându-şi, însă, diferenţele unele faţă de celelalte, după cum au fost concepute: Animalele într-un fel, Vegetalele în alt fel, ele fiind formate de ele însele, şi la fel şi Mineralele, fiecare în moduri diferite, astfel încât a le descrie pe fiecare în parte ar fi prea monoton, necesitând lungi şi variate istorisiri.*

[...] Aceasta ar fi descrierea pe scurt a faptului că fără Spiritul Mercurului, *care este singură Cheie adevărată, nu poţi face niciodată Aurul Corporal nici Piatra Filosofală potabile. Să rămânem la această Concluzie şi să păstrăm tăcerea; acum, eu nu voi mai spune nimic, pentru că Tăcerea place tuturor prin Judecata liniştită, recomandând Practică şi cercetarea continua pentru aceia care nu au repus încă Materia în Ordinea dreaptă".*

Iată şi cuvintele lui Alexander von Suchten, luate din Caseta binecuvântată a minunilor naturii *scrisă de Benedictus Figulus:*

„Materia primordială a omului şi materia primordială a mării lumi sunt unul şi acelaşi lucru. Dar această materie primordială a lumii şi a omului este o Apă Cristalină despre care Sfânta Scriptură

spune: «înainte ca Dumnezeu să creeze Cerul şi Pământul, Duhul lui devenit materia primordială a amândurora. Dar unde a rămas Duhul lui Dumnezeu, care stăpânea peste ape, după momentul când cele două lumi, cerul şi pământul, împreună cu omul au fost creați din el? Eu spun că în materia primordială a omului şi a lumii, în Dumnezeu, adică, Perfecțiunea, şi care a dorit ca Spiritul să sălăşluiască în Om.

Dar acum ne-am putea întreba următoarele: cum ştia omul - dacă materia primordială a omului şi a lumii este o apă cristalină - cum putea şti omul dacă Duhul Domnului a rămas în această materie primordială a lumii sau a omului? Eu răspund că ştia asta din Arta Apei, deoarece Apa a fost învățătorul omului. Acest învățător i-a arătat cum moare lumea, cum o părăseşte Spiritul, cum corpul rămâne fără spirit, iar spiritul fără corp. A văzut cum spiritul se întoarce în corp şi cum corpul revine la viață. A văzut prin decadenta lumii că aceasta nu mai revine la ceea ce a fost înainte. Astfel, şi-a dat seama limpede că Dumnezeu nu este în ceea ce e trecător, ci în ceea ce este etern".

Capitolului CHINTESENȚA (I)

Spațiul, fie că este interplanetar, intermaterial sau interorganic, este constituit dintr-un fluid sau gaz subtil, pe care îl numim, aşa cum l-au numit şi anticii, Eter Aith-in-Solintaire. Acest fluid sau gaz, neschimbat bat în compoziție, indestructibil, şi invizibil pătrunde în orice lucru şi umple toată materia. Astfel, metalul, mineralul, copacul, plantă, animalul, omul, toate acestea conțin Eter în diferite grade. Toate formele de viață de pe planetă sunt purtătoare de Eter; o lume întreagă este alcătuită din acest fluid şi se mişcă prin el ca printr-o mare.

Eterul, pe care ocultiştii îl numesc lumina astrală, determina constituția corpurilor. Proprietăți cum ar fi duritatea sau moliciunea, soliditatea sau lichiditatea, depind toate de proporția relativă de eter şi de proporția de materie din care sunt compuse.

Diviziunea şi clasificarea oarecum arbitrare ale ştiinței fizice, întregul lanț de fenomene fizice au ca punct de plecare acest Eter Primordial, Ştiința reducând materia, aşa cum o ştim noi, la Eter, care, deşi nu e materie solidă, este tot materie. Când vorbim despre materie, de cele mai multe ori ne imaginăm o substanță solidă, deşi Ştiința a demonstrat că, de fapt, materia nu este solidă, ci este doar

o tensiune, o încordare a Eterului. Atomii şi distilarea fină, electronii şi protonii din care este compus, se mişca toți în marea de Eter, aşa încât potrivit acestei teorii, chiar şi aerul pe care îl respirăm, corpurile în care trăim se mişcă, de asemenea, prin această stare de Eter, ca element primordial din care s-au născut toate manifestările vieții.

Acest principiu, conform căruia toate lucrurile s-au născut dintr-o unică sursă, este demonstrabil în fizică; în principiile biologiei, organismele multicelulare, oricât de complexe ar fi în structura lor, se nasc dintr-o singură celulă. Ştiința susține că toată materia este compusă din atomi: atomii, la rândul lor, sunt compuşi din protoni şi electroni, iar electronii se dovedesc a fi compuşi din Eter. Acest Eter este un mediu conector universal, care umple tot spațiul, până la cele mai îndepărtate limite, pătrunzând instantaneu şi continuu în interstițiile atomilor, şi umplând atât de total Spațiul, încât uneori a fost identificat cu Spațiul însuşi şi numit Spațiul Absolut. Cum spunea şi Sir Oliver Lodge:

„Eterul Spațiului este un subiect necunoscut, cu o magnitudine aparent infinită, şi a cărui realitate depăşeşte puterea de înțelegere a omului.

Este acel ceva pe care materia îl conține în fiecare zi, o conexiune între universuri, o substanță desăvârşită şi de o măreție neînchipuită. Printr-un anume instinct, simți că este sălaşul existenței spirituale, tărâmul divin care inspiră venerație. Este coexistent universului fizic, existând în orice parte a spațiului. Se întinde dincolo de cea mai îndepărtată stea, avându-şi existența în miezul atomului. El pătrunde, stăpâneşte şi guvernează totul, neputând fi, însă, perceput prin simțuri, ci numai prin puterea minții. Cu toate acestea, Eterul este ceva fizic; nu este o entitate fizică, deşi are proprietăți definite. Nu este materie, la fel cum nici hidrogenul şi oxigenul nu sunt apă, dar este purtătorul atât al materiei cât şi al spiritului.

Ocultiştii au împărțit materia, cea văzută şi cea nevăzută, în şapte principii sau niveluri ierarhice, iar din acestea, cel de-al cincilea principiu, sau Chintesența, corespunde Ştiinței Eterului Spațiului. Dacă admitem că această afirmație este adevărată, atunci putem începe să înțelegem că alchimia are la baza Legea absolută. Toată puterea oamenilor de ştiință, adică a alchimia-hor, îşi are temeiul în Principiul Vital, conform căruia Viața Colectivă a

sistemului nostru solar, este o parte, sau mai degrabă unul din aspectele Vieții Universale.

În timpul vieții, există în om o formă difuză şi subtilă de materie, ca un fel de vapor, care nu numai că umple fiecare parte a corpului său fizic, ci este, de fapt, stocată în unele părți; o materie care se reînnoieşte continuu prin chimia vitală, o materie la fel de uşor de eliminat ca şi respirația, odată ce respirația şi-a servit scopul. Despre această materie Paracelsus „Archaeus este o esență distribuită în mod egal în toate părțile corpului uman... Spirituş Vitae îşi are originea în Spirituş Mundi. Fiind o emanație a acestuia din urmă, el conține elementele tuturor influențelor cosmice, fiind prin urmare cauza prin care acțiunea forțelor cosmice lucrează asupra corpului uman".

Acest Archaeus este de natură magnetică, el nefiind închis în corp, ci radiind în jurul lui, asemenea unei sfere luminoase. Alchimia şi numai alchimia a reuşit să obțină, de-a lungul istoriei şi în aşa-zisele tari civilizate, acel element real sau acea particulă omogenă de materie, Magnum Mysterium al lui Paracelsus. Prin ştiința să atât de veche, alchimistul poate elibera acest Principiu Vital în laboratorul său, poate distruge corpul metalului la care lucrează, îi poate purifica sarea, aducând, astfel, principiile acestuia într-o formă superioară. Acest proces, care până la urmă e o reproducere în miniatură a unui proces mai înalt, ce acționează tot timpul în jurul nostru, porneşte neîndoielnic din Inteligențele Maestrului, care a trăit la un moment dat pe acest Pământ.

Este păcat că ştiința respinge întotdeauna vechile idei, considerându-le nefolositoare, mai înainte de a încerca să descopere în ele ceva nou, care să poată fi încorporat teoriilor actuale. A nesocoti teoriile alchimistului e la fel de neinteligent ca şi a respinge, că pe o prostie, Teoria relativității a lui Einstein, doar pentru că nu-i înțelegi limbajul. Unii oameni de ştiință şi-au dat seama de acest lucru, motiv pentru care F. Hoefer în Istoria Chimiei *(Paris, 1866) remarcă:*

„Sistemele care înfrunta inteligenta rămân în esență neschimbate de-a lungul anilor, deşi pot lua forme diferite. Astfel, confundând formă cu fondul, se poate naşte o apreciere nefavorabilă a secvenței. Nu trebuie să uităm că nimic nu este mai dezastruos în ştiința decât dogmatismul arogant care disprețuieşte trecutul şi admiră numai prezentul".

Dacă ştiința ar încerca măcar să înțeleagă formarea Universului, aşa cum a fost predat de ocultism de-a lungul anilor, luând ca punct de plecare învățătura Vieții Unice în Manifestare, cele şapte niveluri ale conştiinței, forțele ei infinite, iar ca fundament al acestei filosofii, axiomă hermetică, „ce este dedesubt e la fel cu ce este deasupra", atunci ar putea găsi un sistem bazat pe Adevărul etern, şi nu pe teorii fără fond. Ştiința nu va înțelege niciodată pe deplin adevărul despre viață până când nu va atinge această realizare, care nu poate fi obținută prin instrumentele şi aplicațiile ei, ci numai prin forțele interioare ale minții.

CHINTESENȚĂ (II)

„Nimic cu adevărat valoros nu se găseşte în corpul substanței, ci numai în virtutea acesteia. Acesta este principiul Chintesenței, care reduce, să zicem, 20 livre (1Lb. =453 gr.) dintr-o substanță dată la o singură uncie, iar acea uncie întrece cu mult în vigoare cele 20 de livre. Aşadar, cu cât este mai puțin corp, cu atât este mai mare virtutea".

Şi Paracelsus adăugă la cele de mai sus:

„Magii, în înțelepciunea lor, au afirmat că toate creaturile pot fi aduse la acea substanță unică, originară, substanță care, spun ei, ar putea atinge, prin purificare şi ardere, un grad de subtilitate la fel de înalt, cum este natură divină sau puterea supranaturală, conducând, astfel, la rezultate uluitoare.

Ei socoteau că prin revenirea pe pământ şi prin operația de separare supremă şi magică, o anumită substanță perfectă ar lua naştere, şi care, după pregătiri asidue şi îndelungate, ar putea fi, apoi, purificată şi înălțată deasupra substanțelor vegetale în minerale, deasupra mineralelor în metale şi deasupra substanțelor metalice perfecte într-o Chintesență perpetua şi divină, conținând în sine esența tuturor creaturilor celeste şi terestre".

Prin aceasta Chintesență sau quintum esse, *Paracelsus se referea la nucleul esențelor şi proprietăților tuturor lucrurilor din lumea universală.*

Următorul citat provine din Caseta de Aur *a lui Benedictus Figulus:*

„Elementele şi compusele lor sunt alcătuite, pe lângă materia brută, dintr-o substanță subtilă sau o umiditate intrinsec radicală, răspândită difuz prin părțile elementare, simple şi total incoruptibile, care păstrează mult timp vigoarea lucrurilor şi care se

numeşte Spiritul Lumii, provenind din Sufletul Lumii, acea Viață care umple şi pătrunde toate lucrurile, astfel încât cele trei mari genuri sau creaturi, Intelectuale, Celeste şi Coruptibile, să formeze un Unic Organism al întregii Lumi.

Acest spirit, prin calitatea sa, fecundează toate subiectele, naturale şi artificiale, impregnându-le cu acele proprietăți ascunse, pe care noi le-am numit A Cincea Esență sau Chintesența... Dar aceasta este rădăcina vieții, de pildă, Cea de-a Cincea Esență, creată de Cel Atotputernic pentru păstrarea celor patru calități ale corpului uman, aşa cum Cerul păstrează Universul. Prin urmare, aceasta Esență şi Medicament Spiritual - care se trage din Natură şi din Inima Cerului, nefiind deci efemeră şi coruptibila - este posibilă cu adevărat? Ea este Sursa Medicinei, ea asigură păstrarea vieții, refacerea Sănătății - cu ea poate fi cultivată reînnoirea tinereții pierdute şi găsită sănătatea senină".

Întorcându-ne de la cuvintele alchimiştilor din secolele XV şi XVI la cele ale oamenilor de ştiință din secolul XX, voi cita din nou din Eter şi Realitate *a lui Sir Oliver Lodge:*

„Se spune că Apollonius din Tyana i-a întrebat pe brahmani, din ce cred ei că este format Cosmosul.

- Din cinci elemente.

- Care este al cincilea element, a întrebat Apollonius, în afară de apă, aer, pământ şi foc?

- Eterul, a răspuns brahmanul, pe care trebuie să îl socotim elementul din care sunt făcuți zeii; aşa cum toate creaturile efemere respira aer, tot aşa elementele de natură divină şi eternă respira

Ceva mai departe, ni se dau lămuriri suplimentare:

„Acel «Ceva», pe care voi îl numiți şi Chintesența, nu provine dintr-un adaos. Este posibil ca anticii să fi vorbit, uneori, despre «Eter» că despre ceva adăugat celor patru elemente de bază, iar Sir Isaac Newton a ales acest termen pentru a denumi mediul de legătură ce uneşte particulele într-o formă solidă sau lichidă, iar apoi uneşte corpurile cereşti în sisteme, grupuri, constelații, nebuloase şi Cale Lactee.

Toate bucățile de materie şi particulele sunt conectate împreună numai şi numai prin Eter. În el se mişca libere şi pot fi compuse chiar din el. Trebuie să studiem tipul de legătură dintre materie şi Eter.

Particulele care sunt încorporate în Eter nu sunt independente de el, ci sunt strâns legate de el, fiind puțin probabil să se formeze

în afara lui; ele nu sunt precum particulele de nisip care plutesc în apă, ci sunt mai degrabă ca nişte infime cristale formate într-un lichid-mamă... "

După care adăugă:,

'în mod speculativ sau intuitiv, ne simțim a fi în relație mai directă cu eterul decât cu materia. Cum putem acționa, însă, asupra materiei, este un mister. Cum suntem construiți şi cum ne mişcăm corpurile, asta nu ştim. Ne putem identifica cu corpurile noastre, deşi există dovezi care arată că, în realitate, suntem complet independenți de ele, că ne continuăm existența lăsându-ne corpurile în urmă.

Materia nu face parte din ființa noastră reală, nici din natura noastră esențială, ea fiind un instrument pe care îl folosim temporar, şi pe care, apoi, îl părăsim. Probabil că nu acționăm direct asupra materiei aproape deloc. Probabil că voința, mintea şi viața noastră psihică acționează direct asupra Eterului şi prin el, indirect, asupra Materiei. Eterul este adevăratul nostru instrument primordial şi permanent. Adevărata noastră ființă există numai pentru că se afla în legătură cu Eterul, prin care putem să manipulăm atomii materiei, putem să-i mişcăm, să-i rearanjăm şi să ne servim, astfel, de ei pentru a ne exprima gândurile şi sentimentele, pentru a ne manifesta față de alte entități individuale care, în decursul îndelungatului proces al evoluției, au avut posibilitatea să-şi făurească şi să folosească aceleaşi instrumente foarte ingenioase, deşi imperfecte, de manifestare. În acest fel putem deveni conştienți de multitudinea formelor de existență, de întregul regn animal şi vegetal, față de care, altfel, am fi rămas ignoranți; în acest mod, concepțiile noastre asupra existenței pot fi lărgite şi extinse, posibilitățile de prietenie pot fi sporite, astfel încât se poate ajunge la percepția unui nou tărâm al legii şi al ordinii. Şi astfel, propria noastră natură este îmbogățită de eforturile şi experiențele care aparțin celui mai nou şi mai interesant - deşi din punctul nostru de vedere imperfect şi rebel mod fizic de existență".

Şi Sir Oliver Lodge încheie cu aceste cuvinte:

„Este instrumentul primordial al Minții, vehiculul Sufletului şi sălaşul Spiritului. Cu adevărat ar putea fi numit Veşmântul Viu al lui Dumnezeu".

Aceasta comparație între scrierile oamenilor de ştiință din secole diferite este interesantă, în sensul că deşi există diferențe între modurile de exprimare verbală, fiecare din aceştia se referă, în

fond, la acelaşi principiu.

Capitolul IV

CHINTESENȚĂ ÎN VIAȚA ZILNICĂ

Dat fiind că nu este posibil pentru toată lumea să urmărească reacțiile chintesenței în laborator, doresc să dedic acest capitol manifestării ei în viața de zi cu zi, deoarece acest principiu vital nu se manifestă doar în laborator, ci şi în toate etapele şi aspectele existenței.

Vitaminele,

Întâi de toate, ce ştim despre alimentația noastră? Medicul a descoperit că hrana, pentru a merita acest nume, trebuie să conțină o anumită esența vitală, pe care el a numit-o Vitamina. Fără această calitate vitală, care este de aceeaşi natură cu Chintesența sau Energia Divină, orice fel de mâncare nu este altceva decât materie moartă. De exemplu, experiența acelor expediții în care oamenii s-au hrănit în totalitate cu mâncare conservată, arata indiscutabil că deşi consumau cantitatea necesară pentru a-şi satisface foamea, ei sufereau, totuşi, de inaniție, deoarece mâncarea respectivă nu conținea principiul vital - Chintesență sau Vitamina.

Cei mai mulți dintre noi am citit la un moment dat despre suferințele acelor navigatori, care petrecând pe mare săptămâni întregi, fără a vedea pământul, se hrăneau în acest răstimp cu mâncare uscată. De pe insulele care ofereau din belşug carne proaspătă şi fructe, ei îşi făceau din nou provizii, astfel că atâta vreme cât acele provizii erau proaspete, echipajul era sănătos şi plin de vitalitate, dar pe măsură ce proviziile se învecheau, scădea şi vitalitatea lor, devenind anemici şi suferind de multe alte probleme cauzate de o dietă deficitară. Se descoperise că citricele, în mod special, erau extrem de eficiente în combaterea scorbutului, motiv pentru care au fost introduse, la un moment dat, în rația alimentară a marinarilor britanici care, datorită acestui fapt, au fost denumiți şi „chitri".

Această problemă a hranei, cu care ne confruntăm, este un subiect foarte vast şi complex. Suntem bombardați din toate părțile cu pretențiile unor standarde de sănătate, pe care dacă le-am îndeplini, problema alimentației oamenilor ar trebui abordată la modul cel mai serios. Câtă vreme popoarele lumii sunt dependente pentru a se menține (aşa cum este cazul civilizației occidentale de

astăzi) de o dietă bazată pe o hrană extrem de rafinată, din care toată valoarea nutritivă a fost extrasă în procesul rafinării, există şanse reduse că starea lor fizică să se îmbunătățească, deoarece această lipsă a vitalității din alimente reprezintă cauza majoră, precum şi o cauză importantă a altor boli cum ar fi cancerul, paralizia infantilă, starea de somnolență maladivă, gripă etc. Ca modalitate de prevenire a multor boli, medicii recomanda Vitamina D, însă această problemă a Vitaminelor nu atinge decât o latură periferică a adevăratei probleme, de o importanță reală şi urgență pentru fiecare dintre noi - aceea a necesități unei diete care să conțină această energie vitală sau chintesența, fără de care hrana nu este hrana.

Digestia

De la hrană, să ne îndreptăm acum atenția spre procesul de digerare al acestei hrane de către corpul uman. Descoperim, astfel, că digestia este un proces mult mai complex decât au reuşit să demonstreze fiziologii. Procesul ingerării hranei în stomacul uman poate fi o formă uşoară de otrăvire, astfel încât, pentru a folosi cel mai bine alimentele pe care la ingera, corpul uman trebuie mai întâi să transforme alimentele, oferite de lumea animală şi vegetală, într-o formă pe care celulele corpului sau să o poată accepta şi asimila cu adevărat. Fără această transformare a alimentelor în procesul digerării, omul ar muri probabil otrăvit! Pentru a ilustra acest proces de transformare să luăm ca exemplu, albumina. În procesul digestiei, albumina este împărțită în aminoacizi şi apoi formată din nou că albumina umană, pentru a putea fi absorbită şi asimilată de către celulele corpului uman.

Ar putea un fiziolog să explice cum are loc această transformare? Fiziologic vorbind, nu există nicio explicație care să elucideze acest proces, deşi existența sa este un fapt. În cadrul acestui proces avem un exemplu clar de transmutare, în sensul că omul introduce în corpul sau o formă inferioară de viață, pe care o transforma, apoi, într-o formă superioară; ce este, oare, acest lucru, dacă nu un proces alchimic? Transformarea unei substanțe inferioare în una superioară, când are loc în corpul uman, este, fără doar şi poate, funcția unei părți inconştiente a minții o funcție ce a ajuns să se deruleze automat, datorită faptului că Mintea Umană, în procesul de construire a formei de la amibă în sus, a trimis astfel de funcții părții inconştiente sau subconştiente a minții, lăsând suprafața conştiinței să se ocupe de problemele din exterior. Astfel,

toată activitatea digestivă, circulatorie, respiratorie etc. Este suportată de straturile mai profunde ale minții, în timp ce straturile superioare ale minții sunt însărcinate, aşa cum am spus, cu cerințele vieții zilnice. Mă întreb câți dintre noi realizează pe deplin că în cadrul unui proces de digerare are loc un act magic, pe care cei mai mulți oameni nu îl pot înțelege, dar pe care, în mod tacit, îl acceptă. Ocultiştii considera că acest proces de transmutare a hranei în interiorul corpului uman poate fi ajutat de partea conştientă a minții (de ceea ce unele şcoli ar numi auto-sugestie).

Avem, astfel, exemplul omului care are calitatea de medium, prin care se poate produce transmutarea unei forme inferioare de materie într-o formă superioară.

Respirația

Să luăm o altă funcție a corpului uman, cum ar fi respirația. Ce ne poate spune fiziologia despre procesul respirației? Suntem învățați că cea mai importantă funcție a respirației este inspirarea oxigenului în plămâni, în scopul reîmprospătării sângelui din vene care, pierzându-şi oxigenul în timpul circulației sale prin corp, trebuie să fie înlocuit, înainte de a reintra în circulația arterială.

Aceasta este o funcție a respirației, însă o alta, pe care fiziologia nu a atins-o încă, este legată de respirarea electricității naturale, sau a Principiului Vital (Chintesență) din atmosferă, pe care corpul uman o foloseşte ca energie nervoasă. La acest aspect subtil lucrează alchimistul, atunci când inspirând aerul din jur, el încearcă să-l transforme în propriul său corp în ceva de natură superioară.

Problema respirației atrage după sine şi problema inimii.

Activitatea Inimii

Este oare inima, aşa cum afirma fiziologii, instrumentul care pompează sângele prin venele corpului? Acest lucru pare imposibil, deoarece ar fi nevoie de un organ mult mai mare şi mai puternic decât inima pentru a pompa sângele prin venele cele mai mici ale copului. Inima este, de fapt, organul care reglează circulația, nu cel care pompează, iar circulația sângelui prin corp este un proces electric, având artere cu sarcină pozitivă şi vene cu sarcină negativă. Sângele din vene fiind încărcat negativ, intra în plămâni, care sunt încărcați pozitiv, iar acolo se reîncărca pozitiv cu aerul din plămâni. Apoi, sângele este eliminat din plămâni (întrucât două sarcini de acelaşi fel se resping una pe cealaltă) şi intră în inimă prin aorta, viteza lui fiind reglată de bătăile inimii. Aorta, că artera

principală, se ramifica de-a lungul întregului corp, transportând sângele oxigenat până la sistemul nervos, însă o dată parcurs acest traseu, sângele devine din nou negativ, ceea ce necesită întoarcerea lui (prin vene) în plămâni, pentru a se reîncărca pozitiv. În zilele noastre, când ştim deja ce este electricitatea şi magnetismul, putem afirma că aşa numitele acțiuni mecanice ale organelor corpului sunt, de fapt, acțiuni de natură electrică.

Atomul de oxigen este asemenea unui burete ce reține o anumită cantitate de forță eterică sau de electricitate (Chintesență), fiecare atom fiind încărcat cu energie vitală. Corpul uman se prezintă ca un laborator chimic, în care aşa numiții atomi de oxigen, hidrogen, nitrogen etc. Sunt încărcați cu Energie Vitală. Yoghinul, descriind exercițiile sale de respirație, vorbeşte de existența acelui principiu vital al energiei, pe care îl numeşte plana *şi care este un exemplu de manifestare a Chintesenței. În cadrul acestei ştiințe a respirației, mintea yoghinului este atât de intens concentrată asupra actului respirației, încât devine posibilă inspirarea conştientă a Chintesenței aerului, prin care se revitalizează fiecare parte a corpului. Atunci când plecăm în vacanță, la munte sau la mare, pentru a ne reîmprospăta forțele, cel mai mare beneficiu pe care îl obținem provine de la această Chintesență sau Energie Vitală, pe care o luăm din aerul pe care îl respirăm.*

În cadrul procesului sau de laborator, alchimistul preia această Chintesență sau Energie Vitală din metale, deoarece a descoperit în decursul experiențelor sale, că din minerale şi metale se poate obține o formă mult mai desăvârşită decât cea din plante, mineralele fiind întâia manifestare.

PARTEA III - PRACTICĂ

Capitolul I

MEDICAMENTE OBȚINUTE DIN METALE

Atunci când ne tratăm organismul, nu trebuie să uităm că el nu este alcătuit asemenea unui obiect insensibil, capabil să suporte tipul de tratament pe care îl aplicăm unui sac de nisip, ci este un organism delicat, dotat cu capacități senzoriale, conştiente sau inconştiente, şi prin urmare trebuie tratat cum se cuvine. Celula vie a corpului este selectivă în sensul cel mai bun, celulele respingând

orice substanță pe care nu o pot folosi, astfel încât e la fel de corect să presupunem că aşa cum motorul unui avion modern nu poate funcționa cu un combustibil inferior, nici corpul uman nu poate ingera, pentru a se menține, o substanță de natură grosieră sau un aliment lipsit de principul său natural vital.

Avem cu toții dovada vie că de la o anumită vârstă, corpul uman începe să se deterioreze, motivul acestei deteriorări fiind încetinirea activității celulare, ce are ca rezultat faptul că procesul de îmbătrânire al corpului este mult mai rapid decât procesul de recuperare. Explicația este corectă, deoarece pe măsură ce omul îmbătrâneşte, energia vitală nu mai circulă prin celule la fel de eficient ca atunci când corpul era tânăr, şi astfel, nemaiputând obține elementele de care au nevoie, celulele corpului îşi încetinesc activitatea, şi în cele din urmă se îmbolnăvesc.

În acest sens, ideile noastre despre aşa numitele bacterii ce declanşează diferite boli, necesită o revizuire radicală; acele bacterii au rolul de mediu, prin care energia vitală este transferată celulei vii. Aceasta fiind funcția lor şi scopul pentru care au fost create, dacă dintr-un motiv sau altul traseul acestei energii este întrerupt, atunci bacteriile îşi iau energia de la celule, producând patologia lor. Din acest motiv, bacteriile au fost considerate cauza *diferitelor boli; în acest sens, orice bacteriolog va realiza cât de aproape a fost de adevăr când a afirmat, de pildă, că anumite tipuri de bacterii mănâncă oxigenul, ceea ce înseamnă că, nemaiputând să obțină oxigenul din substanțe, cum ar fi zahărul, acestea sunt nevoite să-l ia din corpul uman, îmbolnăvindu-l.*

Iată de ce, dacă dorim într-adevăr să fim o rasă sănătoasă, trebuie să descoperim şi să înțelegem din ce anume sunt formate elementele de care celula vie a corpului omenesc are nevoie pentru a-şi îndeplini funcționarea corectă, pentru că altfel, celula vieții slăbeşte, îmbolnăvind corpul.

Alchimia, aşa cum a demonstrat prin reprezentanții săi cei mai proeminenți, Paracelsus şi Basile Valentin, nu este preocupată numai de realizarea Pietrei Filosofale, ci şi de prepararea medicamentelor prin care se obține separarea eterului de elementul grosier, acesta fiind de fapt adevăratul secret al Artei Spagyrice.

Astăzi, avem de a face cu două mari sisteme ale medicinii, respectiv cu medicina alopată şi cu cea homeopata. Ambele sisteme au nenumărate tipuri de tratament, însă niciunul nu poate fi considerat perfect, deoarece acolo unde medicina alopată vindeca,

cea homeopata poate eşua, iar acolo unde medicina homeopată reuşeşte, cea alopata poate da greş. Medicina alopată, ale cărei metode sunt cel mai des practicate în momentul de față, susține că homeopatul are succes datorită imaginației şi puterii de autosugestie ale pacienților, iar homeopatul, la rândul său, considera că metodele sale sunt mai ştiințifice, deoarece are de a face cu un mediu mult mai bine împărțit şi mai spiritualizat; în timp ce practicianul alopat foloseşte substanțele fără a le trece prin operația de triturare sau de pulverizare, homeopatul foloseşte operația de pulverizare a substanțelor în particule fine încă de la prima decimală, ajungând chiar până la a doua sută decimala. Deşi metodă să e mai desăvârşită, în comparație cu cealaltă, ea este încă departe de a fi ideală.

Homeopatii considera că fondatorul acestui sistem a fost Hahneman, însă nu se poate; ți cu siguranță. Hahneman nu a făcut altceva decât să redescopere parțial un sistem ce fusese practicat în alchimie de sute de ani. Spun parțial, deoarece interpretarea alchimică a sistemului s-a arătat a fi net superioară față de aceea a homeopaților moderni.

În ceea ce priveşte problema potentei, voi repeta încă o dată definiția Chintesenței, potrivit căreia:

„Nimic cu o valoare adevărată nu se găseşte în corpul substanței, ci numai în virtutea acesteia. Acesta este principiul chintesenței, care reduce, să zicem, douăzeci de livre la o singură uncie, iar aceasta uncie întrece cu mult în potenta toate cele douăzeci de livre".

Astfel, pentru a găsi, de pildă, Chintesența Fierului, metalul este schimbat în vitriolul sau în sărurile lui, care la rândul lor, sunt purificate prin mai multe spălări în apă distilată, iar după fiecare spălare recristalizate. Sarea este apoi purificată, iar spiritul ei este extras printr-o tehnică specifică şi, de asemenea, distilat cu grijă de mai multe ori, rezultatul fiind un ulei roşu de fier, care reprezintă adevărata să *esență, câteva picături constituind o doză.*

Trăsătura esențială a unui agent de vindecare cu adevărat eficient este aceea că trebuie să conțină Chintesența sau principiul vital al plantei sau metalului folosit, şi este greşeala homeopatului că nu reuşeşte să ofere acest element în medicamentele sale, fapt ce determina pierderea adevăratei valori a doctoriilor sale.

Pe de altă parte, eşecurile medicinei alopate constau în faptul că tratamentele sunt întotdeauna administrate într-o formă mult prea

crudă. În administrarea unui metal, de pildă, trebuie înțeles că corpul metalului este lipsit de valoare şi că, la fel ca medicamentul, nu poate vindeca: singură cu efect curativ este esența. *Corpul este adesea otrăvit, deoarece până când această parte grosieră a metalului nu este distrusă sau înlăturată, administrarea lui este complet* dăunătoare. *Probabil că una din formele cele mai comune de otrăvire cu metal este în combinație cu mercurul, însă dacă îndepărtăm părțile otrăvitoare ale metalului, esența vindecătoare îşi arata pe deplin efectul.*

De exemplu, nitratul de argint este o otravă caustică, dar dacă îndepărtăm partea grosieră a metalului, esența argintului este un leac pentru bolile creierului. Sărurile de plumb sunt otrăvitoare, este adevărat, administrarea lor provocând în multe cazuri moartea, însă îndepărtând materia otrăvitoare şi extrăgând esență, care e limpede, cu miros dulceag şi cu gust aromat, aceasta devine un leac pentru toate bolile de splină. Cuprul, după ce corpul grosier al metalului a fost îndepărtat şi esența a fost extrasă, este de neprețuit pentru sistemul nervos şi pentru rinichi; la fel se arată a fi cositorul pentru ficat, fierul pentru toate bolile inflamatorii şi pentru bila, iar aurul pentru inima şi pentru circulația generală. Dar, la fel, aurul, poate fi folosit ca medicament numai după ce sărurile lui au fost purificate în uleiul de aur şi apoi distilate în lichid aurifer; numai atunci aurul este tolerat şi folositor organismului uman. Sărurile de aur folosite astăzi nu pot fi asimilate corespunzător deoarece prin metoda actuală de preparare, ele nu mai pot fi distilate şi purificate în mod adecvat.

Din paragrafele anterioare, s-a putut constata că întregul principiu de vindecare constă în separarea corectă a acestei Chintesențe, iar singura ştiință care poate oferi soluția este alchimia. Întregul principiu al sistemului poate fi formulat astfel: corpul metalului împiedica acțiunea esenței. Acele metale, pe care până acum le-am socotit a fi otrăvitoare - mercur, antimoniu, plumb, arsenic -, devin neotrăvitoare şi posedă mari virtuți curative, dacă întregul proces este dus la îndeplinire exact aşa cum trebuie.

Un alt sistem al medicinei, care nu a fost menționat la început, şi care nu e prea des folosit, fiind de dată mai recentă, este sistemul coloidal. Deşi în cadrul acestui sistem, metodele de preparare nu au fost suficient cercetate, rezultatele câtorva experimente par să indice că această ramură particulară a muncii de cercetare, merge pe făgaşul cel bun, pregătind drumul spre un

sistem al medicinei mai eficient. Institutul Rockefeller, în decursul cercetărilor sale, a demonstrat că fierul, luat sub această formă, e mult mai uşor absorbit de către corp, faţă de situaţia în care este luat într-o stare mai crudă. De asemenea, cuprul administrat ca un preparat coloidal, devine un agent puternic în diminuarea stărilor de natură nevralgică şi nervoasă. În laboratoarele lor experimentale, s-a mai descoperit că florile scoase dintr-un morman de gunoi şi puse într-un bol cu cupru coloidal, şi-au recăpătat prospeţimea. O altă dovadă a eficacităţii acestui sistem a fost oferită în timpul unei erupţii puternice a bolii Basedow, într-unui din statele din America. Se pare că epidemia a fost aproape total eliminată, prin adăugarea de iod, preparat coloidal, în apă potabilă, în acele regiuni unde epidemia era mai puternică.

Pentru că un medicament să atingă cel mai înalt grad de eficacitate, modul de preparare este de o importanţă inestimabilă, însă atâta timp cât medicul se mulţumeşte cu ceea ce a preparat chimistul, nu văd cum s-ar putea obţine o îmbunătăţire vitală privind calitatea şi eficacitatea mediilor noastre curative. Medicul nu este chimist, iar chimistul nu are experienţa clinică, astfel încât arta medicinei eşuează în repetate rânduri, nu fiindcă cercetătorii sunt incompetenţi, ci pentru că sistemul în care lucrează nu este corespunzător. Contribuim cu sume imense de bani pentru întreţinerea spitalelor, iar apoi aducem în ele victimele sistemului nostru stupid de tratare şi de alimentaţie. Repet, ceea ce condamn nu este corpul uman, ci numai sistemul nostru absurd şi plin de contradicţii. Paracelsus spunea:

„Dacă este atât de important ca Alchimia să fie bine înţeleasă în Medicină, motivul acestei importante se naşte din marea virtute latentă, ce rezidă în lucrurile naturale, dar care nu se dezvăluie nimănui în aceeaşi măsură în care se dezvăluie Alchimiei. Altfel, este ca şi cum ai vedea un pom în iarna, dar nu l-ai recunoaşte, sau ai fi ignorant faţă de ce poate el avea, până când vara i-ar dezvălui, una câte una, ramurile, florile, fructele sau orice altceva ar mai avea. Aşadar, în aceste materii există o virtute latentă, dar care e ascunsă oamenilor, în general. Iar dacă omul nu învaţă şi nu probează aceste lucruri, care nu pot fi dezvăluite decât de alchimist, aidoma verii, nu există nicio altă posibilitate prin care să poată cerceta acest subiect. “

Şi mai departe, tot el adăugă:

„Cine va nega că până şi în cele mai bune lucruri se poate

ascunde o otravă? Cu toții trebuie să recunoaştem acest lucru. Iar dacă e adevărat, v-aş întreba acum, dacă nu este înțelept ca otrava să fie separată de ceea ce e bun şi folositor, astfel încât acel bun să fie luat, iar răul eliminat. Cu siguranță că aşa ar fi înțelept, dar în acest caz, spuneți-mi cum sunt, oare, separate elementele în l: Knetele voastre? La voi, toate aceste elemente rămân împreună, iar dacă sunteți, totuşi, obligați să mărturisiți că acolo se ascunde o otravă, v-aş întreba cum anume o eliminați? Voi folosiți, apoi, nu ştiu câte corecturi, prin care vă lăudați că ați fi scos şi îndepărtat otrava, astfel încât nu mai este dăunătoare. Dar unde să fi dispărut, astfel? Nu cumva otrava rămâne tot acolo, ca şi mai înainte? Măriți doza justă şi, curând veți vedea unde este otravă. Eliminarea otrăvii nu poate fi făcută decât prin separare; fără această operație, nu puteți fi siguri de lucrul vostru, astfel încât dacă e necesară o bază sigură pentru extragerea otrăvii, atunci aceasta este, şi ea e oferită de alchimie. Atunci când substanțele se afla în opoziție, este absolut necesar ca una dintre ele să fie pusă deoparte, şi înlăturată, astfel încât partea nefolositoare să fie separată de ceea ce este bun. Tot ceea ce este în ajutorul omului, trebuie să treacă prin foc şi, astfel, să se nască a doua oară. Nu acesta ar trebui atunci, să fie principiul fundamental al oricărui medic? '

Am citat aceste idei, deoarece consider că în medicina metalelor există un sistem curativ perfect, şi că în cele şapte metale - aur, argint, fier, cupru, cositor, mercur şi plumb - se pot găsi elementele care să vindece toate disfuncțiile organismului uman. Atunci când acest sistem va putea fi bine înțeles şi practicat, se va putea renunța la multitudinea de tratamente.

Aici nu este vorba, desigur, de un sistem propriu, ci de unul la fel de vechi ca omul însuşi. În acest sens, e foarte adevărat că nu există nimic nou sub soare, deoarece întreaga cunoaştere este redescoperita şi aprofundata, întocmai cum o națiune apare şi dispare. Avem un sistem testat de-a lungul anilor, dar pierdut mereu, fie din cauza ignoranței, fie a prejudecăților, în acelaşi fel în care marile națiuni s-au ridicat, au decăzut şi s-au pierdut în istorie, sub nisipul deşertului sau în adâncurile oceanului.

Alchimişti în laborator

Pentru ce ni se mai predă istoria, dacă nu învățăm nimic din ea? Oare nu ca să înțelegem exemplele celor care au fost înaintea noastră, şi să învățăm din greşelile lor, dacă este nevoie? Civilizația din zilele noastre ar putea fi mult mai dezvoltată dacă am învăța din trecut, deoarece cunoaşterea a existat dintotdeauna, iar oameni înțelepți au trăit în toate timpurile, străduindu-se, în ciuda persecuției şi a atitudinii ostile din partea semenilor lor, să păstreze aceste secrete pentru posteritate.

Capitolul II

ALCHIMIA APLICATĂ

Scriind această secțiune despre partea practică, doresc să se înțeleagă că aici exprim doar punctul de vedere al alchimistului, nicidecum al chimistului. Când am început această lucrare, mi-am dat seama că, pentru a avea succes în această întreprindere, trebuia să pun de-o parte, pentru un timp, toate cunoştințe mele de chimie, şi să încep să studiez lucrările alchimice, cu scopul de a înțelege limbajul şi motivația alchimistului, iar apoi, urmând cu fidelitate instrucțiunile date, să încerc să dovedesc aplicabilitatea acestei ştiințe.

Chimistul care ar putea citi această carte trebuie, aşadar, să țină cont de acest aspect şi să înțeleagă că aici nu este vorba de o reconciliere a descoperirilor mele cu preceptele chimiei ortodoxe, ci doar de o prezentare a muncii mele că alchimist.

Practicarea alchimiei în laborator nu a fost deloc o sarcină uşoară, iar cei care au studiat la un moment dat literatură de specialitate, vor putea înțelege acest lucru pe deplin. Numai prin experimente continue şi prin comparații constante cu scrierile alchimiştilor au putut fi atinse rezultatele actuale, încât privind înapoi la anii de stăruința în fața nenumăratelor dificultăți şi eşecuri, cu care se confruntă viitorul alchimist, te-ai putea îndoi, şi pe bună dreptate, de înțelepciunea continuării pe acest drum. Dar, în cele din urmă, se pare că toate aceste eforturi nu au fost chiar zadarnice, deoarece din aceste experimente s-a conturat treptat viziunea beneficiului, pe care această artă o poate aduce omului care, în starea lui actuală de imperfecțiune a corpului şi a minții, are nevoie de ajutor în acest sens.

Aşa cum am mai spus, nutresc convingerea că în această artă se afla salvarea omului de boala şi de suferință, precum şi secretul perfecțiunii ultime, însă e de la sine înțeles că pentru a folosi la maxim beneficiile fizice ale cercetării alchimice, omul trebuie să încerce transformarea unor elemente de bază din structura sa emoțională şi mentală. Nu intenționez să vorbesc acum despre acest proces de transformare psihologică, dar simt convins că în aceste vremuri dominate de haos, când se nasc idei, valori, şi percepții noi, există posibilitatea ca unele din aceste concepții, mai puțin ortodoxe, să întâmpine mai puțină rezistență şi mai multă înțelegere decât înainte. Începând cu distrugerea completă a acelor condiții, care în secolul al XIX-lea păreau eterne şi de neclintit, omul a devenit mai puțin înclinat să respingă de la început orice idee nouă care i se prezintă. Din acest motiv aştern pe hârtie descoperirile mele despre un adevăr vechi, şi cu speranța că este o sarcină pe care destinul mi-a încredințat-o, iar dacă cuvintele mele vor fi acceptate sau nu, aceasta nu mai depinde de mine, ci de cei cărora le sunt adresate.

Vă invit, aşadar, în micul meu laborator, înzestrat cu alambicuri, creuzete şi bai de nisip, pentru a afla câte ceva despre lupta dintre viitorul alchimist şi misterele pe care încearcă să le elucideze.

După o studiere atentă a tratatului Carul triumfal al Antimoniului, *al lui Basile Valentin, m-am hotărât să fac primele experimente cu antimoniu. Nu după mult timp, însă, am descoperit că ajungând într-un punct crucial, cheia mi-a fost, oarecum, deliberat interzisă, căci în locul ei am găsit o disertație despre teologie. Treptat, am realizat că discursul teologic avea scopul de a*

dezvălui într-o formă ascunsă un indiciu valoros de un anumit fel. După multe eforturi, am obținut din antimoniu un lichid auriu şi parfumat, iar acesta nu a fost decât începutul. Alka-hestul alchimistului, Materia Primordială, a rămas în continuare un mister. Au urmat, apoi, procesele cu fier şi cupru. După purificarea sărurilor sau vitriolului acestor metale, după arderea şi obținerea unei săruri din metalul topit, printr-o metodă specială, urmată de o distilare şi o redistilare atentă în alcoolul purificat al vinului, am obținut uleiul acestor metale, din care numai câteva picături, folosite separat sau în asociere, s-au dovedit foarte eficiente în forme uşoare de anemie şi debilitate, asupra cărora medicamentele din fier obişnuit nu au avut niciun efect.

Amestecul dintre fier şi cupru s-a dovedit a fi un elixir de natură foarte stimulatoare şi regenerativa, întrucât curata corpul de toxine. Îmi amintesc că într-o seară am luat şi eu câteva picături, astfel încât perspectiva unei perioade de efort mental destul de dificil, chiar şi după o zi foarte grea, părea să nu mă mai înspăimânte deloc!

Dar alkahestul a continuat să rămână o enigmă. Următoarele experimente au fost făcute cu argint şi mercur. Pentru experimentele cu argint, argintul fin a fost redus cu acid nitric la sărurile metalului, spălat cu grijă în apă distilată, sublimat printr-un proces special, şi culminând, în cele din urmă, într-un ulei alb, care a avut un efect foarte calmant în cazurile severe de natură nervoasă.

În cazul mercurului, după ce metalul a fost redus la uleiul sau, s-a obținut un lichid pur şi cristalin, cu importante proprietăți curative, şi care, spre deosebire de mercurul obişnuit, nu era otrăvitor.

După aceste experimente, m-am hotărât să lucrez cu aurul fin - aurul, aşa cum este el, fără niciun aliaj. Acesta a fost dizolvat în Aqua Regia (Apa Regală) şi redus la sărurile lui, care au fost, apoi, spălate în apă distilată; aceasta, la rândul ei, a fost evaporata, în scopul eliminării proprietăților ei caustice. În acel moment a apărut o problemă foarte dificilă, deoarece atunci când aceste săruri ale aurului şi-au pierdut aciditatea, ele au avut tendința să revină la forma lor metalică. Cu toate acestea, am reuşit să obțin, prin distilarea lor, un elixir, deşi, la final, a rămas un reziduu fin de aur metalic în retorta.

Ajuns atât de departe, am realizat că fără alka-hestul (piatră) filosofilor nu puteam obține adevăratul ulei de aur, aşa că m-am

întors la lucrările alchimiştilor pentru a obține un indiciu. Experimentele pe care le făcusem deja, mi-au uşurat considerabil sarcina, astfel că într-o zi, în timp ce eram adânc cufundat în concentrare, soluția problemei mi s-a dezvăluit într-o fracțiune de secundă şi, în acelaşi timp, multe din exprimările enigmatice ale alchimiştilor mi-au devenit extrem de clare.

Am început atunci un nou experiment, cu un metal pe care nu-l mai încercasem până atunci. Acest metal, după ce a fost redus la sărurile lui, şi a trecut printr-un proces de preparare şi de distilare speciale, a produs Mercurul Filosofilor (Aqua Benedicta, Aqua Celestis, Apa Paradisului). Primul semn al acestui triumf a fost un şuierat violent, jeturi de vapori revărsându-se din retorta în recipient, asemenea unor rafale dintr-o mitralieră. A urmat, apoi, o explozie puternică, în timp ce o mireasmă puternică şi extrem de subtilă a început să umple laboratorul şi împrejurimile. Un prieten a asemănat aceasta mireasmă cu roua pământului dintr-o dimineață de iunie, şi cu parfumul florilor înălțându-se în aer, cu adierea vântului plutind deasupra dealurilor şi a ierbii negre, şi cu mirosul dulce al ploii căzute peste pământul ars.

Nicholas Flamei, după ce cercetase şi experimentase încă de la vârsta de douăzeci de ani, scria când ajunsese la optzeci de ani:

„În sfârşit, am găsit ceea ce căutăm, ajungând, curând, să-l recunosc după mirosul puternic şi după parfumul din el. “

Nu coincide, oare, această voce din secolul al XIV-lea cu descrierea făcută mai sus acestui parfum subtil şi atât de special? Cremer, care a scris despre aceasta, la începutul secolului al XIV-lea, spunea:

„Când acest eveniment fericit are loc, toată casa se umple cu cel mai dulce şi mai minunat parfum, iar aceasta este ziua naşterii acestui preparat, cel mai binecuvântat dintre toate. “

Ajuns în acest stadiu, următoarea problemă a fost să găsesc un mod de a păstra acest gaz subtil, fără a-i pune în pericol proprietatea. Am reuşit aceasta cu ajutorul unor spirale subțiri de sticlă, ataşate la un recipient şi ținute în contact cu apă rece, iar după o încălzire perfectă, rezultatul a fost că gazul s-a condensat treptat într-o apă clară de culoarea aurului, foarte inflamabilă şi extrem de volatilă. Această apă a trebuit să fie, apoi, separată prin distilare, rezultatul fiind apa albă a mercurului, descrisă de contele Saint Germain ca fiind eterul lui sau apă primordială a tuturor metalelor. Voi cita din nou din introducerea lui Manly Hali la Cea

mai sfântă trinosofie, *pasajul în care Casanova descrie eterul:*

„Apoi mi-a arătat magistrumul sau, pe care l-a numit Athoeter. *(Eter) Era un lichid alb păstrat într-o fiolă închisă ermetic. Mi-a spus că acest lichid este spiritul universal al Naturii şi că dacă în dopul de ceară se făcea chiar şi cea mai mică înțepătura, tot conținutul ar dispărea. L-am implorat să facă experimentul, iar el mi-a dat fiola, un ac, şi numai ce am înțepat puțin dopul de ceară, când, ce să vezi, sticluța se golise. “*

Acest paragraf descrie perfect această apă, care e atât de volatilă încât se evaporă instantaneu, dacă nu este închisă ermetic. Ea fierbe numai la temperaturi foarte scăzute, şi de la ea nu te uzi prea tare pe degete. Apa mercurială, athoeter-ul lui St. Germain este absolut necesară pentru a se obține uleiul de aur, care e obținut prin amestecarea cu sărurile de aur, după ce aceste săruri au fost spălate în apă distilată de mai multe ori, pentru a se îndepărta aciditatea mare a Aqua Regia, folosită pentru a reduce metalele la această stare.

Când Apa Mercurială se adăugă peste aceste săruri ale aurului, se produce un şuierat uşor, o creştere a căldurii, aurul transformându-se într-un lichid roşu, din care se obține, prin distilare, uleiul de aur, un lichid de culoarea chihlimbarului, cu o consistență uleioasă. Acest ulei, care este aurul potabil al alchimistului, nu mai revine niciodată la formă metalică a aurului. Cred că înțeleg acțiunea de ce unii pacienți cărora le-au fost administrate injecții cu săruri de aur, au murit din cauza otrăvirii cu aur. Probabil că aşa se întâmplă atunci când se injectează săruri de aur în fluidele intercelulare alcaline, care, în unele cazuri, conduc la rezultate fatale.

Să nu vă imaginați că chimiştii ştiu totul despre metale! Nu ştiu, aşa cum pare să confirme şi următorul citat, extras din raportul profesorului Charles Gribson, la discursul prezidențial despre ‘Cercetările recente din chimia aurului’:

„Discursul a fost de natură foarte tehnică. Unul din punctele importante despre care s-a discutat, a fost că opiniile curente despre structura sărurilor de aur, cuprinse în această carte, sunt incorecte. Acestea nu au niciodată aceeaşi natură că sărurile metalice normale, cu formule simple precum Aucl sau Aubr3, ci au întotdeauna o structură complexă... “

Din apă de aur pe care v-am descris-o, se pot obține această apă albă şi o tinctura de un roşu închis, a cărei culoare se închide

cu cât este păstrată mai mult; acestea sunt mercurul şi sulful descrise de alchimişti, Soarele-Tatăl şi Luna-Mamă, Principiile Masculin şi Femininul, Mercurul Alb şi Mercurul Roşu care, unite din nou, formează un lichid de culoarea chihlimbarului. Acesta este Aurul Filosofilor, *care* nu *este făcut din aur metalic, ci dintr-un alt metal, fiind un Elixir* mult mai puternic *decât uleiul de aur. Acest lichid galben, precum chihlimbarul, este ceva ce străluceşte pur şi simplu, reflectând şi intensificând razele luminii într-o măsură extraordinar de mare. Acest aspect a fost descris de mulți alchimişti, fapt ce a întărit încă o dată munca mea de laborator. De altfel, fiecare pas pe care l-am făcut în laborator l-am putut regăsi în munca diferiților adepți ai Artei Spagyrice.*

Mai rămânea de îndeplinit scopul final, Piatra Filosofală. După ce am găsit cele două principii, Mercurul şi Sulful, următorul pas a fost să purific corpul mort al metalului, constând în impuritățile negre ale metalului, rămase după extragerea apei de aur. Acest corp a fost ars până la incandescență, după care a fost separat şi tratat cu grijă, până când a devenit o sare albă. Cele trei principii au fost amestecate, apoi, în cantități egale, într-o retortă (balon de sticlă) închisă ermetic, având dedesubt o sursă de căldură constantă, nici prea caldă, nici prea rece, grijă pentru temperatura de încălzire fiind esențială, orice neatenție în reglarea ei putând distruge complet amestecul. Acest amestec, rezultat din unirea celor trei, apare sub forma unui mal plumburiu care începe să se umfle încet, precum o cocă, până când arunca afară o formațiune cristalină, asemenea unei plante de coral în creştere. 'Florile' plantei simt formate din petale de cristal, a căror culoare se schimbă continuu. Pe măsură ce căldura creşte, amestecul se topeşte într-un lichid de culoarea chihlimbarului, care devine din ce în ce mai gros până ce se scufundă în mâlul negru de pe fundul sticlei.

Ajuns în acest punct (Semnul Coroanei, în literatura alchimică), se adăugă mai mult ferment sau mercur. În cadrul acestui proces, care este unul de sublimare continuă, se foloseşte o retortă cu gât lung, închisă ermetic, prin care se poate vedea cum vaporii se ridică spre gâtul sticlei şi apoi condensează pe pereți. Acest proces continua până când se obține starea de negreală uscată. După ce se adăugă mai mult mercur, praful negru se dizolvă, iar din acest amestec se naşte o nouă substanța sau, aşa cum ar fi spus alchimiştii timpurii, se naşte un nou Fiu. Pe măsură ce culoarea neagră scade în intensitate, apar, rând pe rând, mai multe

culori/până când amestecul devine alb şi strălucitor: Elixirul Alb. Apoi căldura crescând, culoarea se schimbă treptat, trecând de la alb la un galben ca lămâia şi, în cele din urmă, la roşu - Elixirul Vieții, Piatra Filosofală, leacul oamenilor şi al metalelor. Aşa cum reiese din scrierile lor, se pare că mulți alchimişti au considerat că nu este necesar să duci Elixirul până în această ultimă fază, soluția de culoarea lămâii fiind potrivită scopului lor.

Este interesant de remarcat că după separarea şi reamestecarea celor trei elemente în vasul închis ermetic, o manifestare total diferită se naşte. Prin actul intenționat de separare şi de unificare a Mercurului, a Sulfului şi a Sării, cele trei elemente apar într-o formă de manifestare superioară celei de la început.

CONCLUZII

Menirea omului nu este numai de a exista pe acest pământ, de a căuta', ignorant, doar la suprafața lui, de a mutila Natura în orice chip posibil, ci de a dezvolta puterile din jurul lui, şi de a mânui acele forțe prin care să poată pretinde, într-adevăr, dreptul de a moşteni pământul. O grădină abandonată şi năpădită de buruieni, atunci când este preluată de mâinile unei ființe inteligente, care lucrează în armonie cu legile naturii, poate deveni iarăşi o oază de frumusețe şi de bucurie. La fel şi pământul, care este gradina omului, trebuie semănat, cultivat şi perfecționat prin arta muncii sale.

Viața nu reprezintă un joc hazardat al norocului, ci o desfăşurare şi o dezvoltare a capacităților proprii, ca manifestare a Legii perfecte. Să încercăm a înțelege, atunci, această Viață, exprimată în Legea Eternă şi condusă de o Inteligență a Ordinii şi înțelepciunii, astfel încât să putem descoperi cu ochiul minții acele forte ale pământului care stau ascunse dedesubt; această lege, una pentru toate, se aplică ştiinței, agriculturii, producerii alimentelor, folosirii mineralelor şi metalelor, construirii oraşelor, folosirii electricității, precum şi tuturor forțelor naturale. Numai când omul va învăța să folosească aceste forțe, el va putea înainta către scopul final, care este perfecționarea pământului şi a tuturor speciilor sale.

Alchimia ne oferă viziunea înălțimilor pe care omul le poate atinge; ea ne învață că adevărul este Triunic, adică Spiritual, Mental şi Corporal; că viitorul lui este mult mai măreț decât se. Poate concepe în prezent, şi că Viața înseamnă Lege şi înțelepciune.

Sunt convins că cei care ne-au urmărit demersul vor primi cu interes următoarele două extrase din literatura hermetică; dincolo de frumusețea lor intrinsecă, acestea reprezintă exemple perfecte ale frazeologiei pronunțat mistice şi intenționat enigmatice, atât de specifice scrierilor alchimice.

Paternitatea primei lucrări, Tractdtus Aureus *(sau „Tratatul de Aur al. Lui Hermes"), nu este cunoscută, în ciuda numelui pe care îl poartă. Cu toate acestea, scrierea este socotită drept una din cele mai vechi şi mai complete lucrări de alchimie din câte ne-au rămas, fiind considerată de alchimiştii din toate timpurile că o expunere completă a artei lor.*

A doua lucrare, Cartea Revelației lui Hermes, *interpretată de Theophrastus Paracelsus, care vorbeşte despre Secretul Suprem al Lumii, a fost publicată pentru prima dată în 1608, sub auspiciile lui Benedictus Figulus, în lucrarea sa* Caseta de aur binecuvântată a minunățiilor naturii *(a cărei traducere a fost editata şi*

Tractatus Aureus

(„TRATATUL DE AUR AL LUI HERMES")

SECȚIUNEA I Chiar aşa rosti Hermes:

„De-a lungul vremii n-am încetat să experimentez şi nici nu m-am cruțat în vreun fel de la truda minții, însă această ştiință şi arta nu mi-au fost încredințate decât prin grația şi inspirația lui Dumnezeu, care a crezut de cuviință să mi le dezvăluie mie, slujitorul Lui, şi care înzestrând ființele umane cu rațiune, adică cu puterea de a gândi şi de a judeca drept, a voit prin aceasta că nimeni să nu se simtă părăsit sau deznădăjduit. În ceea ce mă priveşte, nu aş fi dezvăluit nimănui toate acestea, dar mi-a fost frică de judecată şi de pierzania sufletului meu, dacă le-aş fi tăinuit. Este o datorie, pe care sunt dornic să o împlinesc față de credincioşi, aşa cum Tatăl celor credincioşi a făcut-o față de mine.

Înțelegeți, aşadar, Fii ai înțelepciunii, că ştiința celor patru elemente aparținând filosofilor din vechime nu a fost căutată la modul fizic sau imprudent, ci elementele au fost descoperite prin perseverență şi cercetându-se cauzele şi operațiile lor oculte. Operațiile lor sunt oculte deoarece nimic nu se petrece până ce materia nu este descompusă, şi nimic nu este perfect până ce

culorile nu s-au schimbat complet şi nu şi-au atins desăvârşirea. Ştim că separarea aceea a fost făcută cu privire la apă, vechii filosofi separând-o în patru substanțe, una în două şi trei în una, a cărei a treia parte este culoarea, aşa cum era ea - o umezeală coagulată; însă a doua şi a treia apă sunt Realizările înțeleptului.

Luați din umiditate sau umezeala o uncie şi jumătate, iar din Roşeața Sudică, care este sufletul aurului, a patra parte, adică jumătate de uncie; din Seyrul de culoarea lămâii, de asemenea, jumătate de uncie; din Auripigment, jumătate de uncie; aceasta înseamnă trei uncii. Iar acum, să ştiți că vita înțeleptului este împărțită mai departe în trei, dar vinul din ea nu este perfect, până când cel puțin o treime nu este realizată.

Înțelegeți, aşadar, procesul. Decocția micşorează materia, iar tinctura o măreşte, aşa cum Luna începe să se micşoreze în ultimele cincisprezece zile (două pătrare), iar apoi, din a treia începe iar să crească. Acesta este începutul şi sfârşitul. Iată, am dezvăluit ceea ce era ascuns, deoarece munca este deopotrivă cu voi şi despre voi; ce era înăuntru a fost scos şi fixat, iar tu nu poți avea aceasta nici în pământ şi nici pe mare.

De aceea, păstrați Argintul viu, care e preparat în camera cea mai tainică, în care, apoi, se coagulează; acesta este Mercurul luat din reziduurile pământului.

Cel ce îmi aude acum cuvintele, să le examineze cu atenție, dându-şi seama, astfel, că ele nu sunt în slujba răului, ci numai în cea a binelui; am descoperit, aşadar, toate lucrurile care înainte erau ascunse, cu privire la această cunoaştere, şi am dezvăluit secretul cel mai mare dintre toate secretele, chiar Ştiința Intelectuală.

Să ştiți, Copii ai înțelepciunii, care vă întrebați asupra (înțelesului) vorbelor pe care vi le spun aici, că vulturul de pe munte a strigat cu o glas puternic: 'Sunt Albul Negrului, Roşul Albului, Galbenul Rosului şi iată că rostesc numai adevărul.

Şi să ştiți, că cel mai important principiu al artei este Corbul, care este întunericul nopții şi limpezimea zilei, iar el zboară fără aripi. Tinctura este luată din amăreala care există în gât, roşul apare din corp, iar din spate este luată o apă subțiată.

Prin urmare, căutați să înțelegeți şi primiți acest dar de la Dumnezeu, care stă ascuns de mulțimea ignoranta. În peşterile metalelor se află ascunsă piatra venerată, de o culoare minunată, alături de un spirit sublim şi o mare deschisă. Iată că v-am

dezvăluit şi aceasta; mulțumiți-i lui Dumnezeu, cel care va învăța aceasta înțelepciune, căci el vă va răsplăti recunoştință.

Aşadar, puneți materia la foc umed şi faceți-o să fiarbă astfel încât căldura ei să crească şi să distrugă uscăciunea de natură neinflamabilă, până când apare radicalul; extrageți, apoi, roşeața şi părțile de culoare deschisă, până ce rămâne cam o treime.

Fii ai Ştiinței! Din această cauză s-a spus că filosofii sunt invidioşi, şi nu pentru că nu au vrut să recunoască adevărul religiei, al oamenilor drepți sau înțelepți, ci pe acela al oamenilor prosti, ignoranți şi vicioşi, care fiind lipsiți de stăpânire de sine, de bunăvoință, şi de măsură, devenind puternici, ar putea săvârşi tot felul de lucruri păcătoase. Iată de ce filosofii sunt socotiți răspunzători în fața lui Dumnezeu, în timp ce oamenii răi nu sunt vrednici să primească aceasta înțelepciune.

Aflați că materia aceasta eu o numesc piatră, ea mai fiind denumită şi femininul magneziei, găină, saliva albă, laptele volatil sau uleiul neinflamabil, şi aceasta pentru a putea fi ascunsă de cei proşti şi ignoranți, care sunt lipsiți de bunătate, de stăpânire de sine, şi de măsură; pentru cei înțelepți, însă, am numit-o cu un singur epitet, Piatra Filosofală.

Aşadar, adăugați şi păstrați în această mare focul şi pasărea cerească până la cel din urmă moment al ieşirii sale. Dar am să vă dezaprob pe toți, Fii ai Filosofiei, cărora vi s-a încredințat acest mare dar al cunoaşterii, dacă nu veți prețui cum se cuvine sau veți divulga puterea acesteia celor ignoranți sau celor nedemni de a cunoaşte acest secret.

Iată, nu am primit nimic de la nimeni, căruia să nu îi fi înapoiat ceea ce îmi dăduse, şi nici nu am pregetat a-l cinsti; chiar şi în această mi-am pus toată încrederea.

Aceasta este, o Fiule, Piatra ascunsă a multor culori, care e născută şi adusă la o singură culoare; ştiu asta şi o păstrez în taină. Prin aceasta, cu voia

Atotputernicului, cele mai grave boli sunt vindecate, iar suferința, mizeria, răul şi lucrurile dăunătoare sunt făcute să dispară; căci aceasta conduce de la întuneric la lumină, din această sălbăticie pustie într-un sălaş sigur, şi de la sărăcie şi strâmtoare la libertate şi noroc.

SECȚIUNEA II

„Fiul meu, înainte de toate te sfătuiesc să ai frică de Dumnezeu, în care stă puterea angajamentului tău şi legătura a orice ai vrea să dezlegi; indiferent ce ai putea auzi, considera că fiind rațional. Pentru că doresc ca tu să nu fii un ignorant. Ascultă, aşadar, poveţele mele şi meditează asupra lor, lăsându-ți inima să conceapă acestea, ca şi cum tu însuți ai fi autorul celor ce te învăț acum. Dacă adaugi rece peste ceea ce este fierbinte „nu vei fi rănit; la fel, cel care este rațional se fereşte de ignoranța, pentru a nu fi amăgit.

Ia pasărea ce zboară şi doboar-o în zborul ei, împarte-o şi separ-o de impuritățile care o țin în tărâmul morții; scoate-o şi îndepărteaz-o de ea însăşi, ca să poată trăi şi să-ți răspundă, nu zburând în văzduh, ci renunțând, într-adevăr, să zboare. Pentru că dacă o vei elibera din închisoarea ei, o vei stăpâni, apoi, pe baza Rațiunii şi potrivit învățăturii pe care ți-o dau zilele acestea: pe urmă, îți va deveni însoțitor şi prin ea vei deveni un stăpân respectat. Extrage-i din raza umbră, iar din lumină obscuritatea, prin care norii atârnă peste ea, ținând-o departe de lumină: de asemenea, prin alcătuirea ei şi a rosului incandescent, ea poate fi arsă.

Fiul meu, ia această roşeață amestecată cu apă, care este ca un cărbune viu ce menține focul, şi pe care dacă o îndepărtezi de atâtea ori până când roşeața devine pură, atunci ea ți se va alătura ție, care o prețuieşti şi în care îşi află odihna.

Apoi, O, Fiul meu, lasă cărbunele stins în apă timp de treizeci de zile, aşa după cum îți voi spune, iar de aici încolo arta ta te va face un rege încoronat, stăpânind peste o fântână şi scoțând de acolo Auripigment uscat, fără umezeală. Am făcut acum că inima celor ce aud, sperând în tine, să se bucure, astfel încât privindu-te în ochii lor, să vezi ce ai în stăpânire.

Observă, aşadar, că apa a fost prima oară în aer şi apoi în pământ; preschimb-o în ceva superior prin răsucirile ei proprii, şi nu o altera în mod prostesc; iar spiritul cel dintâi, strânge-l în roşeața să şi lasă-l să se lege cu grijă.

Să ştii, Fiul meu, că fertilitatea pământului nostru este sulful, auripigmentul şi şofranul care sunt tot sulf; auripigmenții sulfului şi alții asemănători sunt mai dăunători decât cei în care există diversitate şi care sunt alcătuiți dintr-o materie vâscoasă, cum ar fi părul, unghiile, copitele, sulful însuşi şi creierul, care este tot

auripigment, iar de acelaşi fel sunt şi ghearele leilor şi ale pisicilor, care sunt grăsimea corpurilor albe şi ale celor două arginturi vii, al căror sulf este vânat şi reținut de corpuri.

Mai mult, spun că acest sulf colorează şi fixează şi se păstrează prin unirea tincturilor; şi uleiurile colorează dar nu pentru multă vreme, cele conținute în corp, reprezentând numai o conjuncție efemeră de sulfuri şi corpuri albuminoase.

Ceea ce caută filosofii, o Fiule, nu se afla decât în oul nostru, şi nu în cel al găinii. Dar că nu cumva atât de multă înțelepciune Divină, aşa cum este în oul de găină, să nu poată fi desluşită, compoziția noastră, aşa cum este ea, e formată din cele patru elemente adaptate şi compuse. Află, aşadar, că oul găinii ne este de cel mai mare ajutor în ceea ce priveşte apropierea şi relația dintre substanță şi natura, deoarece în aceasta există spiritualitate şi conjuncție de elemente, precum şi pământ care are tinctura aurie".

Dar Fiul, întrebându-l pe Hermes, spuse:

„Sulful, care este trebuincios muncii noastre, este celest sau terestru? "

La care Tatăl răspunse:

„Unele lucruri sunt celeste, altele sunt terestre/'

Apoi, Fiul spuse:

„Tată, îmi imaginez că inima elementelor, superioare este cerul, iar a celor inferioare pământul. "Dar Hermes răspunse:

„Nu-i aşa; masculinul este, într-adevăr, cerul femininului, iar femininul este pământul masculinului. "Apoi fiul întrebă:

„Tată, care din cele două este mai de preț, cerul său pământul? "Hermes răspunse:

„Ambele trebuie să se ajute reciproc pentru că principiile necesită un mediu. "Dar Fiul spuse:

„Dar nu ai spus că înțeleptul conduce lumea? "

„însă oamenii obişnuiți, răspunse Hermes, le sunt de mai mare ajutor, deoarece fiecare natură încântă în mediul ei propriu şi aşa se întâmplă şi cu înțelepciunea unde egalii se unesc. "

„Dar care este media dintre ei? ", întrebă Fiul.

Iar Hermes îi răspunse:

„În orice lucru din natură există trei din două; începutul, mijlocul şi sfârşitul. Întâi, apa folositoare, apoi tinctura de ulei şi, în cele din urmă, sedimentele, sau pământul care rămâne dedesubt.

Dar Dragonul există în toate acestea, iar sălaşurile lui sunt întunericul şi negreala din ele, şi prin ele se ridică în aer, şi

înălțarea lui este cerul lor. Dar deşi aburul rămâne în ele, nu sunt nemuritoare. Aşadar, ia vaporul din apă, negreala din tinctura de ulei, şi moartea din resturi, iar prin dizolvare vei avea un rezultat triumfător.

Apoi află, Fiul meu, că unguentul cumpătat, care este focul, este mediul dintre sedimente şi apă şi este Perscrutinator-ul apei. Unguenții se numesc sulfuri pentru că între foc, ulei şi acest sulf există o asemănare atât de strânsă, încât aşa cum arde focul, aşa arde şi sulful.

Toate ştiințele din lume, Fiul meu, sunt înțelese prin înțelepciunea ascunsă, iar aceasta şi învățarea Artei constau în aceste minunate elemente ascunse, pe care le descoperă şi le completează. Se cuvine, aşadar, că cel ce va fi introdus în această înțelepciune ascunsă, să se smulgă din ițele ascunse ale viciului, să fie drept, bun, cu o judecată sănătoasă, gata să ajute omenirea, având o înfățişare demnă, străduindu-se să salveze şi să fie un păzitor răbdător al secretelor misterioase ale filosofiei.

Şi să mai ştii că dacă nu înveți cum să înăbuşi şi să induci generarea, cum să aduci la viața Spiritul şi să introduci Lumină, dacă nu vezi cum se luptă între ele, cum se albesc şi se eliberează de impuritățile lor, ieşind din negura şi întunecime, nu vei şti nimic şi nici Au *vei putea face nimic. Dar dacă ştii toate acestea, te vei bucura de o demnitate atât de mare, că până şi regii se vor înclina înaintea ta. Aceste secrete, Fiule, te păzesc de lumea profana şi vulgară.*

Înțelege, de asemenea, ca Piatra noastră este formată din multe lucruri şi culori variate, fiind compusă din patru elemente, pe care trebuie să le împărțim şi separăm în bucăți, să le despărțim în vene, şi să le mortificăm parțial prin propria lor natură, care este, de asemenea, cuprinsă în ele, să păstrăm apă şi focul dinlăuntrul lor, care este din cele patru elemente şi din apele lor, care conțin această apă; dar aceasta nu este apă în formă ei adevărată, ci foc, conținând într-un vas pur apele crescătoare, astfel încât spiritul să nu se evapore din corpuri; aceasta înseamnă că ele sunt colorate şi fixe. "

„O, apa binecuvântată care dizolvi elementele! Acum se cuvine ca, împreună cu acest suflet de apă. Să avem o formă sulfuroasa şi să ne unim cu Acetum-ul (Oțet) nostru. După ce compoziția s-a dizolvat, prin puterea apei, avem cheia restaurării; atunci întunericul şi moartea vor fi dispărut din ele, iar înțelepciunea va

ieşi la iveală pentru a-şi împlini Legea. “

„Să ştii, Fiul meu, că filosofii îşi leagă materia lor cu un lanț puternic, care se poate lupta cu focul, deoarece spiritele din corpurile spălate doresc să rămână înăuntru şi să se bucure. În aceste lăcaşuri ele prind viață şi locuiesc acolo, iar corpurile le păstrează, astfel că nu mai pot fi separate de ele.

Elementele moarte sunt reînsuflețite, corpurile compuse se colorează şi se modifică, iar printr-un uluitor proces, ele devin eterne, întocmai cum a spus filosoful.

O, Forma eternă a apei, creație a elementelor regeşti! Care, prin suflarea şi guvernarea dreaptă a obținut tinctura, găsind astfel liniştea. Prețioasa noastră piatră este aruncată peste grămadă de gunoi, şi astfel ceea ce este mai valoros se transformă în ceea ce este mai josnic. De aceea, trebuie să mortificăm doi Arginți, care trăiesc împreună, ambii pentru a venera şi a fi venerați, Argintul viu al Auripigmentului şi Argintul oriental viu a Magneziei.

O, Natură, tu cea mai puternică creație a Naturii, care conține şi separă naturile într-un principiu de mijloc. Piatra provine din lumină şi este generată de lumină, iar apoi generează şi aduce norii negrii ai întunericului, care e mama tuturor lucrurilor.

Dar când prin căsătorie unim Regele încoronat cu fiica noastră roşie, printr-un foc blând, ea Concepe fără durere un fiu minunat şi supranatural, a cărui viață eternă o hrăneşte cu o căldură subtilă, astfel încât el trăieşte în întregime în focul nostru.

Dar când vei trimite focul tău peste sulful acoperit, legătura inimilor se desface, se spală în acelaşi fel, iar din el se extrage materia purificată.

Apoi, el este transformat, iar tinctura lui, ajutată de foc, rămâne roşie, ca şi cum ar fi carne. Dar Fiul nostru, Regele zămislit, îşi ia tinctura din foc, chiar din moarte, iar întunericul şi apele dispar.

Dragonul se fereşte de razele soarelui ce răzbat printre crăpături, iar fiul nostru mort revine la viață; regele iese din foc şi se uneşte din nou cu soția lui, comorile oculte sunt deschise şi laptele virgin devine alb. Fiul, readus deja la viață, devine un războinic al focului, iar tinctura este extraordinară. Acest Fiu, este el însuşi comoara, chiar el purtând Esența Filosofală.

Apropiați-vă, Fii ai înțelepciunii, şi bucurați-vă; să ne bucurăm împreună, deoarece domnia morții s-a sfârşit şi Fiul domneşte acum. Şi el este înveşmântat cu straie roşii, iar roşul aprins este culoarea lui.

SECȚIUNEA IV

„înțelege atunci, Fiu al înțelepciunii, ce spune Piatra: «Apără-mă şi te voi apăra; întăreşte-mi putere?» şi te voi ajuta Soarele meu şi razele mele sunt cel mai adânc şi tainic păstrate în mine, propria-mi Luna este lumina mea, depăşind orice altă lumină, iar lucrurile mele bune sunt mai bune decât orice alte lucruri bune; îl răsplătesc pe cel inteligent cu bucurie şi fericire/glorie, bogăție şi plăceri, iar pe cei care mă caută îi răsplătesc cu înțelegere, cunoaştere, precum şi cu darul celor divine».

Iată, ceea ce au ascuns filosofii este scris din şapte litere; aşa cum Alfa şi Yda urmează (numărul) doi, în acelaşi fel, Soarele urmează cartea. Totuşi, dacă tu crezi că el trebuie să aibă Domnia, observă Artă şi uneşte-l pe fiu cu fiica apei, care e Jupiter, împreună cu un secret tainic.

Ascultătorule, înțelege. Să folosim rațiunea. Cântăreşte totul cu cea mai mare precizie, ceea ce ți-am demonstrat în partea contemplativă; eu ştiu că toată materia este un singur lucru. Dar cine este cel care înțelege adevărata investigare şi care se întreabă rațional despre această materie? Nu este omul şi nici ceva asemănător lui; nu este nici boul; şi chiar dacă o creatură s-ar uni cu una dintr-o altă specie, ceea ce ar rezulta, ar fi tot neutru.

Astfel a grăit Venus: 'Lumina este natura mea, şi nu întunericul, iar dacă metalul meu nu ar fi uscat toate corpurile m-ar dori, deoarece eu le transform în lichid, le îndepărtez rugină şi le extrag chiar esența. Aşadar, nimic nu este mai bun sau mai demn de; venerat decât mine, fratele meu fiind, de asemenea, unit.

Dar Regele, Stăpânitorul, le spuse celor ce-l încercau astfel: 'Sunt încoronat şi împodobit cu o diademă regală. Sunt îmbrăcat în straie regeşti şi aduc bucurie şi fericire inimii, căci fiind legat, îmi cauzez substanță şi o las să se odihnească în brațele şi la pieptul mamei mele, şi apucând substanța ei, fac ceea ce este invizibil să devină vizibil, iar substanța ascunsă să iasă la iveală. Tot ce au ascuns filosofii este generat de noi. Ascultați, atunci, aceste cuvinte şi înțelegeți-le. Păstrați-le, meditați asupra lor şi nu căutați altceva. La început, omul este creat de natură, iar substanța lui internă este carnea şi nu altceva. Reflectați asupra acestor lucruri simple şi respingeți ceea ce e de prisos. '

Astfel a rostit filosoful: 'Botri (Ciorchinele) este făcut din citrin (cuartul galben), care este extras din Rădăcină Roşie, iar nu din altceva; iar dacă este citrin şi nimic altceva, înțelepciunea este în el. Nu a fost obținut prin grija ta, nici chiar dacă, prin studiul tău, ar fi fost eliberat de roşeață. Iată, nu am mărginit nimic, iar dacă ai înțelegere, puține lucruri ți-ar rămâne nedesluşite.

Voi, Fii ai înțelepciunii! Transformați apoi Corpul lui Breym cu ajutorul unui foc mare, iar el vă va spune bucuros ce doriți. Dar fiți cu băgare de seamă să prefaceți ce este volatil în ceva solid, că nu cumva să-şi ia zborul. Iar ceea ce a rămas de la foc, ca şi cum ar fi fost însăşi flacăra arzătoare, şi ceea ce a rămas impur din căldura focului fierbând, este cambar.

Şi să ştiți că Arta acestei Ape eterne este alama noastră, iar culoarea tincturii ei şi negreala, se preschimbă apoi în roşu veritabil.

Mărturisesc că eu, cu ajutorul lui Dumnezeu, nu am rostit decât adevărul. Ceea ce s-a distrus este refăcut şi astfel impuritatea se manifestă în materia ce urmează a fi reînnoită, astfel că ameliorarea nu va întârzia să apară, iar în ambele părți se afla semnalul Artei.

Fiul meu, ceea ce se naşte din Corb este începutul acestei Arte. Am ascuns, iată, materia, tratând-o prin vorbe ocolite, şi lipsindu-te de Lumină. Şi totuşi, aceasta dizolvare şi unire, această apropiere şi depărtare, le-am numit pentru tine. Aşadar, arde acele lucruri şi fierbe-le în ceea ce provine din pântecul calului, timp de şapte, paisprezece sau douăzeci şi una de zile. Apoi, Dragonul îşi va mânca aripile şi se va distruge. Lucrul acesta fiind împlinit, pune-l într-un cuptor fierbinte care se astupa perfect, astfel încât nimic din spirit să nu se poată scurge sau ieşi.

Află că ciclurile pământului sunt în apă şi aşa până când o acoperi cu acelaşi lucru. Această materie, fiind topită şi arsă, ia creierul de acolo şi pulverizează-l în oțetul cel mai tare, până când devine ascuns. Aceasta fiind făcută, el trăieşte în putrefacție, iar norii negrii care erau în el, înainte de a fi ucis, se transformă în propriul lui corp. Repetă acest proces, aşa cum am spus, lasă-l să moară din nou, aşa cum ți-am spus mai devreme, şi apoi să trăiască.

În viață şi în moarte noi lucrăm cu spiritele, căci aşa cum trupul moare atunci când îi luăm spiritul, tot aşa revine la viață, când i-l dăm înapoi. Având, atunci, această cunoaştere, cea pe care ai

căutat-o este făcută vizibilă în Afirmație. Ți-am descris chiar şi semnele plăcerii, chiar şi pe cele care fixează corpul. Iar aceste lucruri şi posibilitatea cunoaşterii acestui secret sunt exprimate de strămoşii noştri în diferite figuri şi categorii. Însă acum ei sunt morți. Am dezlegat enigma şi cartea cunoaşterii mi s-a revelat. Am descoperit lucrurile ascunse, am adus laolaltă adevărurile împrăştiate în diferite margini, şi am unit multe forme variate; la acestea am asociat şi spiritul. Ia-l ca pe un dar de la Dumnezeu".

SECȚIUNEA VI

„Se cuvine să-i mulțumeşti lui Dumnezeu, Care şi-a deschis larg porțile pentru cei înțelepți, Care ne fereşte de nenorociri şi sărăcie. Sunt ispitit şi am dovada substanței Lui şi a Minunilor Lui probabile şi, smerit, mă rog lui Dumnezeu că atât cât trăim să putem veni la el.

Aşadar, eliminați, Fii ai Ştiinței, unguenții pe care îi extragem din grăsimi, păr, clei şi oase, care sunt scrise în cărțile părinților noştri. Dar în ce priveşte alifia care conține tinctura, care coagulează ce este efemer şi împodobesc sulful, se cuvine să explicăm natura lor mai în amănunt, şi să dezvelim Formă, care este îngropată şi ascunsă de alți unguenți, care au o natură vizibilă, dar care sălăşluiesc în propriul corp, aşa cum este focul în copaci şi pietre, şi pe care, prin ingeniozitate şi prin cea mai subtilă artă, se cuvine să le extragem fără ardere.

Şi să ştiți că cerul va trebui unit cu pământul printr-un mijlocitor, iar Forma este natura de mijloc dintre cer şi pământ, care este apa noastră. Dar apa deține totul de la început şi se iveşte din această piatră. Al doilea este aurul, iar al treilea este tot aurul, numai că e mult mai nobil decât apă şi sedimentele.

Dar în acestea simt fumul, negreala şi moartea. Se cuvine astfel, să uscăm vaporii din apă, să înlăturăm negreala din unguent, moartea din sedimente, iar toate acestea prin disoluție. Prin această metodă vom atinge cea mai înaltă filosofie şi secretul tuturor lucrurilor ascunse. "

SECȚIUNEA VII

„Aflați, Fii ai Ştiinței, că există şapte corpuri, dintre care aurul este primul, cel mai perfect, regele tuturor, şi capul lor, pe care nici pământul nu-l poate corupe, nici focul nimici, şi nici apă nu-l poate schimba, deoarece complexitatea lui este egalizata, iar natura-i reglată în ceea ce priveşte caldul, recele şi umedul; în el nu există nimic care să fie de prisos, de aceea filosofii se bazează pe el, şi se preamăresc în el, spunând că acest aur, în relație cu alte corpuri, este precum soarele printre stele, având Lumina cea mai minunată; şi astfel, cum prin puterea lui Dumnezeu fiecare legumă şi toate fructele pământului sunt perfecte, tot astfel aurul, prin aceeaşi putere, susțin tot.

Aşa cum coca nu poate fermenta fără un ferment, tot astfel, când sublimezi corpul şi îl purifici, separând impuritățile din el, tu le uneşti, le amesteci şi pui apoi fermentul făcut din apă şi pământ. Apoi fermentul Ixir va fermenta precum coca. Vezi apoi cum fermentul, în acest caz, schimba prima natură în altceva. Observă apoi, că nu există alt ferment decât coca msaşi.

Mai mult, observă că fermentul albeşte compoziția, o împiedica să se întoarcă, şi păstrează tinctura, astfel încât nimic să nu se evapore şi bucurând corpurile, le face să se unească intim şi să între unul în altul, aceasta fiind cheia filosofilor şi încheierea muncii lor, iar prin această ştiință, corpurile sunt ameliorate iar lucrarea lor, cu ajutorul lui Dumnezeu, ajunge să fie desăvârşită.

Dar, prin neglijența sau printr-o concepție falsă despre materie, operația poate fi pervertită, precum masa de aluat care nu creşte bine, precum laptele transformat în cheag pentru brânză ori precum moscul printre cele aromate.

Culoarea adevărată a materiilor aurii este roşul, însă natura lor nu este dulce; de aceea facem din ele ser - de exemplu Ixir; şi din ele am făcut şi smaltul, despre care am scris deja, iar cu sigiliul regelui am colorat cleiul şi în el am pus culoarea cerului care sporeşte privirea celor ce îl văd.

Prin urmare, Piatră este aurul cel mai prețios, fiind fără pete, este temperat şi nu poate fi corupt nici de foc, nici de aer, nici de apă şi nici de pământ; este Fermentul Universal care reface toate lucrurile într-o compoziție medie, a cărui înfățişare e galbenă, de culoarea citrinului (cuarț) veritabil.

Aurul înțeleptului, fiert şi bine mistuit în apă fierbinte, formează Ixirul, aurul înțeleptului fiind mult mai greu decât plumbul, care într-o compoziție temperată este un ferment de Ixir, iar în compoziția

noastră netemperata reprezentând dezordinea întregului.

Căci munca începe de la vegetale, apoi de la animale (cum este de pildă oul găinii, în care avem cel mai mare ajutor), iar pământul nostru este aurul, din care facem serul, care este fermentul de Ixir. "

Cartea Revelației lui

Hermes

INTERPRETATĂ DE THEOPHRASTUS PARACELSUS CU REFERIRE LA SECRETUL SUPREM AL LUMII

Hermes, Platon, Aristotel şi alți filosofi, care au devenit faimoşi în diferite veacuri, care au introdus Artele şi au cercetat îndeosebi tainele creației inferioare, toți aceştia au căutat neostenit un mijloc prin care corpul omenesc să poată evita decăderea (bătrâneții) şi să devină nemuritor. Lor li s-a răspuns că nu există nimic care să izbăvească trupul de moarte; dar că există un Unic Lucru care poate amâna decăderea trupului, care poate să-i redea tinerețea şi să prelungească scurtă viață omenească (ca în cazul Patriarhilor). Căci moartea a fost lăsată că pedeapsa din vremea primilor noştri părinți, Adam şi Eva, şi niciodată moartea nu se va îndepărta de urmaşii lor.

Aşadar filosofii de mai sus, şi mulți alții, au căutat neostenit acest Unic Lucru, şi au descoperit că acel „ceva" care apără trupul omenesc de distrugere şi prelungeşte viața, se poartă față de celelalte elemente asemeni Cerului; de aici (filosofii) au înțeles că Cerul (Eterul) este o substanță mai presus de cele Patru Elemente. Şi aşa cum Cerul, în raport cu celelalte elemente, este socotit a fi cea de-a cincea substanță (fiindcă ele sunt indestructibile, stabile, şi nu suporta niciun amestec străin), tot astfel, acest Unic Lucru (comparat cu forțele corpului nostru) este o esență indestructibilă, care curăță tot ce este nefolositor în trupurile noastre, şi de aceea i s-a dat (din punct de vedere) filosofic numele arătat mai sus (adică, Cer).

(Acest Unic Lucru nu este nici uscat şi fierbinte ca focul, nici rece şi umed că apa, nici cald şi umed că aerul, nici uscat şi rece ca pământul. Ci este o alcătuire iscusită şi desăvârşită a tuturor Elementelor, o combinație perfectă a forțelor naturale, o comuniune deosebită a virtuților spirituale, o unire indisolubilă a trupului cu sufletul. Este cea mai pură şi mai nobilă substanța a unui corp indestructibil, care nu poate fi distrusă, nici nu i se poate face vreun rău de către Elemente, şi este creată de Artă. Cu (această

substanță) Aristotel a preparat un măr (care avea însuşirea) să prelungească viața prin mirosul lui, (şi de care s-a folosit şi el) căci cu cincisprezece zile înaintea morții sale, nu mai putea nici să mănânce nici să bea din cauza vârstei lui înaintate.

Aceasta Esență Spirituală, său Unic Lucru, a fost dezvăluită lui Adam din înalt, şi după ea au jinduit Sfinții Părinți; Hermes şi Aristotel au numit-o Adevărul fără Minciună, cel mai sigur dintre toate lucrurile, Secretul tuturor Secretelor. (Această substanță) este Ultimul şi cel mai înalt Lucru care trebuie căutat sub Ceruri, o minunată încheiere a unei lucrări filosofice prin care sunt descoperite roua Cerului şi trăinicia Pământului. Ceea ce gura omului nu poate exprima se afla pe de-a-ntregul în acest spirit.

După cum spune Morienus:

„Cel care posedă lucrul acesta, are toate lucrurile şi nu mai are nevoie de ajutor, căci în el se afla toată fericirea (lumească) trecătoare, sănătatea trupului şi bogăția pământească. Este spiritul celei de-a cincea substanțe, o Sursă a tuturor Bucuriilor (din sfera aflată sub razele lunii), reazemul Cerului şi al Pământului,

Cel care agita Marea şi stârneşte Vântul, Cel care aduce Ploaia, care întăreşte toate lucrurile, excelentul spirit de deasupra altor spirite Divine, cel care ne dă sănătate, bucurie, pace, iubire, care îndepărtează ură şi supărarea, care aduce bucuria şi alungă tot Răul, care vindeca pe dată toate bolile, care distruge sărăcia şi suferința, care ne călăuzeşte spre toate lucrurile bune, care curma toate vorbele şi gândurile rele (ale omului), împlinind dorința inimii sale, aducându-i smerită glorie pământească şi viața lungă - însă, celor netrebnici, care se folosesc de acest lucru în scopuri rele, le aduce pedeapsa veşnică. “

Acesta este Spiritul Adevărului, pe care lumea nu-l poate înțelege fără ajutorul Duhului Sfânt, sau fără sfaturile celor care îl cunosc. În plus, natura lui este misterioasă, tăria lui nu are asemănare, iar puterea lui e fără margini. Sfinții, încă de la începutul lumii, au dorit să vadă cum arată la înfățişare. Acest Spirit este numit Sufletul Lumii de către Avicenna, căci aşa cum Sufletul mişca toate mădularele corpului, tot astfel Spiritul acesta pune în mişcare toate corpurile. Şi după cum Sufletul se afla în toate mădularele corpului, tot aşa Spiritul acesta se afla în toate lucrurile elementare create. El este căutat de mulți, dar e descoperit numai de câțiva. Este zărit de departe şi găsit în apropiere, fiindcă el există în orice lucru, în orice loc şi în orice timp. El posedă puterile

tuturor lucrurilor create, lucrarea lui o putem vedea în toate elementele, iar calitățile tuturor lucrurilor le găsim în el, ajunse la cel mai înalt grad de perfecțiune.

Datorită însuşirilor acestei esențe, Adam şi Patriarhii şi-au păstrat sănătatea şi s-au bucurat de o viață îndelungată şi îmbelşugată. Când aceasta esență a fost descoperită de către filosofi, în urma unei munci ostenitoare, ei au păstrat această descoperire în cel mai straşnic secret, folosindu-se în acest scop de un limbaj ciudat şi vorbind în parabole, pentru că el să nu ajungă la îndemâna celor ce nu erau vrednici să-l cunoască, sau altfel spus, să nu se arunce mărgăritarele la porci. Dacă oricine ar cunoaşte acest secret, munca ar înceta, oamenii nu ar mai dori decât un singur lucru - să ducă o viață păcătoasă; întreaga omenire ar ajunge la decădere şi ruină, fiindcă s-a împotrivit lui Dumnezeu prin zgârcenie şi lăcomie nemăsurate. Căci ochiul nu a văzut, nici urechea n-a auzit, şi nici inima omului n-a înțeles cu ce fel de însuşiri a înzestrat Cerul, în chip firesc, acest Spirit.

Aşadar, am înfățişat pe scurt câteva din calitățile acestui Spirit, spre Slava lui Dumnezeu, pentru care oamenii cucernici ar trebui să-l preamărească smeriți pentru darurile Sale (daruri ale lui Dumnezeu, care mai apoi le vor fi date). În felul acesta doresc să vă arăt care sunt puterile şi virtuțile pe care (Spiritul) le poseda în fiecare lucru, şi de asemenea, înfățişarea lui exterioară, pentru că astfel să fie mai uşor de recunoscut:

În prima lui stare, (Unicul Lucru) apare ca lin corp de pământ impur, cu tot felul de imperfecțiuni. El are (în această stare) o natură pământească, vindecând toate bolile şi rănile din măruntaiele omului, dând o stare de bine şi curățând materia puroioasă, eliminând toate mirosurile grele şi, în general, vindecând atât pe dinăuntru cât şi pe dinafară.

În cea de-a doua lui natură, el apare ca un corp de apă oarecum mai frumos decât înainte, căci (deşi păstrează unele imperfecțiuni) Virtutea lui este superioară acum. El este mult mai aproape de adevăr şi mai spornic în lucrări. În această formă, el vindeca atât frigurile reci cât şi pe cele fierbinți, şi este un remediu împotriva otrăvurilor, pe care le elimina din inimă şi plămâni, vindecând rănile, purificând sângele, şi dacă este luat de trei ori pe zi, aduce o mare uşurare pentru toate bolile.

În cea de a treia să natură, el ni se înfățişează ca un corp de aer, de natură uleioasă, eliberat de aproape toate impuritățile. În

această formă el acționează minunat dând frumusețe şi tărie corpului, şi (dacă în mâncare se pune o cantitate mică din el) previne stările melancolice şi inflamarea bilei, crescând cantitatea de sânge şi spermă, ceea ce face ca să fie necesară luarea de sânge în mod regulat. El stimulează dezvoltarea vaselor de sânge, vindeca membrele slăbite, reda puterea vederii, iar în procesul de creştere elimina tot ce este de prisos, şi face bine afecțiunilor din mădulare.

În cea de a patra natură, el ne apare sub o înfățişare de foc, învăpăiata (nu eliberat chiar de toate imperfecțiunile - este oarecum lichid şi nu îndeajuns de uscat), înzestrat cu multe virtuți, făcându-l pe cel bătrân din nou tânăr şi reînsuflețindu-l pe cel aflat în pagul morții, căci dacă unui asemenea bolnav i se va da, în vin, o cantitate din acest foc cam cât greutatea unui bob de orez, focul acesta ajunge la stomac, se duce la inima înnoind-o imediat, îndepărtând toată umezeala dinainte şi otrăvurile, şi redând ficatului căldura naturală. Administrat în doze mici celor în vârstă, el elimina bolile caracteristice bătrâneții, dându-le oamenilor o inimă şi un corp tânăr. De aici şi denumirea de Elixir al vieții.

În cea de-a cincea şi ultima natură, el ni se înfățişează într-o formă luminoasă şi strălucitoare, fără imperfecțiuni, strălucind ca aurul şi argintul, forma în care el dispune de toate puterile şi virtuțile de mai înainte, dar într-o mai mare măsură. (în acest stadiu) toată lucrarea lui naturală este "socotită drept o adevărată minune. Când este aplicat rădăcinilor unui copac uscat, acesta reînvie, căpătând frunze şi făcând iarăşi fructe. O lampă al cărei ulei este amestecat cu acest spirit continua să ardă veşnic, fără ca uleiul să se termine vreodată. El preschimbă cristalele în cele mai prețioase pietre de toate culorile, aidoma celor ce sunt scoase din adâncul pământului; de asemenea, el poate face minuni de nedescris, care nu pot fi dezvăluite celor care nu merită acest lucru. El vindeca corpurile vii sau moarte fără a mai fi nevoie să se folosească leacuri. Îl iau drept martor pe Christos că spun adevărul, căci în el se unesc şi se împreună toate influențele cereşti.

Aceasta esență descoperă, de asemenea, locurile unde se găsesc comorile îngropate în pământ şi în mare, şi transformă toate metalele în aur - sub Cer nu există nimic asemenea ei.

Acest spirit este secretul bine tăinuit de la începuturi, deşi a fost dăruit de Dumnezeu câtorva sfinți pentru dezvăluirea acestor comori spre Slava Sa -(acest Spirit) sălăşluieşte în aer, într-o formă

glorioasă, luând cu sine pământul în cer, în timp ce din corpul său izvorăsc toate râurile cu apă vie. Acest spirit zboară la sânul cerului că, roua dimineții, duce focul aprins în apă, şi îşi are locul strălucitor în cer.

Şi deşi toate cele scrise (de mine) pot fi socotite minciuni, totuşi pentru cei inițiați vorbele mele sunt pline de adevăr... şi devin posibile atunci când sensul lor tainic este înțeles aşa cum se cuvine, căci Dumnezeu este minunat în lucrările Sale, iar înțelepciunea Lui este nemărginită.

Acest spirit, sub înfățişarea sa de foc, este numit Sandaraca; sub forma sa de aer este numit Kybrick; în cea de apă este numit Azoth; sub formă de pământ este numit Alcosoph şi Aliocosoph. Întrucât (oamenii) sunt înşelați de aceste nume, fiind lipsiți de instrucția necesară, ei caută acest Spirit al Vieții socotind că-l pot afla în lucruri străine de Arta noastră. Dar cu toate că spiritul acesta, pe care noi îl căutam pentru calitățile lui, este cunoscut sub toate aceste nume, totuşi el nu se afla în aceste corpuri şi nici nu poate fi în ele..

Un spirit purificat nu poate apărea decât într-un corp corespunzător naturii lui. Şi orice nume i s-ar atribui, n-ar trebui să ne închipuim că ar exista mai multe feluri de spirite, căci, orice s-ar spune, există doar un singur fel de spirit care lucrează peste tot şi în toate lucrurile. Acesta este spirtul, care, atunci când se înaltă, iluminează Cerul, când apune, capătă puritatea Pământului, iar când pluteşte îmbrățişează Apele. Spiritul acesta se numeşte Rafael, îngerul lui Dumnezeu cel mai subtil şi mai pur, căruia toți ceilalți îl dau ascultare că unui Rege al lor. Această substanță spirituală nu este nici cerească, nici diavolească, ci un corp puternic, pur şi diafan, (un corp) aflat între ce este cel mai jos şi ce este cel mai sus, lipsit de rațiune, dar spornic în lucrări; este corpul cel mai ales şi mai frumos dintre toate celelalte lucruri cereşti.

Această lucrare a lui Dumnezeu - mult prea profundă pentru a fi înțeleasă - este cel mai mare şi bine păstrat secret al Naturii, este secretul suprem. Este Spiritul lui Dumnezeu, care la începuturi umplea pământul şi plutea pe deasupra apelor, pe care lumea nu-l putea cuprinde fără mijlocirea binevoitoare a Duhului Sfânt şi a sfaturilor celor care cunoşteau aceste lucruri, şi pe care întreaga lume îl doreşte pentru înaltele sale calități. Spiritul acesta nu poate fi prețuit îndeajuns, căci el ajunge la planete, înalta norii, îndepărtează negura, dă lumină tuturor lucrurilor, transforma orice

lucru în Soare şi Luna, dăruieşte tuturor sănătate şi bogăție, îi curată pe leproşi, dă lumină ochilor, alunga suferința, vindeca bolile, descoperă locul unde sunt ascunse comorile şi, în general, vindeca toate bolile.

Datorită acestui spirit, filosofii au inventat cele Şapte Arte Liberale şi astfel au dobândit avuții. Printre aceştia, Moise a făurit vasele de aur din Arcă, şi regele Solomon a făcut multe lucruri minunate în cinstea lui Dumnezeu. Totodată, Moise a construit tabernacolul, Noe (a construit) Arcă, şi Solomon (a ridicat) Templul. Astfel Ezdra a restabilit legea şi Miriam, sora lui Moise, a ajuns să cinstească ospeția; Avraam, Isaac şi Iacob, precum şi alți oameni drepți, au fost dăruiți cu viață lungă şi bogății - şi toți sfinții care au fost călăuziți (de spiritul acesta) l-au preamărit pe Dumnezeu.

Totuşi a dobândi spiritul acesta e lucru anevoios, cu mult mai ostenitor decât dobândirea aurului şi argintului, căci el este cel mai bun lucru din câte există. Dintre toate lucrurile pieritoare pe care omul şi le poate dori în lume niciunul nu poate fi comparat cu acesta, şi numai în el singur se afla adevărul. De aceea el este numit Piatră şi Duhul Adevărului; în tot ce împlineşte el nu se află niciun fel de trufie, şi totuşi nicicând nu-l vom preamări îndeajuns. Eu nu sunt în stare să vorbesc pe cât s-ar cuveni despre virtuțile lui, deoarece înaltele lui însuşiri şi puteri depăşesc putința noastră de înțelegere, iar limba oamenilor nu le poate arăta. Mai mult chiar, în tot cuprinsul Naturii nu există nimic mai profund (decât el).

O, abis de nepătruns al înțelepciunii lui Dumnezeu, care ai unit şi cuprins în virtutea şi puterea acestui Spirit Unic; calitățile corpurilor existente! O cinste de negrăit şi bucurie fără de margini dăruite omului muritor! Căci lucrurile pieritoare ale Naturii sunt restaurate grație harului acestui Spirit. O, taină a tainelor, cel mai secret dintre toate lucrurile secrete, (deopotrivă) lecuitor şi leac al tuturor lucrurilor! Tu, descoperire ultimă în naturile pământeşti, darul ultim şi neprețuit oferit Patriarhilor şi înțelepților, dorit atât de mult de lumea întreagă! O ce spirit minunat şi vrednic de laudă este puritatea în care stau laolaltă bucuria, bogăția, împlinirea vieții şi arta tuturor artelor, puterea care oferă inițiaților ei toate bucuriile materiale!

O, cunoaştere atât de dorită, neprețuită, mai presus de orice lucru aflat sub cerul Lunii, prin care Natura este întărită, iar inima şi mădularele se reînnoiesc, tinerețea înfloritoare rămâne

neschimbată, bătrânețea este alungată, slăbiciunea dispare, frumusețea este păstrată la starea ei desăvârşită, şi belşugul cuprinde toate lucrurile plăcute oamenilor. O, tu substanța spirituală, fermecătoare, mai presus de orice lucru! O, tu putere minunată care învigorezi lumea întreagă! O, tu virtute de nebiruit, mai presus de tot ce există, deşi (eşti) disprețuita de către ignoranți, (eşti) ținută la mare preț, cinste şi slava de către înțelepți; lucrând prin umorile (din trup), tu trezeşti morții, alungi bolile şi redai glasul celor muribunzi!

O, tu comoară a comorilor, mister al misterelor, numit de Avicenna „substanța negrăită"; (tu eşti) cel mai pur şi mai perfect suflet al lumii, (ca tine) nu există nimic mai de preț sub cer, nimic mai nepătruns că fire şi putere, minunat în virtute şi lucrare; tu nu ai egal printre creaturi şi posezi virtuțile tuturor lucrurilor de sub Cer! Din tine curge apa vieții, uleiul şi mierea tămăduirii veşnice, tu i-ai hrănit (pe cei aflați în neputință) cu miere şi apa din stâncă.

De aceea, spune Morienus: „Cel care are (acest Spirit, acest Unic Lucru), poseda de asemenea toate lucrurile. "

Binecuvântat eşti tu, Domnul Dumnezeul părinților noştri, căci tu le-ai dat profeților această cunoaştere şi înțelegere pe care ei le-au ascuns (că nu cumva să fie descoperite de cei orbi şi de cei cufundați în necredința lumii) şi prin care înțelepții şi cucernicii Te-au slăvit!

Cei care dezvăluie misterul unei asemenea învățături

Unor oameni care nu merită să afle aceste lucruri, sunt cei care rup sigiliul Revelației Cereşti, jignind prin aceasta Măreția lui Dumnezeu şi atrăgând asupra lor multe nenorociri şi pedepse ale lui Dumnezeu. De aceea, îi rog pe toți creştinii care posedă asemenea cunoştințe să nu le împărtăşească nimănui, în afară de cei care trăiesc ascultând de poruncile Domnului şi în virtute, şi care îl preamăresc pe Dumnezeu, Cel ce a dat omului o asemenea comoară. Mulți o caută, dar puțini o găsesc. De aceea oamenii impuri şi cei care duc o viață păcătoasă nu sunt vrednici de ea.

Aşadar, această Artă este hărăzită a fi arătată doar celor care se tem de Dumnezeu, întrucât ea nu poate fi cumpărată cu bani. Mărturisesc înaintea lui Dumnezeu că vorbele mele sunt adevărate, deşi acest lucru pare cu neputință neghiobilor, căci nimeni până acum nu a cercetat Natură atât de adânc. Atotputernicul fie lăudat pentru că a creat această Artă şi a dezvăluit-o oamenilor cu frică de

Dumnezeu. Amin.

Şi astfel s-a împlinit aceasta neprețuită şi minunată lucrare, menită să dezvăluie spiritul ocult, în care sunt tăinuite secretele şi misterele lumii. Spiritul acesta este o putere minunată, maiestuoasă şi divină, întrucât cuprinde la sânul său lumea întreagă şi este mai presus de (cele patru) Elemente şi de a cincea Substanță.

Lui Trismegistus Spagyrus, al nostru.

Isus Christos Nemuritorul fie mărit şi glorificat.

Arborele Alchimic

Din cartea lui Manly Hali, Doctrinele secrete, *redam alăturat un extras din Capitolul referitor la alchimie:*

„Atunci înțeleptul a spus: «Lăsați deoparte inelele şi podoabele voastre, scoateți-vă încălțările, şi urmați-mă». Şi Alexandru (Macedon) făcu întocmai. Şi alegând trei dintre Prinți, iar pe ceilalți lăsându-i în aşteptarea sa, îl urmă pe înțelept până ce ajunseră la Arborii Soarelui şi ai Lunii. Alexandru văzu atunci că Arborele Soarelui are frunzele din aur roşu, iar Arborele Lunii are frunzele din argint, amândoi fiind minunați.

Apoi, la îndemnul înțeleptului, Alexandru întrebă Arborii dacă se va putea întoarce triumfător în Macedonia, la care Arborii i-au răspuns că aceasta nu e cu putință, dar că el va mai trăi încă im an şi opt luni, după care va muri datorită unei cupe otrăvite. Întrebându-i cine anume i-ar putea da otrava, el nu a primit niciun răspuns, dar mai departe, Arborele Lunii i-a mai spus că Mama lui, după o moarte tragică şi ruşinoasă, va rămâne mult timp neîngropata, şi că fericirea le fusese rezervată surorilor lui. “

Se spune că aşa numiții arbori vorbitori, aveau încrustate table cu litere, prin care oracolele puteau fi invocate, astfel că la un moment dat cărțile scrise pe scoarța copacilor au fost numite „copaci vorbitori”. Dificultatea stabilirii originii alchimiei este datorată neştiinței noastre în privința dispariției continentului Atlantida. Se pare că Marele Arcanum a fost cel mai prețuit dintre secretele clericalismului ocult din Atlantida, iar atunci când pământul Atlantidei s-a scufundat, dispărând de pe hartă, hierofanții care deținеau misterul focului au adus formula în Egipt, unde a rămas timp de secole în posesia filosofilor şi a înțelepților. Treptat, acest secret a pătruns şi în Europa, unde se păstrează intact până în zilele noastre.

În lucrarea sa Cheia Alchimiei, *Samuel Norton împarte în paisprezece etape procesele şi operațiile prin care trec substanțele*

alchimice, din momentul în care sunt puse în eprubetă până ce acestea devin medicament pentru plante, minerale sau oameni. Când sunt luate împreună, aceste operații alcătuiesc aşa-zisul „Arbore hermetic":

Fiecare ramură simbolizează una din cele patrusprezece operații ale procesului alchimic:

1. *DIZOLVAREA - operația de trecere dintr-o stare solidă sau gazoasă într-o stare lichidă.*
2. *FILTRAREA - operația de separare tehnologică a unui lichid de particulele nedizolvate ce se găsesc în el.*
3. *EVAPORAREA - trecerea sau transformarea dintr-o stare solidă sau gazoasă într-o stare de vapori, cu ajutorul căldurii.*
4. *DISTILAREA - operația de separare a unui lichid volatil, *. Subtil, de părțile sale de substanță densă.*
5. *SEPARAREA - operația de descompunere a substanțelor în elementele lor componente.*
6. *RECTIFICAREA - operația de rafinare sau purificare a oricărei substanțe prin distilare repetată.*
7. *CALCINAREA - operația de transformare într-o pulbere sau cenuşă, prin acțiunea căldurii, şi prin care are loc eliminarea substanței volatile din materie.*
8. *MIXAREA - amestecarea diferitelor elemente într-o nouă compoziție.*
9. *PURIFICAREA (prin putrefacție) - dezintegrarea elementelor prin descompunere spontană; putrezire prin mijloace artificiale.*
10. *INHIBAREA - procesul de împiedicare sau de restrângere.*
11. *FERMENTAREA - operația de transformare a substanțelor organice într-o compoziție nouă, sub acțiunea unui ferment.*
12. *FIXAREA - procesul prin care o substanță îşi pierde starea de fluiditate, devenind o substanță solidă.*
13. *MULTIPLICAREA - operația de multiplicare sau de creştere numerică; starea de a fi multiplicat.*
14. *PROIECȚIA - procesul transmutării metalelor de bază în aur.*

Termeni şi simboluri alchimice

1. *Aer - Element alchimic, activ, masculin; îmbinare a calităților* cald *şi* umed, *alcătuind mediul exterior şi fiind totodată constituent al spiritelor; amestec* de aer *şi* foc, *prefigurând*

Spirituş Vitae sau Spirituş Universalis al alchimiştilor.

2. *Alambic - (arab. Al-anbiq, de la grec. Ambix = cupă, capitel de distilare) întregul aparat de distilat, format din* curcubita *(vasul cu*

substanțele de distilat), alambic *(capul, partea superioară) cu un „cioc" curbat care conducea vaporii la un* receptor *unde se condensau.*

3. *Alb - Culoarea-simbol a argintului, Lunei, a elementului* apă; *a doua fază a Operei, numită* albedo *(după faza* nigredo) */când conținutul din vas (conținutul oului filosofic) începe să se deschidă la culoare până ce devine de un alb strălucitor. Dacă nu se trece la ultima fază* (rubedo) */din conținutul albificat se prepară* elixirul alb *pentru transmutarea în argint.*

4. *Alcohol - Esență, chintesența, alcool.*

5. *Alkahest - Dizolvant universal. Mercurul comun, dizolvant al metalelor. Acid.*

6. *Apa - Element alchimic, pasiv, feminin; îmbinare a calităților* rece *şi* umed. *Origine a vieții. Opera alchimica reprezintă figurat unirea* apei ax focul *(unirea contrariilor). Simbol al ablutiilor purificatoare.*

7. *Arcana - Mister, taină a Naturii. Medicament sau partea activa din extrasele minerale, vegetale sau animale.*

8. *Arheus - Agent ignic misterios, care produce maturarea metalelor în sânul pământului, coacerea fructelor şi reglează procesele vitale din organismul animalelor.*

9. *Argint - Al doilea metal nobil, după aur, corespunzând*

Lunei. Materia în stadiul albedo. *Principiul pasiv, feminin, apos, rece. Culoarea albă.*

10. *Aripa - Volatilitatea unei substanțe. Principiu aerian. Sublimare. Tăierea aripilor simbolizează pierderea volatilității, fixarea substanței.*

11. *Aur - Cel mai nobil metal, inalterabil şi strălucitor, corespunzând Soarelui. Principiu activ, masculin, uscat şi cald. Culoarea galben auriu sau roşu. Simbol al cunoaşterii şi nemuririi. Perfecțiunea materială şi spirituală. Transmutarea în aur semnifica dobândirea cunoaşterii, a nemuririi.*

12. *Auripigment - Sulfura galbenă de arsen cu aspect sidefiu, lucios, auriu, bănuită de alchimişti că ar conține aur (arsenikon).*

13. *Azoth - (al-zauq = mercur) Mercurul filosofic, „mercurul nostru" înțeles mistic. Totul, alcătuit din început şi Sfârşit: A-prima literă din alfabetele latin, grec şi ebraic; Z, O, Th- ultimele litere.*

14. *Conjuncțio - Nunta chimică* (nuptiae chymicae) *celebrata de Rege şi Regina (Soare şi Luna, Roşu şi Alb, Sulf şi Mercur) simbolizând unirea principiilor Masculin şi Feminin, care în retorta*

alchimistului înseamnă aducerea în stadiul de simpatie sau afinitate a doua (sau mai multe) substanțe, refăcând unitatea şi plenitudinea începutului.

15. *Cer - Transcendenta, sacralitate, perfecțiune. Simbolic, este opus pământului. Alchimia orientală a făcut primele analogii între Cer (Macrocosmos) şi Om (Microcosmos).*

16. *Corb - Faza de* nigredo *(putrefacție sau descompunere).*

Tăierea corpului sau a capului corbului semnifica operațiuni de fierbere, digestie, îmbibare, caracteristice fazei negre.

17. *Creuzet - Vas ceramic rezistent la temperatură înaltă, folosit la topirea metalelor, având bază mai mică decât gura de forma circulară sau triunghiulară. În el se execută operația de proiecție alchimică.*

18. *Element - Constituentul „formal" primar, simplu, al corpurilor din natură. Alchimia tradițională, pe baza teoriilor antice, admitea patru elemente: foc, aer, apă, pământ, la care s-a adăugat ulterior al cincilea, eterul, de natură spirituală.*

19. *Elixir - Băutura vieții, panaceu, piatra filosofală sub forma solubilă. Aur potabil. Tinctura obținută din piatra filosofală, prin dizolvare, putând vindeca orice boală şi redând tinerețea.* Elixirul roşu *este pudră de proiecție (piatra filosofală) folosită ca „ferment".* Elixirul alb *este piatra la stadiul* albedo, *transmutând în argint şi stimulând creşterea mineralelor şi a vegetalelor.*

20. *Embrion (germene, sămânța) - Stadiul incipient (primar) al pietrei filosofale. Embrionul se găseşte în toate regnurile, inclusiv în cel mineral. Prin maturizarea lui (în mine sau în cuptorul alchimistului, aidoma copilului din pântecele mamei) devenea metal, operațiunea perfectă conducând la obținerea aurului (pietrei filosofale).*

21. *Esența - Extract, tinctura, calitate principală, partea cea mai evoluată a corpului. Se obținea, de regulă, prin distilare.*

22. *Fenix (Phoenix) - Pasărea mitica longevivă ce renaşte la 500*

De ani din propria-i cenuşă, simbol christic şi al pietrei filosofale. Opera în faza de rubedo. *Mercurul desăvârşit.*

23. *Foc - Element alchimic, activ, masculin, îmbinare a calităților* cald *şi* uscat. *Principiu al mişcării, energiei, căldurii şi vieții. Centru spiritual, arhetip al sufletului.*

24. *Galben - Culoarea simbolică a soarelui şi a aurului. Culoarea imperială, solară, a Credinței şi eternității. Faza* citrinas *(galbenă) a Operei.*

25. *Hermes - Mercur, zeul comerțului şi al meseriilor, patron al hoților, mesager al zeilor. Hermes Trismegistus patrona artele, scrisul, misterele, alchimia.*

26. *Luna - Argint. Principiu feminin, volatil, umed. Mercurul filosofic. Apa mercurială, rece şi umedă.*

27. *Magister - Transmutarea în ansamblul ei. Materia folosită la obținerea Lapisului (Pietrei Filosofale) sau chiar Lapisul (Piatră). Medicament. Arcanum. Micul Magister: transmutarea în argint. Marele Magister: transmutarea în aur.*

28. *Magnesia - Materia primă a Operei. „Plumbul" ce urmează să fie albit.*

29. *Materia primară - Materia haotică a începuturilor, con ținând în potenta cele patru elemente. Materia primă a alchimiştilor.*

30. *Mercur - Planeta nedefinită; androgin, hermafrodit. Principiul feminin, volatil, pasiv apos, umiditate radicală, opus Sulfului (principiul masculin). Argint viu, mercur obişnuit. Hermes Mercurius, zeul cu caduceu.*

31. *Mercurul Filosofilor - Spiritul Universal, Mercurul alchimiştilor.*

32. *Metal - După Paracelsus, metalele sunt planetele lumii subterane. Regimurile Operei au denumirile metalelor (planetelor). Simbol al planetelor. Metalul ia naştere în matricea pământului din Sulf şi Mercur, sub acțiunea influxurilor planetare.*

33. *Negru - Culoarea simbolică a plumbului, a elementului pământ. Prima fază a Operei alchimice, numită şi* nigredo, *când conținutul devine negru. Putrefacție. Descompunere.*

34. *Ou - Principiul generator al Lumii, al elementelor. Ființa primară, germenul primordial. Unitatea celor patru elemente: coajă (pământ), stratul de aer (aer), albuşul (apă), gălbenuşul (foc).*

35. *Oul Filosofic - Vasul hermetic conținând materia primă.*

Prin „clocire" rezultă Piatra Filosofală.

36. *Proiecție - Operație alchimică de adăugare a pudrei de proiecție (piatra filosofală sub formă de pulbere roşie) la un metal topit spre a fi transmutat în aur.*

37. *Rege/Regina - Principii alchimice: Sulf/Mercur, Bărbat/*

Femeie, Soare/Lună. Ei se îmbăiază, se închid în camera nupțială (oul filosofic). Căsătoria: faza de conjuncție.

38. *Roşu - Culoarea simbolică a Soarelui şi a aurului filosofai, a elementului foc. Purpura regală. A treia şi ultima fază a operei:* rubedo, *când conținutul se transformă într-o pulbere roşie, pudră de proiecție. Maturarea Mercurului filosofic. Faza dominată de Soare*

(aur).

39. *Sare - Unul din cele trei principii paracelsiene. Hrana.*

Transmutare materială şi spirituală. Mediator între acid şi bază. Cristalul cubic.

40. *Soare - Simbol polivalent. Centrul cerului, inima şi ochiul lumii. Rege, împărat, Aur, soarele metalelor. Este cald şi uscat (foc).*

41. *Spirit - Substanța ideală, necorporala, incoruptibila, eternă.*

Principiu opus materiei. Orice parte subtilă, foarte volatilă a unui corp. Spirituş Vitae: *spirit universal, spirit astral, subtil, volatil, atotpătrunzător.*

42. *Soluțio - Solvire. Operație alchimică de separare a părților dense de cele subtile, a fixului de volatil. Este opusă coagulării. Dizolvarea, calcinarea, digestia, distilarea sunt solviri. Maximă hermetismului alchimic „Solve et coagula" se referă la toate operațiile realizate în cadrul Operei.*

44. *Sublimare - Purificare. Distilare. Materia subtilă (volatilă) sublimează, tinde să se ridice, în vas rămânând materia terestră, grosiera, solidă.*

45. *Suflet - Principiu vital, suflu al vieții. Granița între muritor/nemuritor, material/imaterial.*

46. *Sulf - Principiu masculin, fix, activ. Sufletul aflat în materie, asociat focului secret. Împreună cu Mercurul sunt generatorii metalelor.*

47. *Tinctura - Elixir. Piatra Filosofală. Lichid miraculos cu proprietăți tinctoriale (de vopsire) a metalelor.*

48. *Vitriol - Corp cristalin, sticlos. Cristale de sulfați. Acid sulfuric.*

49. *Viiuuf - Volatilizare. Sublimare. Aer. Acizii utilizați în Oper/[1]Sare volatilă. Aur. Principiu spiritual.*

COLECȚIA LOGOS

*În loc să considere diversele domenii ale realității că pe nişte subiecte distincte şi separate, alchimia a susținut întotdeauna unicitatea tuturor formelor de Viață şi Manifestare. A încercat, astfel, să coreleze chimia, ocultismul, religia, astrologia, magia şi mitologia, şi să le prezinte ca părți ale unei Singure Manifestări. A încercat? De asemenea, să arate că sănătatea «şi bunăstarea corpului sunt necesare adevăratei religii, în aceeaşi măsură în care adevărata/religie necesară pentru a avea un corp sănătos şi echilibrat - dar că la fel de necesar pentru ambele este şi esoterismul, deoarece elucidează aspectele nevăzute ale omului.. *

Prin Adevărata religie se înțelege Legea Vieții şi a Trăirii (Caii) Autentice

şi nicidecum învățăturile dogmatice ale vreunei biserici sau | secte iar prin esoterism se înțelege manifestarea Puterilor Subtile care lucrează prin şi cu ajutorul Omului, pentru atingerea perfecțiunii ultime.

Archibald Cockren